

**İsrail, Filistin'i vuruyor
ABD, Irak'ı vurmaya hazırlanıyor
VURULAN MAZLUM DÜNYA HALKLARIDIR
VURULAN BİZİZ!**

**AMERİKAN
İMPARATORLUĞUNA KARŞI
DİRENELİM!**

Adalet

www.ekmekveadalet.com info@ekmekveadalet.com

Ekme ve Adalet

Haftalık Dergi
Sayı: 28
29 Eylül 2002
FİYAT (KDV Dahil) 750 000
EUROPE: 3 EURO
www.ekmekveadalet.com

**BUNLAR
BİZİ
YÖNETEBİLİR
Mİ?**

**hiç bir
konuda,
hiç bir
çözüm
programları
olmadığı
açıktır!**

**Direnme Savaşı
İçeride ve Dışarıda
İkinci Yılına
Tamamlamak Üzere**

**Tecrit'i inkar;
Nazi politikalarına
onaydır!**

Ben onu bunu bilmem...

İdeoloji ve siyaset, karmaşık görünenin ayrıştırılmasını, hayatın içinde çarpıtılmış olarak bulunan gerçeklerin açığa çıkarılmasını sağlar. Tabii bu o kadar da kolay değildir. İdeolojilerin çok çeşitli yorumları, siyasetin yürütülüş biçimleri, karmaşaya yeni karmaşalar, çarpıklıklara yeni çarpıtmalar ekler.

Sovyet devrimini anlatan *Dünyayı Sarıyan On Gün* filminin en çarpıcı sahnelerinden biridir:

Devrime katılan bir asker, kendisine Bolşevikler aleyhinde propaganda yapan bir politikacıya şu veciz sözle cevap verir: **"Ben onu bunu bilmem, ya burjuvaziden yanasın, ya proletaryadan?"**

Sen kimden yanasın kardeşim?

İMF'den yanasan, benim yanımda değilsin... Amerikan savaşını savunuyorsan, bana düşmansın... TÜSİAD'ın çıkarlarını savunuyor, "işadamlarımız" diyerek yaranmaya çalışıyorsan benim sınıfımdan değilsin...

Bu başka hiç bir yorum, bilgi, belge, kanıt gerektirmeyen bir gerçektir.

Ama hep gördüğümüz gibi, hayatın ve halkın içinde siyasi tavırlar bire bir böyle şekillenmiyor. Tam tersine;

Hırsızlar, soyguncular, IMF'ciler, geniş kitleler içinde hala şu veya bu ölçüde taban buluyorlar. IMF'nin gönderdiği Derviş'in kurtarıcı diye pazarlanması, CHP'nin durumu örnektir.

Nedenleri ne olursa olsun, somut gerçek şu; geniş kitleler, kendisine karşı olan, "rakip" sınıftan olan politikacılara oy veriyorlar.

1917'de bir sovyet askerinin sözleri bunlar; ne değişti 21. yüzyılda? Hayat aynı saflaşmada akıyor yine... Hayat aynı saflaşmada kendini ifade ediyor Türkiye'de de...

Safını bilmeyen, karşı safa hizmet

ediyor demektir. Bu sadece oy verme, şu bu burjuva partisine "Benim partim" diye sahip çıkma sorunu da değildir. Yaşamımızı ilgilendiren her konuda böyledir.

Peki **bu tablo nasıl yaratıldı?**

*

Deniyor ki, burjuva partileri hiç bu kadar teşhir olmamış, siyasetin çivisi hiç bu kadar çıkmamış, siyasetteki ah-laki çürümeye hiç bu kadar halkın gözleri içine sokulmamış, halk siyasetçiyi hiç bu kadar değersiz görmemişti...

Gerçeğin bir yanını yansıtsa da tamamını yansıtmıyor.

Arşivlere bakıldığında 12 Eylül öncesi çizilen karikatürlerde politikacı ve işadamlı tiplere; göbekli, purulu, halktan uzak tiplerdir. Halk kendinden görmez. Oysa bugüne bakarak siyasetin çivisi çıktı denemezdi. Bu, halkın **politikliğinin** bir sonucu. Örgütlenme de bunun üzerinde şekillenir.

Bugünse Sabancılar, Koçlar, politikacılar kendilerini halkın içinde gizleyebiliyor, onlara "sizden biriyiz" mesajlarını bir biçimde verebiliyorlar.

Buradaki sır da apolitikleşmede.

*

"Bu tablo nasıl yaratıldı" sorusuna dönersek cevap kendiliğinden çıkıyor; **apolitikleşme.**

Siyasete karşı, günlük yaşamda, her alanda büyük bir apolitiklik hakim.

Baskı, yasak, tehdit, katliam, işkence, gözdağı... yani oligarşinin bunda belirleyiciliği tartışılmaz. Peki solun bundaki payı ne? Ya da kendine sol diyenler gerçekten politik mi? İkinci yılını yaklaşan direniş karşınsındaki tavırlar buna en net cevapları veriyor.

Halkı politikleştirmekten, eğitmekten, 1917'deki sovyet askerinin veciz cümlesini söyletmekten başka bir çözümlü, yol yok. Bu görev de devrimcilerden başkasının değildir.

İçeride, Dışarıda Ölüm Orucu 2. yılına yaklaşıyor

Hücrelerde ve dışarıda Feride Harman'ın ölüm orucu sürüyor. TAYAD'lılar Alibeyköy'de yaptıkları destek açıklık grevine son verdiler.

❖

SEÇİM... SEÇİM...

- "Bunlar bizi yönetebilir mi" dizimizde yönetmeye aday partileri tanıtıyoruz, ilki AKP

- CHP halkı aldatma bildirgesini açıkladı

- DEHAP'a baskı gayri meşrudur

- Yasaklar ve sahte demokratlar geçidi

- MHP'nin kanlı listesi...

❖

BUSH'UN TEHDİT VE TERÖR DOKTRİNİ AÇIKLANDI

Amerikan imparatorluğunun stratejisi

Fotoğraflarla Tarihimiz

Tarih:

1980 öncesi

Zamanın yıpratıcı etkisine karşı direnememiş bir fotoğraf. Fotoğraftaki pankartı yazanlar, asanlar, kimbilir nerede şimdi? Belki şehit düştüler.

Ama fotoğraftaki düşünce, zamanın etkisine yenilmedi. Fotoğraftaki enternasyonalizm, hala yerinde.

Filistin yüreğimizin bir yanıydı hep.

Kavgamızın bir parçasıydı.

Ta, 1960'lı yılların sonunda atılmıştı bu hiç bozulmayacak maya. Emperyalizme ve oligarşiyeye karşı **savaşılmaya hazırlanan Türk, Kürt, Arap, Laz yiğitleri**, yıllardır emperyalizme **ve siyonizme karşı savaşılan** Filistin yiğitleriyle omuz omuza **öğrendiler savaşı...**

Filistin'in ve Anadolu'nun kavgası hala ortak... **Düşmanı hala aynı!**

INTERNET adresi: www.ekmekveadalet.com

E-MAIL adresi: info@ekmekveadalet.com

Ekmek ve

Adalet

Ekmek ve Adalet Dergisi
Sahibi ve Yazışlı Müdürü: Ali Ercan Gökoğlu
Adresi: İnebey Mahallesi İnklap Caddesi Oto Han 55/54 Aksaray Fatih İstanbul
İrtibat Telefonu: 0212 491 16 40 Faks: 0212 491 16 37
Hesap No: 0041310 -4 Yılmaz Bas. Yay. Dağ. Org.
Ofset Hazırlık: Yılmaz Yayincılık
Baskı: ASPAŞ Pazarlama

Fiyat: 750 000
Avrupalı: 3 Euro
Almanya: 3 Euro

Fransa: 3 Euro
İsviçre: 3 Euro
Hollanda: 3 Euro

İngiltere: 2 Euro
Belçika: 3 Euro
Avusturya: 3 Euro

Bürolarımız

Akşehir Vardak: Odenwoldstr. 72 51105 Köln
Tel: 0049 221 6906692 0049 221 6906693
Faks: 0049 221 6906694

E-mail adresi: ekmekveadalet@online.de
İzmir: İnci Cad. 7 Sokak Kızılay İş Ham ankarı Otkan Apt. No:102 Tel: 0232 251 97 25

Antalya: GMR Bulvarı Onur İğnacı Kat: 6 Daire: 154 Kızılay
Tel-faks: 0 312 417 39 11

Edirne: Armutlu Mahallesi Elmas Sok. Şaban Karatoprak Apt. Kat: 4 D: 6 Tel: 0 254 223 87 19

Bursa: Başak Cad. Gür İş Ham
Daire: 25/4 Heykel Tel-faks: 0 224 224 93 97

Samsun: Karatürk Mahallesi Gaziler Caddesi Yeniyeri Sokak No:27
Daire:15 Sahinbey
Hizmet: Kuleli Mah. İnci Cad. Karaman Apt. Kat: 1 No:1 HOPRA

İzmir: 3. Beyler Cad. 850 Sokak Yaparıcı İş Ham
No: 315/01 Konak Tel-faks: 0 232 446 27 96

Kocaeli: Ömerpaşa Mah. Alpa Cami Cad. No: 30 Kat: 2
Tel-faks: 0262 322 88 09

Mahalle: Dabaklı Mah. Eskişehir Cad. Kardeşler İğnacı Kat: 3 No: 15
Tel-faks: 0 402 325 24 61

Mardin: Kiremitbasi Mah. 4406 sk. Müzayyen Bono İğnacı No: 9 kat: 1
Daire 4 13 Tel-faks: 0 324 232 15 74

Samsun: Talimhane Cad. Bodurkay İş Ham Kat: 3/42
Tel-faks: 0 362 435 25 80

Tatvan: Kemerkaya Mah. Kundersözer cad. Devedoğu sokak Postalar
İğnacı Kat:1 No:20 Tel-faks: 0462 321 59 80

Zonguldak: Gazipaşa Cad. Otluluğu İğnacı Kat: 5 Daire: 9
Tel: 0 372 252 51 79

- 3... *Çürüyen ve çürüten çözemez*
- 5... *"Sisteme Muhafız herkesin Demokratik Mevzisi Olacağız"*
- 6... *Seçimden seçmeler*
- 7... *Direnme savaşı*
2. yılına yaklaşıyor
- 8... *'Fiili Müdahale*
Grubu'nu Açıklayın!
- 9... *AÇLIK GREVİNİ BİTİRDİK,*
DESTEĞİMİZ SÜRÜYOR
- 10... *"İyiki Devrimci oldum"*
- 12... *Tecriti İnkâr,*
Nazi Politikalarını Onaylamaktır
- 13... *Bir Hapishane Müdürü:*
Naci Yıldız
- 14... *KESK 17 Ekim'de İşbirlikçiyor*
- 15... *Haberler...*
Bağımsız Türkiye:
Sömürge Bakanının İtirazına Bakın!
- 16... *Kadın Adaylar, Kadın Direnişçiler*
- 18... *Partiler ve programları*
- 20... *DEHAP'a yasak*
ve baskılar gayri meşrudur
- 21... *"Şeriatın kestiği parmak"*
"Asker Parmağı"
- 22... *Sahte Demokratlar Geçidi*
- 24... *MHP Listelerinden akan kan,*
Halkın kanıdır
- 25... *Milletvekilliğinin yeni rolü*
- 26... *Bunlar bizi yönetebilir mi? AKP*
- 30... *Ahlaksızların*
'Ahlaki İsyan' çağırısı
- 32... *AİHM'e söylerim ha!*
- 34... *Amerikan İmparatorluğu'nun*
Stratejisi
- 36... *Karargahlar yıkılabilir,*
Halkın iradesi ve umudu asla
- 39... *İntifada ve Çatışma...*
Kölelikten Kurtulma İsteği
- 40... *Yurtdışından...*
- 41... *Sabra ve Şatilla katliamı*
lanetlendi
- 42... *"İster kitabına uygun*
ister uygun olmadan"
- 44... *Program, İddiadır birlik,*
kendine güvendir!
- 45... *Sizden hiç bir şey olmaz*
- 47... *Bu kafa eğitilebilir mi?*
Amerika Kürt beyni değişecek!
- 48... *Yalnız Başına*
- 50... *Kahramanlar Ötmez...*

Çürüyen ve çürüten, çözemez!

Seçim süreçleri, burjuva düzenler açısından bir nefeslenme fırsatıdır; düzenin kiri, pası, kanı, irini, önceki iktidarda yer alan partilere yıkılıp, düzen aklanır ve yeni partilerle, kadrolarla yola devam edilir. Sömürü ve baskı düzenleri, bir anlamda seçim meydanlarında günah çıkarıp aynı haltları yemek için yeniden onay isterler. Türkiye'deki seçimlerde böyle bir tablo da yok, Düzenin krizi ve çürümüşlüğü, seçimi bile bu açıdan kullanamayacak kadar derin çünkü. Tersine, seçim süreci, tüm demokrasicilik şovlarına rağmen, bir kez daha düzenin kirini, pasını, irinini kusan bir rol oynuyor. Bakın şunların haline, bakın bu ülkeyi yöneten ve yine yönetmeye talip olanların rezaletlerine; Vefasızlıklar, birbirinin kuyusunu kazmalar, küskünler, transferler, bugün söylediğini ertesi gün savunmayan partiler ve politikacılar, IMF'ye, ABD'ye, genelkurmayaya yağcılıklar, yalakalıklar,

Bakın şu aday listelerine. Adaylara ilişkin çok çeşitli açılardan yapılan istatistikler, bu düzenin resmi gibi; önceki sayımızda belirttiğimiz gibi, CHP, AKP, DYP, ANAP, MHP ve SP'nin listelerinde toplam **749 patron** yer alıyor. "Anadolu Solu" diye ortaya çıkan CHP'nin listelerinde, yüzde 20'lik oranla, en büyük yeri patronlar kapmış. Patronların solculuğundan ne hayır görecektir bu ülke? **Bitmedi.** Hemen hepsi, seçilmesi garanti yerlere yerleştirenlerin 60'ı tarikat şeyhi ve aşiret lideri. **Bitmedi.** Adayların dörtte biri, hırsızlıktan, yolsuzluktan, dolandırıcılıktan, tecavüzden, cinayetten sabıkalı. **Bitmedi.** Listelerde, işkenceci, katliamcı polis şefleriyle, emekli subaylar da yerlerini almışlar. Seçilecek meclisin tablosu bugünden ortadadır; **Patronların, hırsızların, katillerin meclisi.** Bunu siyasi anlamda bizim söylememize gerek yok. Bu düzenin belgeleriyle ortada olan çıplak bir gerçek bu. Siyaseten patronların çıkarlarını savunmanın, siyaseten sömürü ve zulüm düzenini savunmanın ötesinde, bizzat patronlar, hırsızlar, katiller!

Dikkat edin; hiç bir düzen partisi, ciddi bir seçim programı, bildirgesiyle çıkmadı halkın karşısına. Hiçbiri, halkın sorunlarına, taleplerine ilişkin, bağımsızlık, demokrasi sorununa ilişkin somut bir şey söylemiyor. Sorunları sıralasalar, çözümleri yok. Çözeceği diyenlerin nasıl çözeceği yok... Daha doğrusu, bu konularda bir şey söyleyemiyorlar. Çünkü hepsi IMF'ci. Somutu IMF söyleyecek. Onlar IMF'ye biat edeceklerini açıklamışlar zaten. Kaldı ki, meclise taşıyacağı kadrolar hırsızlardan, patronlardan, katillerden oluşan bu partilerin söyleyeceği sözlerin ne hükmü olabilir? İşte buraya yazıyoruz; seçim dönemi boyunca, yalanlardan, demagojilerden, hamasi şovenizm, hamisi dincilik edebiyatından başka hiç bir şey duymayacaksınız ağızlarından. Kısacası, onların halka söyleyecekleri sözleri yoktur; söyledikleri sözlerin de hükmü yoktur.

Bizim sözümüz var. Sözümüz olduğu için, susturulmaya çalışılıyor. Sözümüz, devrimci programımızdır. Sözümüz, sloganlarımızdır. Sözümüz, pratiğimizdir. Sözümüz, gerçeklerdir. Sözlerimizde, sorun-

larımız da, çözümleri de vardır. Böyle olduğu için, sözümüz, katliamlarla, infazlarla, işkencelerle, F tipleriyle kesiliyor. Böyle olduğu için, baskılar, yasaklar bize yöneliyor. Ama otuziki yıldır susturamadılar. Programımızın satır başları, otuziki yıl önce yazıldı. Her gün, dünyanın ve ülkemizin mücadele tecrübesini özümseyerek, dünyanın ve halkımızın yeni sorunlarını çözümleyerek, yeni satırlar ekledik programımıza. İddia ediyoruz ki; hiç bir düzen partisinin devrimci hareketin programıyla karşılaştırılabilecek kapsamda ve somutlukta bir programı yoktur. Fakat, bundan daha da önemli olan, bizim o programa sa-

"Kriz var... Sorunlarımız çığ gibi...

Taleplerimiz var...

Bize kulak veren yok.

Üstelik, sırtımıza yeni yükler bindirmek istiyorlar. Krizlerin yükünü omuzlamak istemeyip direnenleri, zulümle sindirmek istiyorlar.

Kriz ekonomik değil siyasidir.

Kriz devletin mekanizmasındadır, sistemdedir.

Kriz artarak, eksilerek sürekli vardır. Ve bu sistemde hiçbir reçete bu krizi gide-remez.

Ama, hiçbir dert, dermansız değildir.

Hiçbir gece sabahsız değildir...

Çare var. Çözüm var..."

Yukarıdaki sözler, Halk Anayasası Taslağı Önsöz'ünden alındı. Taslak, 1997'de yayınlandı. Sözler bugünü anlatıyor.

Bugünü anlattığı için, "çözüm var" dedikten sonraki devam cümlemleri de geçerliğini koruyor. Devamı şöyle:

"Çare, Bağımsız ve Demokratik Türkiye'dir.

Bağımsızlığımızın önündeki engel emperyalizm, demokrasinin önündeki engel, faşizmdir.

Halk kendi anayasasını uygulayabileceği bir ülke yaratmak için bunlardan kurtulmak zorundadır.

Bu ülke, bu topraklar üzerinde yaşayan, emeğiyle geçinen, Anadolu topraklarına alınterini, kanını dökenlerindir.

Ülkemize, geleceğimize sahip çıkmak için mücadele etmek zorundayız.

dakatimizdir. Bizim programımız, yani halka sözümüz, şehitlerimizin kanıyla imzalanmıştır.

Azçok aklı başında olan, azçok ülke gerçeklerinden haberdar herkes, sorunlarımızın nereden, neden kaynaklandığını görebiliyor. Bir yandan terör, bir yandan demagoji, artık aleni olan bu gerçeklerin, siyasi plana yansımaları engellemeye çalışıyorlar. 2002 seçim sürecinin oligarşi açısından özü şudur; baskılarla, katliamlarla, yasaklarla başta devrimciler olmak üzere tüm muhalifler çeşitli biçimlerde etkisizleştirilip, sindirilip, 70 milyon, çaresizlik, alternatifsizlik girdabında boğulmaya çalışılıyor. Çare de çözüm de var, ama oligarşi tanklarıyla, işkenceleriyle, F tipleriyle o çareyi ve çözümü bastırmaya yönelmiş. IMF'siz de yaşayabiliriz elbette. Halk çocuklarını Amerika'nın askeri yapmadan da yeryüzünde varolabiliriz. Ama IMF'ciler, Amerikancılar, böyle bir alternatifi bastırmak için, her türlü vahşete başvuruyorlar. Seçimler, bu anlamda demokrasiçilik oyununun şov şahnesidir; asıl mücadele, Tayyip'le Baykal, Çiller'le Yılmaz arasında değildir; onlar aynı suyun soyudur; asıl mücadele, düzenle, devrimciler arasındadır. Yani, düzenle, düzene karşı gerçekten bir alternatif önerebilen ve bu alternatif için mücadele eden tek güç arasında.

Sözümüzü zaman zaman kesseler de susturamadılar onyıllardır. Devrimciler olarak, kadrolarımızla da, programımızla da bu zulüm ve baskıya karşı, halkın kurtuluşu, vatanın bağımsızlığı idealimize sadık kalarak ortaya koyduk kendimizi. Bize, karalamak için "anarşist" diyebilirler, "terörist" diyebilirler, ama hiç kimse bize, çıkarıcı, hırsız, dolandırıcı diyememiştir ve diyemez. Tekrar bakın "öteki" tarafa; Meclisteki "küşkünlerin" 40'ı "dokunulmazlık" zırhı arkasındaki hırsızlardan oluşuyor. Gelecek meclis-tekiler aynı. İşte bu tablo, kelimenin gerçek anlamıyla bir çürümüşlüğü ifade eder ve kanıttır. Düzen meclisine bile koyacak üç beş temiz adam bulamayacak kadar kanın ve soygunun içindedir. Hırsızlar, refahı sağlamazlar. Katiller demokratikleşme yolunu açmazlar. Tek bir alternatif vardır; devrim. Alternatif, ancak devrimcilerin önderliğinde gerçekleştirilebilir. Düzen güçlerine, emperyalistlere dayanılarak beklenen, umulan her şey boş çıkmıştır ve çıkacaktır. Devrimciler deyip durduğumuz, sınıfsal açıdan halktır. Halkın bilinçli, örgütlü kesimidir. Halk, sadece kendine güvenerek düze çıkabilir. Direnenek, savaşarak, örgütlenerek, yalanın ve demagojinin hükmüne son vereceğiz. Türkiye'nin, halkımızın geleceği buradadır. Çürümenin içinden çözüm çıkmaz; çürümeden ancak devrimle çıkılır.

Temel Haklar ve Özgürlükler Derneği Girişimi Sözcüsü Erol Ekici:

“Sisteme Muhalif Herkesin Demokratik Mevzisi Olacağız”

Kurulma çalışmaları süren ve 14 Eylül günü yaptığı basın toplantısı ile kendini tanıtan **Temel Haklar ve Özgürlükler Derneği Girişimi'nin** sözcülüğünü yapan sendikacı Erol Ekici ile derneğin amacı, çalışmaları üzerine görüştük.

Neden Temel Haklar ve Özgürlükler Derneği ve Neden temel haklar ve özgürlükler mücadelesi diye sormak istiyoruz...

Erol Ekici: Temel Haklar ve Özgürlükler hepimiz için gerekli ve zorunludur. Bugüne kadar ekonomik, siyasi nedenlerle emekçi kesimlerin hak ve özgürlükleri kısıtlanmış, yok edilmiştir. Halkın hak ve özgürlüklerini kullanma hürriyetleri elinden alınmıştır. En temel anayasal haklarımızı kullanmak istediğimizde dahi baskı, zor ve tehdit ile karşılaşırız.

Haklar ve Özgürlükler, eşitlik, adalet, özgürlük isteyen tüm emekçi kesimin sorunlarını ve çözümlerini kapsayan, taleplerini ifade eden bir mevzidir... Bunu da ancak ve ancak **mücadele ederek kazanabileceğimiz ve koruyabileceğimiz** açıktır. Bu anlamda ülkemizde Hak ve Özgürlüklerin kullanılması, korunması ve büyütülmesinde ciddi bir boşluk söz konusudur. Mevcut partilerin, DKÖ'lerin bu ihtiyaca cevap vermediği ortadadır. Hak ve Özgürlükler mücadelesinde **dinamik, kitlesel, aktif ve sonuç alıcı bir demokratik muhalefete**, mevziye yakıcı şekilde ihtiyaç var. İşte bu ihtiyaçtan yola çıktık.

Temel Hak ve Özgürlükler ile İnsan Hakları Farkı

"Temel Haklar ve Özgürlükler" kavramı ile "İnsan hakları" kavramları sıklıkla aynılaştırılmaktadır. Siz bu ayrımı nasıl ifade ediyorsunuz ve farklılığını nasıl ortaya koyuyorsunuz?

Erol Ekici: Tüm anayasalarda "Temel Hak ve Özgürlükler" güvence altına alınmıştır. Seçme seçilme hakkından, insan haklarına, mülkiyet hakkından, örgütlenme hakkına kadar bir çok hak ve özgürlük **"temel haklar ve Özgürlük"lerimiz kapsamındadır.** Bu 1789 Fransız Devriminden bu yana böyledir. Devlet ve grup, devlet ve birey arasındaki ilişkilerde bireyden ve baskı gruplarından yana hakların hepsine birden Temel hak ve Özgürlükler denir. "Habeas Corpus Act"tan, 1789 Fransız Devrimine, mutlakiyetten cumhuri-

yete, burjuva demokrasisinden sosyalist demokrasiye kadar her yerde temel hak ve özgürlükler İnsan hakları ile kıyaslanmayacak kadar geniştir. **İnsan hakları esas olarak koruyucu ve pasiftir. Temel Hak ve Özgürlükler ise mualiftir ve aktiftir.** Temel Hak ve Özgürlükler insan olmaktan kaynaklı siyaseten ideolojik olarak tanımlanmış haklardır. İnsan hakları ise "İnsan hakları ile doğar" teması üzerinden tanımlanmış doğal haklardır. Temel Hak ve Özgürlükler uzun mücadeleler ve temel olarak **devrimler sonucu** devlet biçimi ile birlikte düşünüldüğünde Anayasacılık Hareketleri olarak karşımıza çıkmıştır. Büyük çalkantılar, büyük alt üst oluşlar sonucu oluşmuştur. İnsan hakları ise esas olarak **burjuva hümanizmasının sonucu** biçimlenmiştir. Temel hak ve özgürlükler tüm toplumsal olaylarla ilintilidir ve bir yanıyla muhatabtır. Bu açıdan da insan haklarından daha geniş hak ve özgürlüklerin bütününe kapsar. İnsan hakları da elbette derneğimizin ilgilendiği temel konulardan olacaktır. Ancak kendimizi bununla sınırlamıyoruz.

Sisteme Karşı Herkesi Birleştirmeye Çalışacağız

"Temel Haklar ve Özgürlükler Derneği" kimlerin derneği olacak?

Erol Ekici: Temel haklar ve özgürlükler, ülkenin, halkın, insanın çıkarlarını savunan **herkesin sorunudur.** Derneğimiz, hak ve özgürlükler mücadelesinde halkın baskı gücü olmasını esas alır. Bizden olanlar ve olmayanlar gruplaşması, gettolaşmasına girmeyecek **sisteme karşı herkesi aynı safta** birleştirmeye çalışacaktır. Derneğimiz hangi kesimler zulüm ve haksızlığa uğrarsa onların yanında olur. Sosyalist ya da sosyalist olmayan, demokrat, ilerici, sisteme muhalif bütün halkın hak ve özgürlüklerini savunan, bu ülkede demokrasi, adalet ve eşitlik isteyen, haksızlığın ve zulmün karşısında **herkesin demokratik mevzisi** olmayı hedeflemektedir.

Haklar ve Özgürlükler Zemininde Birleşilebilir

Bu anlamda ele aldığımızda derneğiniz temel haklar ve özgürlükler temelinde en geniş kesimin birliğini ifade ediyor değilmi?

Erol Ekici: Bizim derdimiz sonuç alıcı, kalıcı anlamda hak ve özgürlükler mücadelesini büyütme ve güçlü bir demokratik muhalefeti ortaya çıkarmaktır. Bugün **bu amaçta samimi olarak bir araya gelirsek bunu başarmamız için çokca nedeni** olduğuna görürüz.

Solun, ilericilerin, sistem muhaliflerinin kendi içlerinde gruplaşmaları, birlikleri dışlamaları, bana ne anlayışları halkın zararı nadir. Bu sistemin körüklediği, kışkırttığı davranışlardır. Bunlardan uzak duracağız. İktidar güçlerinin, kimi çevrelerin, halk güçlerini dinler, milliyetler temelinde bölüp parçalamasına, güçten düşürmesine karşı çıkacağız.

Tabi ki, samimiyet ve ciddiyet arayacağız. **Biz kimseyi dışlamayacağız. Ciddiye almayanlar kendilerini dışlayacaklar.** Biz öyle bir geniş çerçeve çiziyoruzki, hala kendini bu çerçeve içinde görmeyenler birlikten yana değillerdir, birlik diye bir sorunları yoktur.

Haklar ve Özgürlükler mücadelesinde yer alan tüm kesimleri yönlendirecek bir birlik yaratmayı hedefliyoruz.

Haklar ve özgürlükler işçiden, köylüye, esnaftan, öğrenciye, Kürt'ten Türk'e, Aleviden, Sunniye, aydından gecekondulu yoksullarına, mühendisten işsize, bütün halkın asgari sorunlarını ve çözümlerini kapsar. **Birlik noktamız** bu odak olacaktır. Bu odakta birliği yaratıp halkın haklar ve özgürlükler mevzisini yaratabiliriz. Bu zeminde birleşirken bu hedef, yöntem ve niyetler kimse'nin tartışma konusu değildir. Farklılıklar elbette farklı bir mücadelenin konusudurlar. Önemle üstünde durmak istediğimiz, halkın haklar ve özgürlükler çerçevesindeki birleşik gücünü yaratırken bunların bu **birlikteliğin önüne geçmemesidir.**

Temel sorunumuz, hangi çerçevede halkı nasıl birleştirebileceğimiz ve birleşik gücün nasıl ortaya çıkarılacağıdır. Esasında **haklar ve özgürlükler zemini esas alındığında** birleşilmeyecek hemen hemen hiçbir talep yoktur.

Bugün ülkemizde temel hak ve özgürlükleri savunduğunu, demokratik bir Türkiye'yi arzuladığını söyleyen hiç kimse hiçbir grup özünde farklı şeyler söylemez. Fakat buna rağmen şu veya bu talep en geniş kesimler için her zaman birleştirici olmayabilir. O noktada **birleşilecek nedenlerimizde** uzlaştığımızda birliği ve sürekliliği yakalamış oluruz. Bu konudaki subjektif bütün değerlendirme ve önyargıları bir kenara bırakmak iddialı olmaktır, kendine güvenmektir. Biz kendimize güveniyoruz. Güvenimizi ve meşruluğumuzu devlete güvenmekte ve onun hoşuna gidecek işler yapmakta aramıyoruz. Meşruluğumuzu ve haklılığımızı halkın çıkarlarından, haklar ve özgürlükler mücadelesine doğru bakiş açımızdan alıyoruz.

Son olarak söylemek istediğiniz?

Erol Ekici: Bu dernek çalışmasına baktığımızda herkesin kendi zenginliği ile öz gücüyle ortaklaşa hareket edebileceği bir **zemin** ortaya çıkıyor. Bu temelde savunulan dünya görüşlerimizin birlikteliği, hareket alanımızı genişletecek, mücadele kararlılığımızı büyütecektir.

Bunun için **çağrımızı tekrar tekrar herkese götürüyor**, bu çalışmayı hep beraber sahiplenmeye **davet ediyoruz**. Temel Haklar ve Özgürlükler Derneğinde hepimiz kurucu üye olarak yer almalı bu çağrıyla birlikte yapmalıyız.

SEÇİMDEN SEÇMELER

Partilerde temiz adam yok; temiz adamlarda para yok!

Yasaklanan Tayyip Erdoğan'ın yerine İstanbul'da 1. sıraya koydukları Kemal Unakıtan'ın, dokuz ayrı suçtan soruşturma geçirdiği ortaya çıktı. Temiz adam bulamıyorlar ki!

Adaylık denilen olay, onmilyarlarla, hatta seçim masrafları dahil yüz milyarlarla ölçülüyor. Ve dürüst, temiz, namuslu insanlarda genellikle bu kadar para olmuyor.

Çiller kadar Türk!!!

Çiller Selim Sırrı Tarcan Spor salonu'nda Gençlik kolları toplantısında... salonda bir pankart: *"Hıra dağı kadar Türk, tanrı dağı kadar müslüman. Şer güçlerinin yıldırmadığı lider Prof. Dr. Tansu Çiller"*

Türkeşçilerin "Türk"lüğüyle, ABD'ye bağılılık yemini etmiş Çiller'in Amerikancılığı ne de güzel ittifak yapmış. Ha bunların Türkçülüğü, ha Çiller'in Amerikancılığı. İkisi de aynı kapıya çıkıyor.

Hoşgeldiniz ağalar, beyler, şeyhler

İşte muhtemel "TBMM"den bir rakam daha: 12 ilde, adaylar arasında 60'ın üzerinde aşiret reisi ve tarikat şeyhi var. Hepsisi de liste başı

Bunlar, hangi partilerin adayları mı? Hepsinden!

TÜM HIRSIZLARA ÇAĞRI!

Gazetelerde yer alan bilgilere göre, mevcut meclisin ve muhtemel milletvekili adaylarının yüzlercesi hırsızlıktan, yolsuzluktan, suistimalden davalı!

Demek, ki, hırsızlar için gizlenecek en iyi yer meclis. Hırsızlar, saklanmayın, meclise kapağı atın. Haydi durmayın, hırsızların sığınağına koşun!

1
9
8
4

Direnme savaşı 2. yılına yaklaşıyor

19 gün sonra, yani direniş 730. güne geldiğinde, **arkasında iki koca yılı bırakmış olacak.**

Dilin söylemesi bile kolay olmayan bu iki yıl içinde yaşananlar ve iki yılın öğrettikleri on yıllara bedel bir direnişin destansı tarihine çoktan kaydedildi bile. Bu iki yıl Türkiye devrim tarihine kuşkusuz büyük deneyler ve büyük bir birikim bıraktı. Direnme kararlılıklarını her vesileyle dile getiren Parti-Cephe tutsaklarının direnişinin sürdüğünü düşündüğümüzde daha da bırakacak, yeni destanlar eklenecek.

Peki kime ne öğretti bu iki yıl ve bu iki yılda neler yaşandı?

Bu iki yılda; dostun-düşmanın tartışamayacağı netlikte bu toprakların devrimcilerinin iradesinin kırılmayacağı ortaya çıktı.

Bu iki yılda; bağımsız, demokratik, sosyalist Türkiye inancının gücü ve bu gücü temsil eden devrimcilerin kararlılığı tüm dünya tarafından görüldü.

Bu iki yılda; Feda ruhuyla donanmış insanı yenebilecek hiçbir gücün bulunmadığı iktidarın, adalet bakanlığının itiraflarıyla da belgelendi.

Bu iki yılda; Kapitalizmin "*hiçbir düşünce için ölmeye değmez*" düşüncesine büyük bir darbe vurularak, ya düşünceni değiştir, ya ölüm dayatmasına tereddütsüz "*ölürüz düşüncemizi değiştirmeyiz*" cevabı verildi.

**direnme
savaşı sürüyor
711. gün**

Bu iki yılda; Sol adına, sosyalistlik, komünistlik adına ortalıkta dolaşanların Türkiye'de devrimciliğin çürütülmesinin müsebbibi oldukları ve bu çürümenin boyutu tüm çıplaklığıyla ortaya serildi. Sadece şu üç cümleyi hatırlamak bile bunun için yeterlidir: "*Farkımızı koyduk*", "*cepte keklik mi sandın*", "*biz aynı mahalleden değiliz*"...

Bu iki yılda; F tiplerinin sadece tutsakları kapsayan bir "mimari" sorun olmadığı, bütün halkın içine hapsedilmek istendiği bir politika olduğu devrimcilerle alakası olmayan kesimlerce dahi görüldü. Baskılara karşı "ülke F tipi yapılmak isteniyor" sözü açıklamaların vazgeçilmez ifadesi haline geldi. Oysa bunu, bu iki yılın İLK GÜNÜNDE söylemişti tutsaklar. Devrimci politikanın öngörüsüne kulak vermeyenlerin başını taşa vurduğunda ancak uyanacak bir politik saflık içinde oldukları anlaşıldı.

Bu iki yılda; oligarşinin demokrasi, hukuk maskeleri yerlebir edildi. Katliamcı devlet gerçeği bütün dünyaca kabul edildi.

Bu iki yılda; gerçek yüzü ortaya çıkan sadece oligarşi değildi; Avrupa ve Avrupacılığın katliamın direk-dolaylı başdestek gücü olduğu herkesin gözleri önüne geldi. AB'ciler dahi Avrupa gerçeği karşısında "şaşırdılar"!

Bu iki yılda; zulmün olduğu yerde halkların kahramanlıklarının olacağı 97 devrimci tarafından kanıtlandı. Kahramanlık devrimci tutsaklarla sınırlı kalmadı halklaştı, büyüdü.

Önümüzdeki sayıda daha detaylı işleyeceğiz, "**bu iki yılda**" diye başlayan çok daha fazla sonucu buraya ekleyebilirsiniz. Büyük kavgalar, büyük bedellerle sürer; büyük bedeller ödüyoruz, çünkü verdiğimiz kavgaya büyük!

Bayrampaşa katliamının 5. duruşması yapıldı

'Fiili Müdahale Grubu'nu Açıklayın!

Bayrampaşa katliamından sağ kurtulan 167 tutuşanın yargılandığı davanın 5. duruşması 20 Eylül'de Eyüp 3. Asliye Ceza Mahkemesi'nde görüldü.

Duruşmaya tutsak avukatları Behiç Aşçı, Ömer Kavli, Seval Demir, Murat Çelik, Soner Aydemir, İbrahim Ergün, Gülümser Uğurlu, Bülent Kurt, Tahsin Ayıcık, Özgür Gider ve Erdal Doğan'ın yanısıra tutuksuz yargılan, Hasan Demir ve Münevver Köz katıldı. Duruşmaya getirilmesi gereken Bakırköy Kadın ve Çocuk Tutukevinde bulunan tutsaklar getirilmedi.

Katillerden Yargıya: Sizi ilgilendirmez!

Bütün katliam, infaz davalarında yaşananlar Bayrampaşa duruşmasında da yaşandı. Avukatların ısrarları üzerine İçişleri Bakanlığı'na talimat yazmayı kabul eden mahkeme heyetinin, operasyonu yapan Ankara Jandarma Komando Taburu Fiili Müdahale Grubu'ndaki kişilerin isimlerinin ve jandarmanın yaptığı video çekimlerinin tamamının mahkemeye bildirilmesi isteğine İçişleri Bakanlığı şu cevabı verdi:

"Bu bilgiler mahkemeyi ilgilendirmiyor. Eğer ilgilendiriyorsa Adalet Bakanlığı'ndan isteyin..."

Katliamı yapanlar ve deliller mahkemeyi ilgilendirmiyorsa kimi ilgilendirecek? İçişleri Bakanlığı tıpkı Ulucanlar katliamında TBMM araştırma komisyonuna verdiği cevabı veriyor. Biz katlettik ve delillerini gizliyoruz diyor devlet. Katilleri değil, katliamdan sağ kurtulanları yargılamaya çalışan hukukun ise buna karşı yaptığı hiçbir şey yok. "Hukukun üstünlüğü" laflarının nasıl bir demagoji olduğu açık. Oligarşinin askeri, polisiye güçleri "tek üstün güç biziz" diyerek bir kez daha polis devleti gerçeğini, yönetenin generaller olduğu gerçeğini hatırlatıyor.

"Yakılarak Katledildik"

Duruşmaya katılan **Münevver Köz** operasyonu yapanların maskeli olduklarını ve önce saatlerce ateş açtıktan, "hepinizi kebab yapacağız" çılgınlıkları attıktan sonra "teslim olun" çağrısı yaptıklarını belirttiği ifadesinde, daha önce katliam gününü anlattığını belirtmek ek olarak şunları söyledi:

"Operasyon sekiz saat sürdü. Biz koşuşta 27 kadındık, yanımda altı arkadaşım diri diri yakılarak katle-

dildi. 13 arkadaşım yakılarak yaralandı. Bunu yapanlar bu ülkenin kolluk güçleri, jandarmalardı. 'Bu koşuştan sağ çıkmayacaksınız' dediler. Başka bir ülke ile savaşıyormuş gibi teçhizat ve silahla geldiler, kimyasal gazla yakıldık, yakılarak katledildik. Bu vahşetin yüzünü katledilen arkadaşlarımızın yanmış cesetlerine bakarak görmek mümkün. Ve biz yargılanıyoruz. Asıl suçlu olanlar 12 insanı katleden altısını diri diri yakanlardır. Suçsuz gibi ortada dolaşıyorlar. Adalet kimden yana? Jandarma Genel Komutanlığına, İçişleri Bakanlığı'na suç duyurusunda bulunduk takipsizlik verildi. Suç duyurumu yeniliyorum."

Jandarma Mahkemeyi Dinlemiyor

Duruşmada avukatlar adına talepleri sıralayan ÇHD İstanbul Şb. Başkanı Seval Demir, operasyonu yapanların isimlerinin tespit edilmesini istediği konuşmasında delillerin toplanarak dosyanın tamamlanmasını ve suçlular hakkında dava açılmasını istedi. Demir, yazılı olarak mahkemeye sunulan diğer talepleri şöyle özetledi:

"C Blok'un mühürlenip tesbit sonuçlanana kadar kullanılmaması gerekirken şu anda savcılık itirazıyla tadilat başlamış durumda. Tekrar mühürlenmesini talep ediyoruz. Jandarma çekimlerinden ikisi dosyada, tamamının gelmesini ve bize de bir örneğinin verilmesini talep ediyoruz... Operasyon tutanaklarını imzalama-yan Ferzan Çitici ve cezaevi savcısı Fikret Ünal'ın tanık olarak dinlenmesini, bu aramaya katılanların çağrılmasını istiyoruz."

Murat Ördökçi, Cengiz Çalıkoparan, Mustafa Yılmaz'ın yeni-

"FİİLİ MÜDAHALE GRUBU" DEDİKLERİ ÖLÜM MANGALARI İŞTE BUNLARI!

den otopsilerinin yapılmasını isteyen Demir ayrıca Bayrampaşa Jandarma Komutanlığından istenen tanıklarla ilgili belgenin geciktirildiğine ve cevapta tanıklardan birinin ölmüş, ikisinin farklı yerlere atandığının belirtildiğine dikkat çekerek, Komutanlık hakkında mahkeme kararını uygulamadıkları için suç duyurusunda bulunduklarını belirtti.

Demir'in ardından söz alan avukatlar aynı taleplere katıldıklarını belirtirken, mahkeme, operasyon ile ilgili video kayıtlarını savcılıktan istemesine, bazı sanıkların ifadelerinin alınmasına ve avukat taleplerinin mahkeme tarafından incelenmesine karar vererek, duruşmayı ileri bir tarihe erteledi.

Duruşmadan sonra avukatlar adına bir açıklama yapan Seval Demir, dava ile ilgili bilgi verdi ve mahkemeye verilen dilekçe basına dağıtıldı.

Diri Diri Yakanların Kimliğinde 'Fili Müdahale Grubu' Yazıyor

İstanbul jandarma teşkilatının en yoğun bulunduğu yerlerden birisi olmasına rağmen neden Bayrampaşa operasyonu için Ankara'dan bu grup özel olarak getirildi?

Özellikleri, "özel eğitilmiş" olmalarında. Eğitimleri diri diri yakmak, kulak burun kesmek, kasaturlayla vücudu delik deşik etmek, dört duvar arasındaki tutsakları kurşun yağmuruna tutmak, her türlü vahşeti soğuk kanlılıkla uygulayıp videoya kaydetmek... eğitim aldıkları konular işte bunlar.

Peki kim bu "Fili Müdahale Grubu"?

İsimleri bu devletin mahkemesinden gizlenen katiller kim?

Onyıllardır Özel Harp Dairesi'nde örgütlenen kontraların, ölüm mangalarının yeni adı mı? Doğu'dan getirtilip "batıda istihdam edildiği" daha öncesinde açıklanan ölüm mangalarının adı mı?

Başka hangi katliamları gerçekleştirdi? Armutlu katliamı için de Ankara'dan özel olarak bu ölüm mangaları mı getirildi? Kaç infazda yer aldılar, kaç insanın kanını akıttı inlerine döndüler?

Açıklayın!

Diri diri yaktılar gerçeğini gizleyemediniz, tehditler, soruşturmalar, göstermelik mahkemeler gerçeklerin ortaya çıkmasına engel olamadı. "Fili Müdahale Grubu" denilen katiller sürüsü de mutlaka ortaya çıkarılacak. Türkiye halkı diri diri 6 kadınıımızı yakan nazileri mutlaka tanıyacak.

AÇLIK GREVİNİ BİTİRDİK, DESTEĞİMİZ SÜRÜYOR

Polis kuşatmasında, gözaltılarla, baskılarla başlamışlardı destek açlık grevlerine.

Üç TAYAD'lı, Niyazi Ağırman, Kemal Ağdaş ve Melek Akgün, Alibeyköy'deki yaptıkları açıklamayla destek açlık grevlerini belirledikleri gibi bitirdiklerini, ama ölüm orucu direnişine desteklerinin sürdüğünü belirttiler.

24 Eylülde Niyazi Ağırman'ın evinde yaptıkları açıklamada "TECRİTE HAYIR DEMEYE DEVAM EDECEKLERİNİ" belirten TAYAD'lılar, açıklamalarını şöyle sürdürdüler;

"Açlık grevine başlayacağımız gün bizler ve yakınlarımız gözaltına alındık. Açlık grevini sürdüreceğimiz bu ev polis ablukasına alındı. Ziyaretçilerimiz gözaltına alınmakla tehdit edildiler, gözaltına alındılar, korkutulmaya sindirilmeye çalışıldılar. Amaç tecrite karşı kimsenin sesini çıkarmamasını sağlamaktı. Ama olmadı, başaramadılar. Tek bir talebimiz vardı: **F tipi hapisanelerde tecritin kalkması.**"

Açlık grevine başladıkları günlerde şehit olanların sayısının 93, bugünse 97 olduğunu, sakat bırakılanların sayısının ise hesap dahi edilemediğini, **tecrit koşullarının** kimbilir kaç kişinin ruh sağlığını bozduğunun bilinmediğini hatırlatan TAYAD'lılar, tecrite karşı direnişe verilecek her desteğin işte bu sayının artmaması için olduğunu belirttiler.

"Tecrit can almaya, sakat bırakmaya, insanların ruh sağlıklarını bozmaya devam ediyor. Buna karşı ölüm orucu direnişi sürüyor." diyen TAYAD'lılar, açıklamalarını şu sözlerle sonlandırdılar;

"Açlık grevini bugün sona erdiriyoruz. Ancak tecrite karşı mücadeleye devam edeceğiz. Meşru ve demokratik her türlü yol ve yöntemi kullanarak tecrite karşı mücadelemizi sürdüreceğiz. İşkenceye karşı olan, adalet isteyen, demokrasi ve özgürlükten yana olan herkesle birlikte olmayı sürdüreceğimizi ilan ediyoruz."

Ölüm orucunu dışarıda sürdüren Feride Harman ile 24 saat...

“İyiki Devrimci Oldum”

“Ben Feride HARMAN... 1996'da tutuklandım... ölüm orucunun 6. ekibinde yer aldım. Direnişe 28 Temmuz 2001 tarihinde başladım... 23 Ağustos 2002 tarihinde tahliye edildim... F tipinde tecrit halen devam ediyor... Tecrite karşı Ölüm Orucu direnişi devam ediyor. Bu nedenle tahliye olduğum 23 Ağustos 2002 tarihinden itibaren dışarıda da Ölüm Orucunu sürdürüyorum...”

2 eylülde yaptığı kısa ve özlü basın açıklamasında bunları söylüyor ve **“Haksızlığa karşı direnmek meşrudur.”** diyor Feride Harman.

Direnişini Aksaray'daki evinde sürdüren Feride, gülün gözleriyle siz bu satırları okurken ölüm orucunun 434. gününü karşılıyor olacak. Feride Harman ile direnişi sürdürdüğü evde, hiç eksik olmayan ziyaretçileri arasında 24 saatimizi geçirdik. Bu 24 saatte onu direnişi yapan güzelliklerine, halk sevgisine, bağlılıklarına, inancına, kararlılığına tanıklık ettik, refakatçılarından dinledik.

Ölüm yürüyüşünde düzenli bir yaşam

“Feride ölüm orucunda güzelleşmiş her gören öyle diyor, tanıdıkları yani Dersim'deyken tanıdığı sohbet ettiği köylüler...” Böyle anlatıyor refakatçısı direnişle bütünleşen bir devrimcinin halkta yarattığı etkiyi.

Bir günlük yaşamlarını sorduğumuzda, iki kelimeyle ce-

vaplıyor sorumuzu; **“programlılık ve düzenli olmak.”** Bir devrimci için olmazsa olmaz iki özelliği, ölüme yürürken bile koruyan bir irade, yüzlerce günlük ölüme yürüyüşün sırrının bir yanını da dile getirmiş oluyor.

Kimilerine belki **“anlamsız”** gelecek böyle bir yaşam. Hem ölüme yürüyeceksin, en azından şu anki koşullarda şehit düşeceğini bileceksin, öte yandan düzenli ve disiplinli bir yaşam süreceksin, sabah 07'de kalkacak, akşama kadar dört duvar arasındaki bir devrimcinin faaliyetlerini gücün yettiği kadar yerine getireceksin.

Evet kimileri için **“anlaşılmaz”** olsa da, devrimciliği bir yaşam biçimi haline getirenler için anlaşılabilir. Bu bile tek başına ölümün bir ölüm orucu direnişçisi için ne anlama geldiğini gösteriyor.

Dersim'in fesleğenleri başucunda

Tutsak düşmeden önce Dersim dağlarında halkın kurtuluşu için savaşıyan bir gerillaydı Feride. Dersim dağlarını özlemle anlatırken, iki şey ön plana çıkıyor; biri yoldaşlarına bağlılığı ve sevgisi, ötekisi Dersim'e; halkıyla dağlarıyla Dersim'e olan sevgisi.

Şehitliğinde yerini bile hazırlamış; *“Komutan Kemal Askeri, Muharrem Çetinkaya'nın ortasında Dersim dağlarının doruğunda; benim yerim burası”* diyor gözlerinin

İnançları, değerleri,
gelecek güzel günler için
ölüme yürüyor

O, halkımızın geleceği için direniyor halkımız
bu direnişte O'nu yalnız bırakmıyor

içi parlayarak.

Başucunda duran kır çiçeklerini soruyoruz; papatya ve fesleğenlerin güzelliği bakımlı olduklarını, sadece suyla değil sevgiyle beslendiklerini hemen belli ediyor. "Yoldaşım getirdi" diyor Feride, Dersim dağlarında da bu kır çiçeklerinden bolca olduğunu anlatarak. İşte fesleğenleri, çiçekleri sevmesinin iki nedeni bu; yoldaşlık ve Dersim. Direniş gazilerimizin ziyareti sırasında onlara gösterdiği ilgi ve sevgi de aynı kaynaktan besleniyor.

400'lü günleri çoktan devirmiş bedenini onlara yaslayarak ellerinden tutup gezdiriyor odanın içinde, destek oluyor, belki iyileşmelerine bir yardımım dokunur diye, ölüm yürüyüşünde gazilerimizi düşünüyor.

"Gençlerin dünyası bomboş"

Gelen ziyaretçilerle birlikte çeşitli konularda kendi doğallığında tartışmalar, sohbetler geliyor. Sıkça, halkın içinde bulunduğu durum, nasıl örgütleyeceğiz, gençlerimizin durumu; onlarca şehidimizin ölümleriyle, kendisinin şu anda direnişiyle verdiği mesajların halka nasıl ulaştırılması gerektiği üzerine konuşuyoruz.

Gençlik üzerine özel olarak kafa yorduğu açık;

"iyiki devrimci oldum, hapishanede kaldım, birçok şeyi öğrendim, birçok şeyin farkına vardım. Bunlar beni mutlu ediyor ve dünyamı dolduruyor. Oysa şimdiki gençlerin dünyası bomboş. Düşünme noktasında oldukça geri bırakılmış, dünyaları daraltılmış. Yani tamamen düşünmekten düştünceden uzaklaştırılmışlar."

Kızıl bant

Kardeşi, annesi, babası yanında, akrabalarının sık sık geldiğini anlatıyor. Armutlu'da bir çok direnişimizin hem açılışı, hem de ailelerine karşı verdikleri savaşı hatırlayarak, bu yanıla biraz şanslı olduğunu belirtiyoruz, ilerici bir aileye sahip olmaktan onurlandığını söylüyor.

Refakatçısı, Feride'nin bantına verdiği önemi bir örnekle anlatıyor bize;

"Bandı konusunda çok hassas. Sürekli başında olsun istiyor, biz unuttuğumuzda O hatırlatıyor. Görüşmelerin karşısına sürekli gülen bir yüz ve bandıyla çıkmak istiyor. Namusum diyor..."

Evet, kızıl bant belki halkların tarihinde hiç bu kadar büyük anlamlar yüklenmemiştir. 1984'ten bu yana ölüm orucunun simgesi haline geldi. Sayfalarca anlatılabilecek değerlerin, inancın, direnişçiliğin, devrimci ideallerin simgesi oldu.

Her alandan ziyaretçi akını

Aksaraydaki direniş evinde bulunduğumuz süre içinde ge-

cekondulardan, öğrenci gençlikten, işçilerden, esnaflardan, tutsak ailelerinden ziyaretçiler geldi.

Basından, sol çevrelerden ziyaretçilerin olup olmadığını sorduğumuzda refakatçısı hatırlayabildiklerini sıralıyor; "Mücadele Birliği'nden, Devrimci Demokrasi'den, Atılım'dan ve Radikal'den hem röportaj için gelip konuşanlar oldu, hem de destek beyanları oldu. SDP'den, Atılım okurlarından, Emekçi Kadınlar Birliği'nden kalabalık bir ziyaretçi akını var."

Caddeden gelen gürültüler, arabaların korna sesleri sağlıklı bir insanı dahi rahatsız edecek düzeyde. Feride bunu da aşmanın yolunu bulduğunu söylüyor gülümseyerek. Türkülerimizi dinliyor, halkımızın türkülerini. Anadolu'nun Sesi Radyosundan yayınlanan türküler sohbet ederken, iş yaparken her anında kulaklarında, bildiklerine eşlik ediyor, mırıldanıyor.

Refakatçısı, "onu memnun etmek zor değil, halk müziği dinlediğinde mutlu oluyor, seviniyor, en acılı anında bile radyodan duyduğu 'açılın kapılar şaha gidelim' dizeleriyle sanki bütün ağrıları o anda dinliyor örneğin." sözleriyle Anadolu'nun bütün değerlerine, kültürüne sevdasını dile getiriyor Feride'nin.

Sessizce kaynayan bir volkan

Sanki bu evde ölüme yürünmüyor, Feride mütevazı, sade, sessiz sedasız bir şekilde adeta günlük yaşamını sürdürüyor. Ama, biliyor ki, Anadolu topraklarının gördüğü en büyük irade direnişinin bir neferi O. Bu bilinçle sürdürüyor direnişini. Omuzlarındaki yükün ne anlama geldiğinin bilinciyle yürüyor kararlılıkla. Bugünkü sessizliğin geçici, bir volkanın içten içe kaynayıp, büyük bir gürültüyle patlaması gibi, patlayacak bir isyanın tohumları olduğunun bilincinde.

Belki o göremeyecek. Bunu da biliyor. Direnişin, direnişinin siyasi, ahlaki, kültürel anlamıyla bütünleşen bu bilinçle; "yeter ki halkımız özgür olsun... tutsaklarımız tecritten kurtulsun" istiyor.

Feride'nin dışarıda sürdürdüğü direniş, kararlılığın en üst boyutta ifadesi olan 2. yılına yaklaşan ölüm orucunun kararlılığına kararlılık katıyor. O, katliamların, baskıların, sansürlerin, umutsuzların inananları yolundan döndüremeyeceğinin de ifadesi aynı zamanda. Armutlu katliamını yapanlar, dışarıda direnişi katliamla boğdukları hesabını yapmış, içeridekileri de sessizlikle, ölümlü boğarız diye düşünmüşlerdi; hem içeride, hem dışarıda yanıldıklarının en iyi kanıtı Feride ve hastanelerdeki, hücrelerdeki direnişçiler değil mi?

Hiçbir karşılık beklemeden uğruna canını feda ettiği haktan istediği tek şey var. Bunu da yaptığı basın açıklamasında da dile getirmişti; "haksızlığa karşı direnişimde yarımda olun."

Tecriti İnkâr, Nazi Politikalarını Onaylamaktır

“Tecrit yok” diyerek görevine başla-
dı yeni Adalet Bakanı. Bu konudaki “dü-
şüncesini” değiştirdiğine dair henüz bir
açıklaması yok. “Tecrit yok” sözü, za-
ten bir “**düşünce**” de sayılmaz. Sadece
bir yalan, düpedüz bir çarpıtma, başka
bir şey değil. Çelikel, Bakanlığın katli-
amcı bürokratlarının kendisine fısıldadı-
ğını yüksek sesle söylemiştir sadece.

Peki soralım kendisine: **Tecrit ne-
dir?**

Hangi koşullar olursa, Çelikel tecrit
var sayacak?

Bir kişilik, üç kişilik hücrelere atıl-
mış, her türlü hakları gasbedilmiş, ziyaretten mektuba,
onun kendi dışındaki dünyayla iletişimine büyük kısıtlama-
lar getirilmiş bir tutsağın “tecrit” edilmiş sayılması için da-
ha ne olacak?

Mesela, ayrıca tutsakların ağızlarına, gözlerine bant,
kulaklarına tıkaç mı konulacak?

Evet, Çelikel’e soruyoruz; **nedir tecrit?**

Tek kişilik hücrelere atılmış tutsakların, etraflarındaki
hücreler bile boşaltılırken, buna bile tecrit demeyen kafa,
olsa olsa, tutsağı üç beş parçaya ayırınca tecrit olmuş sa-
yacak!

Tecriti gizlemek, işkence, katliam, zulüm politikasını
meşrulaştırmaktır. Tecriti gizlemek, tutsakların haklı,
meşru talepleri karşısında sürdürülen Nazi yöntemlerini
onaylamaktır.

Tüm bu gerçeklere rağmen “tecrit yok” diyebilen bir
kafa, işkence gerçeğini de rahatlıkla reddedebilir, infazla-
rı, gözaltında kayıpları, herşeyi reddeder... İşkence işken-
ce değildir onun için, “sanığı biraz zorlamışlar işte” deyip
çıkart daha önce pek çok polis şefinin, kontrgerilla şefinin
dediği gibi.

*

Tecrit, oligarşinin şu an hapishanelerdeki temel politi-
kasıdır. Sadece F tiplerinde de değil; tüm hapishanelerde.

F tiplerinin dışındaki tüm hapishanelerde de çeşitli mi-
mari tadilatlar yapılarak, koşuşlar, üç, altı, sekiz kişilik
hücrelere dönüştürülmüştür.

Ama “mimari”den de önemli olan, kafadır, mantıktır,
politikadır; bunun -tecritin- bir politika olarak **egemen kı-
linmış** olmasıdır. Mesela, ölüm orucu direnişçisi Birsan
Hoşver’in Malatya Hapishanesi’nde içinde tutulduğu koşul-

ları derгимizde ayrıntılarıyla görebilirsiniz.

Aylarca, bir hapishanenin içinde, tek bir arkadaşını
görmeden tutulmuş, hava bile almakta zorlanacağı yerlere
atılmıştır. Bu da tecrit değilse?..

Tek tek hücrelere dağıtılan tutsaklar, eskaza ziyarette,
avukat görüşünde, hastane sevklerinde de birbirini
göremesin diye kırk türlü “önlem” alınırken, tecrit yok
demek, yalancılık, utanmazlık değilse nedir?

Bakan, eğer gerçeğe ulaşmak istiyorsa, mutlaka hayra-
nı olduğu “batı”nın standartlarına da bakabilir. Esas man-
tığ tecrit ve rehabilitasyon olan o standartlara dair belge-
lerde bile, kiminde 9, kiminde 10 kişiden azı “tecrit” sayı-
lıyor.

Tecrit, devrimci tutsakların direnişini kırmak, onları
düşüncelerinden vazgeçirmek için uygulanıyor. Mesele
buradadır. Yüze yaklaşan ölüme rağmen, oligarşinin
tecritte ısrarı bundandır.

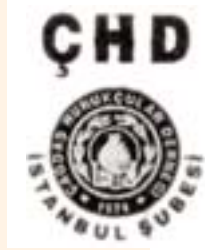
“Tecrit yok” denilerek, direnişin haklılığını,
meşruluğunu gölgelemeye, nedenlerini gizlemeye
çalışanlar, direnişin iradesi ve o iradenin en üst ifadesi olan
şehitlerin haykırdığı gerçeği örtbas edemezler. Sadece
kendi sıfatları arasına, yalancı ve **Nazi politikalarının
avukatı** sıfatını eklemiş olurlar.

ÇHD: "F (Hücre) Tipi, İnsan Haklarına Saldırıdır"

Çağdaş Hukukçular Derneği (ÇHD) İstanbul
Şubesi Cezaevi Komisyonu, F tipleriyle ilgili ha-
zırladıkları bir raporu geçen hafta kamuoyuna
açıkladılar.

Avukat Hüsnüye Karakuş tarafından açıkla-
nan raporda, “F tiplerinin resmi çizilmeye” ça-
lışılarak, mevcut çeşitli baskı, yasak ve tecrite
yer verildi.

Raporda, savunma hakkının engellendiği, aile görüşlerine
keyfi sınırlamalar getirilmesi, görüşler esnasında da tutsakların
tecritinin azami düzeyde sürdürüldüğü, mektupların “okuma
komisyonu” adı verilen kişiler tarafından karalandığı, bazılarını
ise “örgüt propagandası” gerekçesiyle tümünden imha edildiği,
sevk araçlarının tecrite uygun olarak özel bölmelere bölündüğü,
F tiplerinde tutsaklara sağlıksız su verildiği, kitap, dergi, gaze-
te kısıtlamalarının sürdürüldüğü belirtilerek, çeşitli F tipleri arasında
da bir “uygulama birliği” olmadığı vurgulandı.

Bir Hapishane Müdürü: Naci Yıldız

İşkenceci, Yalancı, İkiyüzlü, Provokatör... Kısacası bir Kontra

Naci Yıldız, Malatya Hapishanesi'nin 1. Müdürü. Yani zulüm politikalarının uygulanmasından 1. derecede sorumlu. "Sorumluluğunu" büyük bir şevkle yerine getiriyor. İşkence ve tecrit, onun en çok sevdiği "görevler". Bu "görevlerini" yerine getirdikçe mutlu oluyor...

Malatya'da ölüm orucu direnişçisi Birsen Hoşver'i aylarca tecritte tuttu. Hücrede tek başınaydı Birsen. 1. Müdür Yıldız, Ona ne yaparsa yapsın, kimsenin duymayacağını, öğrenmeyeceğini sanıyordu. Bu devran hep böyle gidecek sanıyordu...

Amacı, ilk başta Birsen Hoşver'i hapishanede tutarak zorla müdahale ettirmektir. Yaşayan ölümlere bir kişi daha ekleyecek, Bakanından da aferin alacaktı. Hem Birsen'in tavrından, hem de farklı korku ve hesaplarla Birsen'i apartopar Ankara Numune hastanesine sevkettirdi.

1. Müdür Naci Yıldız'ın

Saldırılarından Örnekler

- İkinci ekip Ölüm Orucu direnişçisi Eylem Yeşilbaş, direnişinin 100. Gününde hastaneye kaçırıldı, bilinci gidip geliyordu. Hastanede doktorlar müdahale etmek istemiyor. Fakat 1. Müdür Naci Yıldız, bizzat kendi gidip hemşire bulup getiriyor ve yine kendisi Eylem'in kollarından tutarak zorla müdahale ettiriyor.

- Hastanede Eylem Yeşilbaş'a ekmek arası kavurma vermeye çalışıyor. Başucuna koyuyor ve yemesi için sürekli psikolojik baskı yapıyor.

- Ölüm Orucu direnişçilerine müdahale ettirmek için hastaneye kaçırışında, bunu protesto eden tutsaklara yönelik saldırılar düzenledi.

- Ölüm Orucu direnişçilerinden Havva Doğan'ı direnişinin 100. Gününde "Hamilesin" diyerek hastaneye kaçırıp muayene ettirdi.

- Direnişçileri zorla kaçırıp, odasında ölüm orucunu bırakmaları için psikolojik baskı yapıyor.

- Birsen Hoşver'i yoldaşlarından tecrit etmek amacıyla zorla kaçırdıktan sonra, Mehmet Aydın'la birlikte polis gibi sorgulamaya tabi tuttu.

- Uzun süre Birsen Hoşver'i havalandırmaya dahi çıkmayarak tek başına tuttu. Yanına refakatçi verilmesi taleplerini reddetti.

- Birsen Hoşver'in hüccesinin kapısının önüne komposto koyan, bal türü şeyler vermeye çalışan da oydu. Ölüm orucunu bırakırmak için Birsen'in örgütünü, yoldaşlarını karalıyor, mektuplarını göndertmiyor, gelen mektuplarını

vermiyor, dilekçelerini işleme sokmuyordu. Hainleri Birsen Hoşver'in yanına koymaya çalışıyor. Giysilerini yıkatmıyor, ihtiyaçları temin edilmiyor.

Gardiyanlara hangisinin vardiya-sında Birsen direnişi bırakırsa ona ödül verileceği vaadinde bulunuyor.

- Uygunsuz şartlarda dahi gardiyanları, Birsen'in hüccesine göndermesi ve saldırtmaya çalışması, Gülay Efendioğlu'na copla tecavüz girişiminde bulunan Mustafa Özen'i her fırsatta kollaması ve savunması da, ahlaktan ne kadar yoksun olduğunun kanıtları olarak suç dosyasında yazıldı.

- Sayımların alt katta toplanarak ve ayakta yapılmasını dayatmış, tutsakların kabul etmemesi üzerine, tam 45 gün devam edecek olan işkenceli sayım sürecini başlatmıştır. Onlarca gardiyan, her gün sayım saatinde tutsakları yerlerde sürükleyerek işkenceden geçirmiştir. 45 gün devam eden işkenceli sayımlardan sonra, direnişi kıramayınca, tutsakları müşahade hücrelerine attırdı.

- Devrimci tutsakların mektuplarını direk kendisi denetliyor ve kendisinden bekleneceği gibi çoğunu da "uygun değildir" diyerek göndermiyor.

- Tutsaklara yönelik komplolar düzenlemek, her şeyi bahane yapıp disiplin cezaları vermek, tutsakları birbirine düşürmek, güvensizlik tohumları ekmek için senaryolar yapmak, onun hapishane müdürlüğüyle kontrgerilla yöntemlerini birleştirdiği bazı uygulamalarıdır.

- Yayın yasaklamak. halen sürdürdüğü uygulamalardandır. Devrimci dergiler, haklarında toplatma kararı olmasa bile verilmezken (Çünkü Naci Yıldız, DGM savcılarının daha çok düşünür devletin güvenliğini), günlük gazeteler de Ölüm Orucuna ilişkin çıkan haber ve köşe yazıları kesilerek veriliyor.

*

Suç dosyası her geçen gün kalınlaşan bir müdür; aslında güçsüz ve zavallı Naci Yıldız. Emrindeki yüzlerce faşist gardiyanla birlikte, Birsen'in direnişini kırmayı başaramadı. Kompostoyla, balla direnişi kırabileceğini düşünecek kadar da cahil! Devrimcileri tanımıyor. Ama Birsenlerle tanıyor işte, daha da tanıyacak!

KESK 17 Ekim'de İşbirakıyor

Hükümetle yürütülen toplu-görüşmelerde taleplerinin dikkate alınmaması ve son olarak bakanlar kurulunun ekim ayından itibaren başlamak üzere seyyanen brüt 100 milyon TL vermek istemesine karşı KESK eylemlere devam etme kararında olduklarını açıkladı.

KESK Genel Başkanı **Sami Evren** enflasyon farkından kaynaklı zammın verilmeyeceği yönündeki iktidar tarafından yapılan açıklamalara, "yasal hakların gasp edilmeyeceğini" sözleriyle tepki gösterirken, hükümetin toplu-görüşmelerde sosyal, sendikal, demokratik ve ekonomik taleplerini dikkate almadığını ve görüşmeleri tıkadığını belirterek eylemlere devam edeceklerini söyledi.

Memurdan Ne Koparırsan Karl

Hükümet memura (genel olarak tüm halka) karşı böyle düşünüyor. Memurların ısrarları sonucu göstermelik olarak yapılan zammı daha baştan geri almak için zamlar yetmiyormuş gibi, zaten yasal bir hak olan enflasyon farkından kaynaklanan zammın ödenmeyeceği açıklamalarına başladı. Merkez bankası başkanı tarafından açıklamada dile getirilen mantık, tam da bu devletin mantığına uygundur, halkını "domuz" gibi gören ve "ne koparırsam kardır" diyen bir devlete karşı yapılacak tek şeyin direnmek, dışı dış mücadele olduğu gerçeği bir kez de bu örnekle ortaya çıkıyor.

İşbirakma Hazırlığı

Kesk hükümetin tutumunu protesto etmek ve taleplerini bir kez daha dile getirmek için hizmet üretiminden gelen güçlerini kullanarak, 17 Ekim'de işbirakacaklarını açıkladı.

2003 yılı için ücret artış taleplerini yeniden hatırlatan Sami Evren, "en düşük ücret alan memur ücretinin 638 milyon TL'ye yükseltilerek, bunun üzerinden ilk altı ay için yüzde 20, ikinci altı ay için yüzde 20 artış yapılmasını ve aylık enflasyon farklarının da eklenmesini talep ediyoruz." dedi. Ayrıca sosyal yardımlar, çalışma

koşullarındaki iyileştirmeler yönündeki taleplerini de hatırlatan Evren, 17 ekimdeki uyarıları dikkate alınmadığında eylemlere devam edeceklerini söyledi.

BEYOĞLU BELEDİYESİ İŞÇİLERİ YÜRÜDÜ

D İ S K ' e bağlı Genel-İş Sendikası'nda örgütlü Beyoğlu Belediyesi işçileri sendika tarafından Beyoğlu tünel girişinde düzenlenen bir eylem-

le belediye ile süren toplu-görüşmeler hakkında bir açıklama yaptılar.

Açıklamayı okuyan Şube Başkanı **Mevsim Gürlevik** 1 Mart 2002'de başlayan görüşmelerin hala sonuçlanmadığını belirterek, bunun sorumlusunun işverenin tavrı olduğunu belirtti. En zengin belediye olarak bilinen Beyoğlu Belediyesi'nin yüzde 20 zam önerisinin komik olduğunu belirten Gürlevik, açıklamasını şöyle sürdürdü; "anlaşmaya kapımız açık, ama bir kez grev pankartını astıktan sonra yıllarca da sürse yüzde 75'ten aşağıya anlaşmayacağız."

367 işçiyi ilgilendiren anlaşmayla ilgili yapılan açıklama sırasında sık sık "Toplu Sözleşme Hakkımız Söke Söke Alırız", "Direne Direne Kazanacağız", "İşçiyiz Haklıyız Kazanacağız" sloganları atılırken, eylem sonrası işçiler istiklal caddesi boyunca bildiriler dağıtarak haklılıklarını halka anlattılar.

Emekçilerden İsrail İşgaline Protesto

KESK Genel Başkanı Sami Evren, toplu-görüşmelerle ilgili açıklamasına İsrail işgalini protesto ederek başlarken, **Türk-İş, DİSK, Hak-İş, KESK** ve **TMMOB** yaptıkları ortak açıklama ile İsrail'in Filistin'i işgaline ve katliamlara son vermesini istediler.

Emek platformu, 26 eylülde İsrail konsolosluğu önüne Filistin'e özgürlük yazılı siyah çelenk bırakarak Türkiye emekçilerinin Filistin halkının yanında olduğunu eylemle de göstermiş oldu.

Sömürge Bakanının İtirazına Bakın!

Avrupa Parlamentosu, 3 Kasım'da yapılacak seçimlere gözlemci göndereceğini açıkladı. Buna karşı açıklama, ABD gezisi sonrasında "Amerika bizi anlıyor" diyen "büyük ulusalcı" Şükrü Sina Gürel'in Dışişleri Bakanlığı'ndan geldi; "Türkiye'de seçimler yeni yapılmıyor..."

Güya, "biz bağımsız bir ülkeyiz" itirazı.

Evet, Türkiye'de seçimler yeni olmuyor; ama Türkiye Cumhuriyeti tarihinde bağımlılık ilişkilerinde hiç bu kadar ileri gidilmemiş, IMF'ye bağımlılık zincirleri hiç bu kadar bu ülkenin boğazına sıkı sıkıya oturtulmamıştı.

Ama işte bugünkü Türkiye tablosu bu. Ve bu tabloyu yarananların başında, bu itirazı yapanlar vardır; Ecevit-Bahçeli-Yılmaz koalisyonu vardır.

Seçimlere gözlemci gönderilmesini garipsemişler! Ecevit'in "gececi gündüzlü IMF'nin istediği yasaları çıkarmakla" övündüğünü hiç garipsememiş, bayrak açmamışlardı. Tahkim'den AB yasalarına kadar emperyalistlerin istediği yasaları bin türlü kılıf giydirecek, bazen de buna bile ihtiyaç duymadan "IMF istiyor çıkaracağız" yüzüzlüğüyle çıkarırken garipse-memişlerdi.

Şimdi seçimler yaklaşıyor, bütün partiler hem IMF'ci hem de IMF karşıtı görünmek için akla gelmeyecek **hokkabazlıklar** sergiliyor. CHP, sanki borçlar ödenince (ödeyemeyecekleri ayrı bir konu) bağımsız olacaktı gibi bir hava yaratıp IMF'nin adını anmıyor. AKP seçim bildirgesinde tek bir kelimeyle bile "IMF" demiyor, yuvarlayıp geçiyor. DYP, ABD vatandaşı genel başkanıyla keskin IMF karşıtı oyunları oynuyor. Şimdiki moda bu; hem IMF programını uygulayacağını IMF'ye belli edeceksin, halka ise IMF karşıtı gibi görüneceksin!

Kaldı ki, emperyalistlerin "seçim ilgisi" sadece gözlemciler mi? Bir Alman bankası her hafta, evet yanlış duymadınız her hafta düzenli olarak anket yaptırıyor. Kimsenin buna itirazı yok. Bir bakan çıkmış, bağımsız ülke numaralarıyla ulusalcılık oynuyor; **kimi aldatacaksınız?**

Semra Başyiğit Anmasında Gözaltı

Bursa Ekmek ve Adalet: Ölüm orucu şehidi Semra Başyiğit'in Kütahya Domaniç Çökköy'de 18 Eylül'de yapılan "52 yemeğinde" jandarma terör estirirken, aynı gün Bursa'dan yoldaşlarının, mezarında yapmak istediği anma sivil polisler ve jandarmanın müdahalesiyle engellenmek istendi. Anmanın yapılmasının ardından, anmaya katılanlardan 5'i gözaltına alınırken, jandarmanın ve kıskırılan faşistlerin Semra'nın ailesine yönelik baskı uyguladıkları öğrenildi.

Gülnihal Yılmaz Anıldı

Bursa Ekmek ve Adalet: 19 Eylül günü Bursa İHD tarafından Gülnihal Yılmaz'ın mezarı başında düzenlenen anmada Gülnihal'i ve ölüm orucunu anlatan konuşmalar yapıldı, şiirler okundu. "Gülnihal Yoldaş Ölünsüzdür", "Kahramanlar Ölmez Halk Yenilmez" sloganlarının atıldığı anmanın ardından aynı mezarlıkta bulunan devrim şehidi Selda Camkıran'ın mezarı da devrimciler tarafından ziyaret edildi.

Ulucanlar Anması

İzmir Ekmek ve Adalet: İzmir İHD'nin Konak Sümerbank önünde 150 kişinin katıldığı bir eylemde Ulucanlar başta olmak üzere hapisane katliamları protesto edildi ve tecritin kaldırılması istendi. "Cezaevlerinde Tecriti Kaldırın Ölümleri Durdurun" yazılı pankartı ve "Buca, Diyarbakır, Ulucanlar. Unutmadık Unutmayacağız?", "İnsanları Yaşatmak Hücre Duvarlarını Yıkmaktır" yazılı dövizlerin taşındığı eyleme, tutsak ailelerinin yanı sıra, EMEP, HADEP, SDP İl Örgütü yöneticileri, Eğitim-Sen 1 No'lu Şube yöneticileri ve DEHAP milletvekili adayları katıldılar.

Öte yandan ölüm orucundayken tahliye olduktan sonra yeniden tutuklanan Proleter Devrimci Duruş okuru **Zeynel Sarar**'ın ailesi İHD İstanbul şubesinde yaptığı bir açıklamayla Sarar'ın sağlık durumunun tutuklu kalmaması gerektirdiğini belirttiler.

Katliamda Zamanaşımı Oyunu Mu?

Diyarbakır'da 1996'da güvenlik güçlerinin 10 tutsağı işkenceyle katletmesine ilişkin açılan davanın zaman aşımıyla düşürülmek istendiği belirtildi. 7 yıldır hala ifadesi alınmayan sanıklar olduğunu belirten davanın avukatlarından Sezgin Tanrıkulu, 3. Ağır Ceza Mahkemesi'nin "Sanıkların tutuklanması, sanık ve mağdurların yüzleştirilmesi" talebini sürekli reddettiğini belirtti ve "davayı zamanaşımına uğratmak ve sanıkların ceza almalarının önüne geçme planları yapılıyor." dedi.

KADIN ADAYLAR, KADIN DİRENİŞÇİLER ve ikiyüzlü “kadın hakları” savunucuları

Şu ikiyüzlülüğe bakın; onlarca yazar, partilerin milletvekili aday listelerinde ne kadar az kadına yer verildiğinden yakınan yazılar yazdı... Bir “kadın derneği” KADER, partiler kadınları aday göstermedikleri için oy vermemeye çağrısı yaptı... Ama hiç biri, istisnasız hiçbir direnen kadınları görmüyor, görmezden geliyor...

Siyasette kadınların önünü açın diyenler, kadının iradesi olsun, sesi çıksın diyenler, direnişçi kadınların iradesini, ölümleriyle haykıran çığlıklarını yok sayıyor.

Şu ikiyüzlülüğe bakın; “kadın özgürlüğü”, “kadın hakları” savunucusu kesilirken, burjuvazinin düzene, ideolojisine, ahlakına **biat** etmeyen kadını yok sayıyor.

Ama varlar.

Varlar ve onlardan korkuyor burjuvazi. İşkencecilerin, zindancıların karşlarına gelen devrimci kadınlara çok sık söylediği bir sözdür: “**Sizden korkulur!**”

Doğru, korkuyorlar onlardan. Devrimcileşen **herkesten** korkuyorlar, ama devrimcileşen kadın onları **daha da** korkutuyor. Çünkü, egemen sınıflar, yüzyıllardır, egemenlik sistemlerinin devamı için, **toplumun yarısını** oluşturan kadınları evlerine hapsedtiler. Böylece, yaratılan o kültürle, geleneklerle, halkın yarısını, başkaca hiç bir baskı, zor aygıtına başvurmadan etkisizleştirmiş oluyorlardı.

Devrimci kadın, işte bu egemenlik sınırlarını kırıp atmış kadındır. Egemen sınıfların kültürle, geleneklerle kurduğu bu hapisane, devrimci kadınlar tarafından yıkılıyor. Başka deyişle, o hapishaneden firar edip özgürleşiyor devrimci kadın. Ve her devrimci kadın, hala o hapishanede yaşayan kadınlara bir çağrı oluyor.

Devrimci kadını yok sayan düzen, işte bu çağrıyı

bastırmaya çalışıyor.

Semralar, Fatmalar, Birsenler, Gülnihaller, Ayşeler, Zeynepeler, Tülaylar, Gülsümanlar, evlerinde oturan, kocasının ekmek getirmesini bekleyerek veya “zengin bir koca düşleyerek” hayatını ev adı verilen

bir hapishanenin dört duvarı arasında geçiren Semralara, Fatmalara, Birsenlere, Gülnihallere, Ayşelere, Zeynepelere, Tülaylara, Gülsümanlara, yıkın duvarları, korkmayın, **güçsüz değilsiniz**, yılmayın, **yalnız değilsiniz** diyorlar.

Onlar, yeni Çillerler istiyorlar, Sabolar ise onların kabusu!

Günlerdir “aday listelerindeki kadınlar” üzerine yazanlar, peşpeşe şehit düşen direnen kadınlar üzerine tek kelime etmiyorlar. Kadınsa kadın, kadın haklarıysa kadın hakları, kadının iradesiye irade, nedir farklı olan?

Farklı olan, onlar “milletvekili” olarak düzenin vitrinini süsleyecek kadınlar arıyorlar.

Yani, sütunlarında kadınların savunucusu görünüp, düzen partilerini kadınlara hakettikleri yeri vermemekle, “erkek egemen” anlayışla eleştirenlerin kadına bakış açısıyla, düzen partilerinin bakış açısının özde bir farkı yoktur.

Onlar sadece vitrininizi biraz kadınlarla süsleyin diyorlar. Onlar, oligarşinin düzenine hizmet edecek kadın istiyorlar. Onlar, yeni Çiller’ler istiyorlar.

Bunun için de kadının **devrimci mücadele** ile kazandığı kimliği yok sayılmaktadır. Burjuva basının devrimci kadınları ısrarla “**dişi militan**” vb. sıfatlarla tanıtmaması, bu yok saymanın, düşmanlığın bariz bir göstergesidir.

Şu veya bu alanda ön plana çıkmış kadınları haber yapıp “**kadınlar da var!**” diye koca başlıklar

atanlar, “mesleklerin” en güçlerinden ve en onurlularından biri olan devrimcilikleriyle ön plana çıkmış kadınlar karşısında ise, tam tersine rahatsızdılar.

Kurtuluş savaşının sosyalizm sempatisini Kuvayı milliyecisi Fatma Seher’ini yok sayan da bu düzen, bu kafa değil mi? Kurtuluş savaşında yalnızca “kağnılarla mermi taşıyan kadın”ı anıp, müfrezeleriyle, elde silah savaşan kadını gizleyen bu kafa değil mi? Bu kafa, kadın eline silah almasın diyor, bu kafa, kadın her zaman, her yerde sadece “yardımcı”, “ikinci” konumda, arka planda kalsın diyor.

Demircili Nazife Hanım’ı duymuş muydunuz hiç? Yunan ordusu tarafından gözaltına alınmış, Kuvayı milliyecilerin yerini, yataklarını söylemesi için işkenceye çekilmişti. Biliyordu, sustu, söylemedi. Cesurdu; “*bilsem bile size söylemezdim*” dedi cüretle. Peki işgalciler ne yaptı dersiniz? Teslim olmayan, direnen Nazife Hanım’ı diri diri yaktılar.

Diri diri yaktılar ya. Direndiği, teslim olmadığı için yaktılar. Aynı 19 Aralık’ta Bayrampaşa’da olduğu gibi.

Ve direndiği için yakılan kadınları anmayı sevmez burjuvazinin tarihi. En “feministi”nin bile aklına gelmez onlar. Direnen kadını, kim olursa olsun sevmiyor burjuvazi.

Kotalar, kokonalar, ve bizimkiler

Aynı maskaralık, 1999 Nisan seçimleri öncesinde de yaşanmıştı. “Kadın adaylar”, programda, politikada halka söyleyebilecek yeni bir şeyi olmayan düzen partilerinin tutunduğu bir dal haline döndü.

Ama tüm o gürültüye karşın, Anap’ın 3 binin üzerindeki adayının 178’i, DYP’nin bini aşkın adayının 186’sı, FP’nin adaylarının sadece 30’u “kadın” adaylardandı.

Sonuç ortadadır; kotalarla, zorlamalarla meclise soktukları kadın sayısı **yüzde 5** bile olmadı.

Burjuvazinin saflarında durum budur. O yüzde 5 de, zaten çoğunlukla kokonalar, burjuva kadınlardan oluşur. Bugüne kadar meclise girip de, kadınlar için bir şey yapan herhangi bir kadın görülmedi...

Bir de devrimin saflarına bakın. Bu safların doğrudan bir yansıması olarak, direnişteki rakamlara bakın.

Direnin başında, alına kızıl bant takan kadın tutsakların sayısı, toplam ölüm orucu direnişçilerinin yüzde 25’idir. Ki, kadın tutsakların toplam oranı, tüm tutsaklar içinde bu orandan daha düşük ol-

masına rağmen, direnişte bir adım öne çıkmışlardır... Direnişin 97 şehidinin 38’i kadındır.

Bu oranlar, herkesin açıkça görebileceği gibi, herhangi bir partinin “lütfebildiği” kota oranlarının da çok üstündedir.

Çoğunu kokanaların oluşturduğu kadın derneklerinin, veya küçük-burjuva kesimlerin oluşturduğu ve ancak düzenin himayesinde kadın hakları savunucusu kesilen kurumların da bu gerçeği görmezden gelmesi, onların “kadın hakları” veya “kadınlık onuru, kadının özgürleşmesi” sözlerinin sahtekarlığının da göstergesidir.

Mesela, adından bu seçimlerde de çok sık sözedilen KA-DER adlı bir kadın kuruluğu var. 1999 seçimlerinde, yerel yönetimlere aday olan kadınları eğitmek için İstanbul’a üç ABD’li uzman getirtip, onlara seçim taktikleri dersi verdiğini hatırlıyoruz. Bu kafadan ne kadına, ne ülkeye, ne erkeğe bir hayır gelir mi? Kadınlarımız diri diri yakılırken görmezden geldiler. Kadınlarımız, şubelerde, hapishanelerde tecavüze, tacize uğrarken, görmezden geliyorlar. “Kadın dayanışması” değil onların ki, zaten böyle bir şey yok; onlar burjuva kadınla dayanışabilirler ancak. Kadın dayanışması yoktur; burjuva kadınlar, halktan kadınlar ayrışması vardır. Bir dayanışma olacaksa da, bu ayrışma temelinde olur. Öyle de oluyor. Hapishanelerdeki kadınların sesini, ne bu kaypak kadınlar, ne burjuva politikacı kadınlar duymuyor, ama yoksul Armutlu’daki emekçi kadınlar, Gülsümanlar, Şenaylar duyuyor. Kendi seslerini, devrimci kadınların sesleriyle bütünleştiriyorlar.

Direniyor kadınlarımız. Zulüm karşısında düşüncelerini terketmektense, onurlarını ayaklar altında çiğnemektense, düzenin kendilerine layık gördüğü statüleri kabullenmektense, direnmiyor ve gerektiğinde ölüyorlar. Öğrenci, ev kadını, hemşire, öğretmen, eczacı, gerilla, köylü, hayatın her alanından gelen her yaşta, genç kızlarımız, kadınlarımız var içlerinde.

Varşova gettosunun kadınları, Nazilere öyle bir korku salmıştı ki, onların tutsak alınmaları yasaklandı. Çünkü tutsak alındıklarında da düşmana ne yapıp edip zarar vermenin bir yolunu buluyorlardı. Franko faşizmine karşı direnişin belkemiği onlar olmadılar mı? Yugoslav partizanları içinde, ulusal kurtuluş ordusunun üyesi yüz bin kadın vardı... Ve kadınlar, Türkiye halklarının emperyalizme ve oligarşiye karşı direnişinde, en önde bayrağı taşıyorlar bugün. Direnişin son altı şehidinin kadın olması tesadüf değil!

Partiler ve programları

Burjuva partiler için program;

“Ha var, ha yok” farketmeyen bir belgedir...

Devrimci partiler için program, halka verilen SÖZ’dür!

Seçim tarihinin belli olmasından bu yana haftalar geçti. Ama partiler seçim bildirgeleri yayınlamakta yavaş. Çünkü söyleyebilecekleri bir şey yok. Zoraki birşeyler söyleyeceklerdir önümüzdeki günlerde. Ama zoraki!

Her düzen partisinin bir “programı” var. Ama tecrübelerimizden biliyoruz ki, o programların kıymeti harbiyesi yok. Denilebilir ki, düzen partileri, çoğunlukla “*yasal zorunluluktan*” dolayı bir program yazma zahmetine katlanıyor.

Hangi partinin programını uyguladığını gördünüz? Göremezsiniz. Hangisi bir programı kararlılıkla savunuyor? Savunamaz.

Falan milletvekili falan partiye geçmiştir. Bu “geçiş”ler sırasında belki bir çok pazarlık, tartışma olur; ama bir tek şey olmaz. Program konuşulmaz... Ne falan milletvekili geçmeyi düşündüğü partinin programına bakar, ne de parti, o milletvekilini “ikna” etmek için programını gösterir.

Çünkü;

hemen tüm yeni-sömürge ülkelerde, yönetimin asli niteliklerinden biri “kukla yönetimler” olmalıdır. **Bir kuklanın da doğal ki, programa ihtiyacı yoktur.** İpleri zaten başkasının elindedir.

Ülkemizde, 1980’den bu yana, demokrasıcılık oyununun sınırları iyice daraltıldığı ve de parlamentonun işlevi asgariye düşürüldüğü için, düzen partilerin bir “program”a ihtiyaçları daha da azalmıştır. Onlara ne yapacaklarını söyleyen o kadar çok “iç ve dış mihrak” vardır ki, onların ne söylediğinin hükmü kalmamıştır.

Bu nedenle de, ne partilerin, ne de o partilere oy verecek olan kitlelerin programları bir ilgisi kalmamıştır.

Parti programlarına “önem veren” tek kurum, Anayasa Mahkemesi’dir. Gerek muhalif güçlere karşı, gerekse de oligarşi içi çatışmalarda kullanılmak üzere, Parti programlarını satır satır inceleyerek malzeme toplar.

“Cek-cak”, “ceğiz-cağız” metinleri

Düzen partilerinin “yasal zorunluluktan” dolayı sahip oldukları programlarında da hiç kuşkusuz bol miktarda “cek-cak”lar veya “ceğiz-cağız”lar vardır.

Ama bunların nasıl, hangi yöntem ve araçlarla gerçekleştirilmesine dair hiç bir somutluk yoktur. Çünkü somutladıkları an, bu emperyalistleri, işbirlikçi tekelci burjuvaziye tekdiren eder. O yüzden düzen partilerinin programları, kitlelere bol vaadde bulunan, ama oligarşiye de “siz bu yazdıklarımıza bakmayın, ceğiz-cağız dedik ama yapacağımızdan değil” güvencesini verecek şekilde kaleme alınmıştır.

Sorunları sıralar ve çözeceğiz derler ama, hiç bir sorunun nedenleri, niçinleri bulunmaz. Açlık, yoksulluk, işsizlik, bebek ölümleri, doğal afetlerin bir katliamı dönüşmesi, hemen her şey “eğitim eksikliği”nden kaynaklanır onlara göre. Böylece geçirirler.

Geniş kitlelerin nitecede “program”lara çok yakın ilgi göstermeyeceklerini bilirler. Ama öte yandan, tekelci burjuvazi, bu programlara bakar. Onun için de bazen, gerçekten iktidara talip olan çeşitli düzen partilerinin, özellikle tekellerin istekleri konusunda ciddi programlar yazdıkları da görülür. Bu bölümler, kitlelere yönelik ceğiz-cağızlar bölümüne göre, daha somuttur.

Kısacası, denilebilir ki, düzen partilerinin çeşiz çağızlı SOYUT bölümleri, **OY İSTENEN** kesimlere, SOMUT bölümleri ise, iktidar için **İCAZET istenen** kesimlere yöneliktir.

Programları, Amerikancılık ve Avrupacılıktır!

Aslında zaten ne gerek var programa; **IMF'nin** programı **var**. **NATO'nun** programı **var**. Hükümet olurlarsa ellerine tutuşturulacak **"Milli Güvenlik Siyaset Belgesi"** var. **AB'nin** programı var. İmzalanmış yüzlerce **"uluslararası anlaşma"** var. Yeni gelişmeler karşısında ne yapılacağını her ay kararlaştıran **MGK var**. Nasıl olsa, bunlar uygulanacağı için ayrıca bir de parti olarak program hazırlamak gereksiz zahmetten başka bir şey değil.

Düzen partilerinin bugün iktidar olmak için neler yaptıklarına bakmak, onların bu niteliğinin anlaşılmasını da beraberinde getiriyor. Oy için her türlü şaklabanlığı yaparken, öte taraftan ya Amerika'nın ya Avrupa'nın veya ikisinin birden desteğiyle iktidar vizesi almak peşindeler.

Düzen partilerinin **istisnasız hepsi, Amerikancı ve Avrupacıdır**. Düzenin muhalefetindeki CHP, AKP gibi partiler, sol adına, muhalefet adına seçime katılan ÖDP, HADEP gibi partiler de buna dahildir.

Amerikancı veya Avrupacı olduğunda, zaten özgün bir program sahibi olmak imkansızdır. Olsa da kağıt üzerinde kalacağı kesindir.

Devrimci program somutluktur, sözdür, rehberdir

Ta Marks'ın önderliğinde kurulan 1. Enternasyonal'den bu yana, "program" devrimci örgütler için önemli bir konu olmuştur. Zaman zaman bu önem abartılsa, bazen bir "program fetişizmine" düşülse de, devrimciler, bu türden programları halka kimliklerini, hedeflerini açıklamanın bir aracı olarak görmüşlerdir.

Bu programlar, dünya devrim tecrübelerinden, bazen yıllar süren tartışmalar ve pratik tecrübelerin sonucunda ortaya çıkmıştır. Solda bir çok ayrılık, reformizm devrimcilik saflaşması program düzeyindeki tartışmalardan kaynaklanmış veya ayrışmalar farklı programları ortaya çıkarmıştır.

"Program"ı adeta "herşey" yerine koyan sapmaları bir yana bırakırsak, verilen bu önem, hal-

kın sorunlarını çözme konusundaki ciddi yet ve kararlılığın bir göstergesidir.

Düzen partileri için program **GÖSTERMELİK**'tir. Devrimci partiler için program, dünya ve ülke gerçeklerinin tahlili ve halka verilen bir **SÖZ**'dür... Düzen partilerinin göstermelik programları, göstermelik de olsa, ciddi bir analizden ve ciddi çözüm önerilerinden yoksunken, devrimci programlar, kendi başlarına birer teorik metin, bir bilimsel tahlil çalışması değerindedirler.

Mesela, düzen partilerinin programlarıyla, devrimci bir bakış açısıyla önerilmiş bulunan **Halk Anayasası Taslağı**'nı kabaca karşılaştırmak bile bunu gösterir.

Çok uzun süreli bir çalışma sonucu hazırlanan ve Devrimci Sol Ana Davası'nda okunan Haklıyız Kazanacağız başlıklı savunma, devrimci hareketin programının bir taslağı olarak da görülebilir. Ki bu çalışmayla, herhangi bir düzen partisinin programı arasında bir kıyaslama yapmak bile mümkün değildir. Bilimsel niteliğiyle, hacmiyle, tahlil yeteneğiyle birbirleriyle karşılaştırılmazlar.

Devrimci parti için, bir tek slogan bile, gün gelir, bir program kadar değerli hale gelir; uğruna ölünür. Bir tek slogan programın özeti olur; o slogan doğrultusunda savaşılar. Kelimeler önemlidir devrimci parti için. Çünkü her biri halka verilen bir başka sözdür. Ve bir devrimci program, halka verilen, yüzlerce, binlerce söz demektir.

Siz, programı uğruna bedeller ödeyen, onu savunmak ve gerçekleştirmek için riskleri göğüsleyen, canını feda eden bir burjuva politikacısı **gördünüz mü hiç?**

Devrimcilerse, yüzyıllardır, gerçek çözümleri, gerçek bir geleceği vadeden programları için savaşıyor, direniyor, ölüyorlar.

Düzen partilerinin programlarıyla, devrimci programın farkı, işte en net burada gözüktür.

DEHAP'a Yasak ve Baskılar Gayri meşrudur

YSK'nın yasaklamalarında en büyük darbe DEHAP'a vuruldu.

YSK'nın **OYBİRLİĞİ** ile tam bir uyum içinde aldığı kararda önce 21, ardından itirazlarla 18'e son olarak da 15'e inen yasaklı DEHAP adayları şunlar:

Murat Bozlak, Akın Birdal, İlhan Diker, Ceyhan Akay, Bahattin Günel, Savaş Karaduman, Kasım Çalışkan, Hamza Karaağaç, Bayram Bozkurt, Vey-sel Turhan, Mehmet Demir, İsmail Hakkı Kaderin, A. Menaf Savaş, Hasan Doğan, Ender İmrek.

Burjuva medya esas olarak Tayyip'i tartıştırırken, DEHAP'a yönelik ne yasaklardan, ne baskılardan söz etmiyor. Onlara getirilen yasaklar, kontraların aktif olarak seçim baskılarını yoğunlaştırması bu şekilde meşru gösterilmek, en azından gözden ırak tutulmak isteniyor. DEHAP'ın

meşruluğu yasakla, yasayla yokedilmek isteniyor.

Daha şimdiden (gerçekte yıllardır) söylenen şu; HADEP, DEP, DEHAP... parti kurabilirsin, ama siyaset yaptırmam. Bunun için her yolu kullanırım.

Nitekim kullanıyor da. HADEP'in kapatılması için açılan dava o günden seçim için verilen bir mesajdı. Sonra baskınların, gözaltı ve tutuklamaların arkası kesilmedi. Bir takvim basmak bile düzenin HADEP'e yönelik baskılarına gerekçe yapılmak istendi ve HADEP yöneticilerine çeşitli cezalar verildi.

YSK'nın son kararının startını verense, Ecevit oldu. **"Rejim için tehlike"** açıklaması DSP genel başkanı olarak değil, devlet adamı Ecevit olarak yapılan bir açıklamaydı. YSK kararının siyasiliği için başka kanıt gerek var mı?

"Olmasın" Niyetine Kürtçe Kurs

Milli Eğitim Bakanlığı tarafından hazırlanan **"Türk Vatandaşlarının Günlük Yaşamlarında Geleneksel Olarak Kullandıkları Farklı Dil ve Lehçelerin Öğrenilmesi Hakkında Yönetmelik"** resmi gazetede yayınlandı. Böylece, "büyük gelişme" olarak sunulan AB yasalarından birinin uygulanmasında ilk adım atılmış oldu.

Ama sorunun yasa çıkarmak olmadığı hazırlanan yönetmelikle bir kez daha ortaya çıktı. Yönetmelik, adeta Kürtçe öğrenin diye değil, nasıl yapar da engellerim mantığıyla hazırlanmış. Yaş sınırlamasından, ilkokul mezunu olma zorunluğuna, sarı-kırmızı-yeşilin yanyana geldiği giysilerin yasaklanmasından kursa katılanların isimlerinin milli eğitim müdürlüklerine bildirilmesine kadar bir dizi uygulamayla niyet açık edildi.

Oligarşi onyıllardır uyguladığı asimilasyondan, inkardan vazgeçilmeyeceği daha yönetmeliğin adından gözle görülüyor. "Yanlış anlamayın, siz Türksünüz" deniyor. Bir halkın dilini öğrenme hakkı için değil ha-

zırlanan yönetmelik.

Ve hazırlığı süren TV'lerden Kürtçe yayın yönetmeliğini de aynı kafa hazırlayacak.

Örneğin kurs yönetmeliği, *"Kursların uygulayacağı öğretim programı, Milli Eğitim Bakanlığı'nca onaylanacak"* diyor.

Bunun nasıl uygulanacağını, Milli Eğitimin nasıl bir programa onay vereceğini tahmin etmek için müneccim olmaya, beklemeye gerek yok. Kısaca, benim programımı uygula diyecek ve bunun adı da "özel kurs" olacak. Devletin programının ne olacağı da sır değil; Kürt halkının aslında bir halk olmadığı kürtçe olarak öğretilecek örneğin!

"Kursların bakanlıkça yapılacak denetiminde gerekirse bulunacağı" belirtilen **"valilik uzmanları"**nın kimler olacağını da yarın göreceğiz. Örneğin, radyoları dinleyip Kürtçe türküleri yanlış, çarpıtarak çeviren ve mahkemelere suç duyurusunda bulunan polisler olmasın bu "uzmanlar"?

Siz **"kimse Kürtçe öğrenmesin"** niyetine hazırlanan yönetmelik maddelerine, hiçbir yerde yazılı olmayan ama esasen geçerli olan kuralları, yasakları, baskıları da eklerseniz, "Kürtçe kurs" aldatmacasının gerçeğini görürsünüz.

DEHAP'a baskılar

DEHAP'a baskılar sadece adayların yasaklanmasıyla sınırlı değil. Doğu'da Kürt halkının yaşadığı köylerde özel timlerin, jandarmaların aleni baskıları seçim yaklaştıkça yoğunlaşıyor.

Van'da HADEP Erciş ilçe binasını basan polis, ilçe başkanının da aralarında bulunduğu 5 kişiyi gözaltına aldı. Amaç seçim çalışmalarını engellemek.

DEHAP Muğla 1. sıra adayı Hıdır Çam, 2. sıra adayı Yusuf Uludağ ve 4. sıra adayı Necdet Aşıroğlu ve HADEP il başkanı Ahmet Beler'in de içinde bulunduğu 30 kişi Fethiye Esenköy'de bir cenazeye gitmek için çay bahçesinde bekledikleri sırada "gösteri ve toplantı yürüyüşlerine muhalefet" gerekçesiyle 21 Eylül akşamı gözaltına alındı. Serbet bırakıldıktan sonra açıklama yapan Hıdır Çam; "Fethiye'de bunlar yapıyorsa, Hakkari ve Şırnak'ta neler olur siz düşünün" dedi.

Demokrasiymiş; bir partinin seçim çalışmaları alenen yasaklanıyor, kontracılar, aktif olarak seçim baskısı yapıyor sonra demokrasicilik oyunu yalanla, "hukukun kararı" maskesiyle sürdürülmek isteniyor. Yarın bu baskıların çok daha pervasız hale geleceğini, oy sandıklarının başına dikilecek devlet güçlerinin son ana kadar baskıyı, gözdağını sürdürceğini söylemek için önceki seçime bakmak bile yeterlidir.

23 eylülde yapılan 14 ilin vali, emniyet müdürü ve alay komutanının katıldığı "seçim güvenliği" konulu bölge toplantısı sonrasında şimdi baskıların daha da merkezi olarak sürmesi kimseyi şaşırtmasın. Düzenin "güvenlikten" anladığı sindirme, susturma ve baskıdan ibarettir.

Halkın hukuku

Adaletsiz bir ülke, güneşsiz bir dünyaya benzer

"Şeriatın kestiği parmak" "Asker parmağı"

Tayyip Erdoğan'ın önce Yargıtay, ardından Yüksek Seçim Kurulu'nun kararıyla adaylığının veto edilmesine değişik kesimlerden çeşitli noktalarda tepkiler geldi. Çoğunluğu "hukuk" temeline tartışmalardı. Belirtelim ki, kararın siyasiliği konusunda kuşku yok.

Karar üzerine konuşanlardan biri de generallerdi. Hava Kuvvetleri Komutanı Orgeneral Cumhur Asparuk, "Şeriatın kestiği parmak acımaz. Kanun herkese aynı" dedi.

1- "Kanunun herkese aynı" olmadığı konusunda istemediğiniz kadar örnek bulmak mümkün. Sadece katliam, işkence, infaz, hırsızlık örneklerine bakmak bile böyle olmadığını görmek için yeterli. Susurluk hukukunun ve paranın adaletinin hükmünün olduğunu bu ülkede 7'den 70'e herkes bilir.

2- "Parmağı kesen" her ne kadar şeriat yani kanunmuş gibi ise de Genelkurmay'dır. Kararda etkisi bilinen Sabin Kanaoğlu'nun kimin adına konuştuğu her örnekte daha da netleşiyor. FP'yi bölüp parçalamak için Tayyip'i ortaya çıkaran ve destekleyen generaller şimdi kasetlerle, medya gücüyle, "hizaya getirme" açıklamalarıyla yapamadığını şeriat aracılığıyla yapmak istiyor. HADEP Genel Başkanı Murat Bozlak, SDP Genel Başkanı Akın Birdal ve DEHAP listesinden aday olanlar için de şeriatın keskin kılıcını tutan el yine aynı eldir.

3- Cumhur Asparuk'un açıklamasındaki çarpıklık ve demagoji bu ikisiyle de sınırlı değil. Doğallığında bu sözü söyleyenin gerektiğinde kendi parmağını da şeriatın önüne uzatmaya hazır olması gerekir değil mi?

Ama öyle değildir. Susurluk içindeki yeri tartışmasız olan generallerden Veli Küçük'ü şeriatı kaçırın kim? Eskaza ve kamuoyu baskısıyla göstermelik ceza alan Susurlukçu Albay Korkut Eken'i şeriatın elinden kurtarmaya çalışan kim? Şimdi emekli olan 7 generale şeriata karşı kol kanat geren kim? Elbette tüm bunların cevabı generallerdir, Genelkurmay'dır. Şeriatın "keskin kılıcının" altına parmaklarını koymadıklarının örnekleri sadece bunlar da değil. Sadece Susurluk için değil bu söylediklerimiz. Generallerin bütün silah alım ihalelerini, generallerin holdingi OYAK'ın faaliyetlerini denetleyebilecek hiçbir kurum kuruluş yoktur, kimse hesap soramaz onlara.

Kesilen parmak generallerin değilse (it dalaşlarının sonucu değilse bu düzende kesilmesi de mümkün değildir), şeriat kılıcını elinde tutan onlarsa, bu demagoji sürecektir demektir.

Tayyip'in yasağında fırtına koparanların DEHAP yasaklarında sessizliği
Demokratlık nutukları atanların Tayyip yasağına sevinci

SAHTE DEMOKRATLAR GEÇİDİ

'Her rejimin kendini koruma hakkı vardır.' Doğru. Ama, "hangi rejim kime karşı nasıl bir siyasi-ekonomik sistemi koruyor" soruları sorulmadan bu doğru, sıradan bir demagojiden öteye gitmez.

YSK'nın yasak kararları siyasidir, düzenin yasalarının bir yerine uydurulabilir belki, (ki bu da kuşkuludur) ama meşru değildir.

Çeşitli kesimler karara tepkilerini dile getirdiler. Ama sanmayın ki, yasağı tepki gösterenlerin tümünün tavrını demokratlık olarak nitelemek mümkün. (Partilerin neredeyse tamamının yasaklamalarla birlikte kendilerinin oy kazancı hesabıyla sevinmelerine burada değinmiyoruz. Düzen partilerinin demokratlıktan fersah fersah uzak oluşlarını tartışmaya bile gerek yok. Ucu kendilerine dokunana kadar elbette!)

Tayyip Erdoğan ve Erbakan'ın yasaklanması etrafından fırtınalar koparanların çoğu ya, ilerici, yurtsever insanların veto edilmesinde neredeyse bir sakınca görmüyor ya da DEHAP yasaklarına usulen geçerken değinmiyor.

Öte yandan hem DEHAP'a yasak ve baskılara hem de Tayyip'e yasağı sevinenler de az değil. 28 Şubatçılar, laiklik, cumhuriyetçilik diye diye MGK'dan da MGK'cı kesilenler, bu fırsatta orduya yaranabilir miyiz hesabı yapanlar, demokratlıklarına laf söylenmesin diye "hukuk" maskesini yüzüne geçirip sevinenler bu kesimler içinde sayılabilir.

Tümünün ortak iddiası en tutarlı demokrasinin kendileri olduğudur. "Sosyal demokrat", "İslamcı demokrat", "liberal demokrat", "muhafazakar demokrat", "laik demokrat"... ama hepsi de illa ki, demokrat!

Gerçek ne? Hiçbirinin demokratlıkla en küçük bir alakasının olmadığı, demokratlıklarını sadece kendi hak ve özgürlükleri söz konusu olduğunda hatırladıklarıdır.

İslamcılar "kendine demokratlıkta" tescillidir. Samimi olarak zulme karşı olan istisnaları dışında

tutarsak, bu kesimlerin 28 Şubat sürecinden edindikleri bir "alışkanlıktır" demokratlıkları. O gün bugündür demokratlıktan bolca söz ederler, demokratları kendilerinin yanında olmaya çağırırlar. Ama kendileri, bu düzenin en büyük baskısını görenlerin hiçbir zaman yanında olmayı düşünmez, tersine örneğin devrimcilere karşı olduğu gibi, fırsat bu fırsat diyerek terör edebiyatıyla devletin safından saldırır.

Tayyip ve Erbakan (ama özellikle Tayyip, çünkü kendilerine iktidar yolunu açacak aday şu anda o.) konusunda gösterdikleri tepkinin yüzde birini aynı YSK tarafından veto edilen 15 DEHAP'lı konusunda göstermemişlerdir.

"Laik demokrat" kimi alkışlıyor? Laiklik, cumhuriyetçilik, eşittir MGK'cılık anlamına geldi bu ülkede. Şeriata karşı olmak adına, MGK'nın "tehlike" dediklerine demokratlığın bütün kriterlerini bir yana bırakıp "tehlike" demek siyasi tavır oldu. O çok övündükleri demokratlıkları MGK'ya göre yönünü belirler hale geldi. Aynı şey, DEHAP yasaklarına karşı yine MGK paralelinde takınılan şovenist tavrıda da karşımıza çıkar.

Örneğin, Cumhuriyet Gazetesi tayfası, diğer basın dan kimi yazarlar, kendine laik demokrat diyenler yasağı alkışlıyorlar, "üzerine bir bardak su için" diyorlar sevinçlerini dile getirerek.

Tayyip'e yasak konunca, 28 Şubatlar olunca "şeriat" dedikleri "tehlike" bertaraf mı edilmiş oluyor ayrı bir konu ancak, hiç merak etmesinler, o yasaklar çemberi yarın bir biçimde onları da kuşatır, o zaman çemberin dışında onu gevşetecek kimseyi bulamayacaklar.

"Her rejimin kendini koruma mekanizmaları vardır ve doğaldır" kılıfıyla açıklamak, dünyanın şu bu ülkesinden örnekler vermek bu kesimlerin demokratlık derken ki soyutlukluklarının ve "MGK demokrati" olduklarının üzerini örtmez.

Elbette "Her rejimin kendini koruma mekanizmaları vardır". Halkın iktidarının da mekanizmaları olacaktır. Ancak şu soruları sormadan bu genel doğruyu her yere uyarlamaya çalıştığınızda karşınıza çıkacak sonuç, faşizmin alkışlanması ve meşru görülmesidir:

Hangi rejim kendini koruyor?

Kime, neye karşı koruyor?

İşte bu soruların cevapları doğru tavrı ortaya çıkarır.

İbresi MGK'ya dönük "komünist". Yasaklamalarla ilgili ortalıkta "komünistim" diyerek dolanlardan da açıklama geldi. Açıklamalarında şöyle demiyorlardı; "biz komünistler olarak gericiliğe karşıyız, ama bu halkı aydınlatma sorunudur. Gericilik, şeriat demagojisiyle yasakçılık meşrulaştırılmaz. Yasaklayan faşizm ise, biz önce onun karşısına dikiliriz..."

Peki ne diyordu bu açıklama?

"*Gericiliğin, yani Sivas'ın katillerinin ve avukatlarının, tarikat yobazlığının, ya da çocuk yaşta gençlerin beyinlerinin yıkanmasının özgürlüğünden söz etmek, sadece saçmadır.*"

Birincisi; bu satırları yazan Sivas için ne yapmış acaba?

İkincisi; Sivas'ın asıl katilleri ile yasaklama kararını verenlerin aynı olduğunu, MGK olduğunu siyasetin "S"sinden anlayanlar bilir.

Üçüncüsü; MGK'nın gündemi neyse, o konuda hemen bir paralel tavrı belirlemenin, örneğin "Türban neyi örtüyor" broşürlerini orda burda sallamanın komünistlikle, ilericilikle ne alakası var? Komünist, ezilenin yanındadır. Gericiliğe karşı savaş, egemen güçlerle savaşın bir parçasıdır ve komünistler bu savaşı aynı egemen güçten icazet almanın vesilesine dönüştürmez.

Dördüncüsü; Diyelim "gericilik sorunu var bu ülkede", yine diyelim, "özgürlükçülük bu kadar ucuz bir mesele de değildir." doğrudur ki, asıl baskı ve yasak ilerici güçlere karşıdır; peki "**devrimci demokrasinin ölümü**" bunlardan hangisinin kapsamına giriyordu ki, 19 Aralık katliamında cesetlerimiz yerdeyken aynı sa-

tırları yazan sevinç çılgınlıkları atmıştır. Orada da ibre aynı yere bakıyordu!

O gün ifade edileni uyarlayın bugünkü açıklamaya **hiçbir aykırılık yoktur**. Örneğin şöyle yazabilirsiniz pekala; "*devrimci demokrasinin ölümü bir demokrasi sorunu değildir, ölümüne tepki göstermek, devrimci demokrasinin özgürlüğünü savunmak sadece saçmadır...*"

Komünist olmak için önce ibre halka, okların ucu faşizme dönmeli, sonra konuşma hakkı elde edilir. İki ara seçime katılıp burjuva politikası ne çabuk kavranıyor görüyor musunuz; hafızasızlar üzerine politika yapmak bırakın komünistliği tutarlı bir demokratın tavrı da değildir.

En tutarlı demokratlar devrimcilerdir. Neden? Çünkü devrimciler **ezilenlerden yanadır**. Gericiliğe karşı bir mücadele söz konusuysa bunun faşizmin saflarından, onu güçlendirerek verilmeyeceğini bilir. Bugün esas sorunun faşizm sorunu olduğunu bilir ve tavrını buna göre belirler.

Halkın çıkarları faşizme karşı savaştır. Faşizmin yasaklarına karşı mücadele de en genelde haklar ve özgürlükler mücadelesinin parçasıdır.

Sami Türk'ün Hukukçuluğu Ve Yasaklar

Sami Türk'ün "hukukçuluğuna" bu günlerde özellikle islamcı çevrelerden büyük övgüler yağıdır, hatta kimisi "hukukçuluğu" sınırlarını geçerek Sami Türk'e yağıcılığa dönüştü. Bu ayrı.

Bunca övgünün gerekçesi, Türk'ün Tayyip Erdoğan'ın aday olabileceğini savunması.

Büyük hukukçuya bakın!

Sami Türk'ün esas olarak ticaret hukuku, yani kapitalizmin hırsızlık hukuku uzmanı olduğunu belirtip

geçerek, onun hukukçuluğuna övgüler dizilere soralım:

Bir iki beş on değil binlerce tutsağın düşüncelerini değiştirmek için katliam yapan, tecrit uygulayan biri **nasıl bir hukukçudur?**

Birakalım devrimcileri, F tiplerini eleştiren hukukçu, aydın, mimar, sendikacı, doktor kim varsa hakkında soruşturma açtıran, tutuklatan bir kafa **nasıl bir hukukçudur?** Bu kafayı "yasaklara karşı tavrı" diyerek televizyonlara çıkaran, düşüncelerine değer veren, propagandasını yapan kafa **nasıl bir kafadır?**

MHP Listelerinden Akan Kan, Halkın Kanıdır

Ekmek ve Adalet'in geçen haftaki 27. sayısında MHP'nin eğilim yoklamalarının sonucunda teşkilatların, tanınmış, tescilli katilleri liste başlarına taşımalarına karşın Bahçeli'nin vitrini düzeltmek için bunları liste dışı bıraktığını belirtmiş ve şöyle demiştik;

"Bu arada MHP'nin tescilli katillerinin hepsini dışta bıraktığı yanlışına da düşmemek gerek. Geçen seçimde, MHP 16 tescilli katili parlamentoya taşımıştır. Bahçeli'nin itirazı, çok deşifre olmuş katilleredir. Değilse, Bahçeli'nin hazırladığı listelerde de deşifre olmamış katiller vardır; bir süre sonra onların da dosyaları ortaya çıkar. Ve eğer MHP barajı aşarsa, o sırada "seçilmiş" de olurlar." (Ekmek ve Adalet, Sayı 27)

Çok geçmedi, listelerde Bahçeli'nin yerleştirdiği katillerin kimisinin dosyaları basında yayınlanmaya başlandı. -Ama sanmayın ki, katiller bunlarla sınırlı, daha da çıkacaktır.-

Bu listeler **"değişen ve değişmeyen MHP"**nin resmidir.

Değişmeyen, MHP'nin katiller ve mafyacılar partisi olduğudur.

Bu Vitrin Temizlenemez!

Bahçeli vitrini temizleyerek gerçeği gizlemek istiyordu. Ancak "dükkanın içi" o kadar kirli, kanlı ki, vitrini temizleyebilmek mümkün değildir.

Mümkün değildir, **çünkü;**

Onbinlerce insanın kanını oluk oluk akıtan bir parti aday yapmak için kime elini atsa, karşılaştacağı kandır, mafyacılıktır, halka karşı işlenmiş suçlarla doludur.

Mümkün değildir, **çünkü;**

Bütün katilleri pastadan mahrum bırakamazlar. Faşist katiller dün döktükleri kanın karşılığını bugün ihalelerle, avantajlarla almak zorundadır.

Mümkün değildir, **çünkü;**

Bugün "kızağa çekilen" katillere yarın yine ihtiyaçları olacağını en iyi onlar bilir. İl teşkilatlarında, ülkü ocaklarında en etkili yerlerde eli kanlı katillerin yer tutması bu yüzdendir. MHP'de teşkilat onlara "emanettir", onların eğiteceklerinin yarın karşımıza

yeni Çatlılar, yeni Gül'ler, Çiftçi'ler, Çaylan'lar olarak çıkacakları kesindir.

Katiller Yine Meclis Yolunda

Yüksek Seçim Kurulu başta DEHAP adayları olmak üzere onlarca insanı veto etti. Ama veto ettikleri arasında MHP listelerinde yeralan suçlular yoktu. YSK, devletin ihtiyaçlarına göre karar aldığını burada da ortaya koymuş oldu.

İşte MHP listelerinde yeralan ve "milleti temsil edecek" diye karşımıza çıkarılan, çoğu MHP ana davasında yargılanan **21** suçludan bazıları:

Yılmaz Durak: Erzurum 4. sıra. DİSK eski Başkanı Kemal Türkler'in öldürülmesine katıldı, katil MHP'lileri yurtdışına kaçırdı.

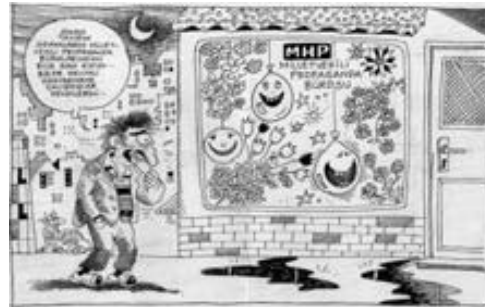
Fatih Mehmet Zorba: Adana 2. sıra. Fevzi Önal'ın öldürülmesi için Hüseyin Özmen'e emir ve silah verdi.

Murat Yalçın: İzmir 1. bölge 12. sıra. Faşist Sani Sabahattin Gece'yi Abdüldar Yazıcıoğlu'nu öldürmeye teşvik etti, eylem sonuçlandırılmadı. Ruhatsız silah taşıdı, silahlı eylemden yargılandı.

Mehmet Ağar: Balıkesir 5. sıra. Hazırladığı patlayıcı maddelerle 30 Mart 1980 gecesi bir eve, 31 Temmuz 1980'de bir kiraathaneye eylem yapıldı. (Susurlukçu Ağar ile karıştırılmamalı, onun suç dosyasını burada saymaya sayfalar yetmez!)

Sıtkı Seremetli: Balıkesir 3. sıra. Birçok eylemi yönlendirdi. Patlayıcı madde imali, silahların gizlenmesi, kaçakların barındırılmasında görev aldı.

GEÇEN HAFTAKİ EKMEK VE ADALET'ten

Erdem Şenocak: Samsun 4. sıra. Faşist katillere para yardımı, katilleri hapisten kaçırma ve suç delillerini ortadan kaldırma görevlerini yerine getirdiği dava dosyasında yeraldı.

Sahir Solmaz: Eskişehir 2. sıra. MHP adına haraç topladı. Silah depolama ve katilleri barındırma suçlarını işledi.

Hidayet Altunakar: Diyarbakır 1. sıra. Hakkında "evrakta sahtecilik, sahte çek vermek ve dolandırıcılık" suçlarından, 8 ayrı sabıkası ve 11 yıl kesinleşmiş hapis cezası var. (Bahçeli'nin okul arkadaşı)

Muzaffer Yıldız: İstanbul 1. bölge 18. sıra. Suç delillerini ortadan kaldırdı, haraç topladı, silahları sakladı.

İbrahim Uçar: İstanbul 1. bölge 14. sıra. Firari MHP'lilere pasaport sağlama ve hapis-haneye silah sokma.

Ahmet Sarı: Kayseri 3. sıra. Tekir Yaylası'nda 3 kişinin ölümü, 1 kişinin yaralanması olayında katillere yardımda bulundu.

Ömer Haluk Pirimoğlu: Erzurum 2. sıra. Erzurum'da katil çetesinin koordinasyonunu sağladı, istihbarat raporları hazırladı.

Necmettin Karakuş: Adana 10. sıra. MHP silahlarını sakladı.

Mehmet Biçer: Hatay 6. sıra. Yerel örgütlenmenin silah, mühimmat ihtiyaçlarını karşıladı, eylemleri yönlendirdi, toplanan paraları ülkü ocaklarına aktardı.

Yaşar Yıldırım: Ankara 2. Bölge 4. sıra. Balgat katliamından idama çarptırılan Mustafa Pehlivanoğlu'na para yardımı yaptığı belgelen-di. Yönlendirdiği eylemler hakkında MHP Genel Merkezi'ne gönderdiği raporlar dava dosyasında yeraldı.

MHP listelerinden geçen seçimde 16'sı tes-cilli 40'a yakın halka karşı suç işlemiş katil, mafyacı meclise girmişti, bu yıl da sayılar de-ğişse de gerçek değişmeyecek. MHP listelerinden kan akıyor. Akan kan halkımızın, devrim-cilerin kanıdır.

Üstelik bunlar resmi olarak dava dosyaları-na adları kaydedilen suçlular, bir de dosyalara geçmeyen, binlerce insanımızın kanını akıtan katilleri hesap edin, bunlara **BBP ve DYP liste-lerinden** meclise girmeye hazırlanan eski MHP'lileri ekleyin; "milletin vekili" sıfatına aday olanların kimler oldukları ortaya çıkıyor.

Milletvekilliğinin Yeni Rolü

Türkiye'de milletvekilliğinin yeni rolü artık gizli kapaklı de-ğil, tüm halkın gözle-ri önünde.

Bu rolü; milletve-killiğinin katillere, hırsızlara, hakkında sayısız soruşturma açılanlara yeni bir **ZIRH giydirme** ola-rak nitelendirebiliriz.

Bu modayı, **Meh-met Ağar başlattı**, şimdi onlarcası onun

yolunu izliyor. Ağar'ın gerek geçen seçimde, gerekse bu yıl, Ela-zığ'dan bağımsız aday olmasının temel gerekçesinin hakkında Su-surluk dosyalarında yer alan suçlamalar olduğunu devlet de halk da biliyor. Devlet de halkın baskısından "ne yapayım dokunulmazlığı var" gerekçesiyle Ağar'a sahip çıkışını gizlemek istiyor. Onun da işi-ne geliyor böylesi. Ağar, bir anlamda "hukuk devleti"ne karşı "dev-letin meclisinin" sırtına giydirdiği ZIRHI kullanıyor.

Bu mecliste 40'a yakın milletvekili haklarında soruşturma oldu-ğu halde "dokunulmazlıkları" nedeniyle yargılanamıyordu. Bu se-çimde de yenileri sırada. Hakkında "arama kararı" bulunan, binler-ce insanı dolandıran JetPa'nın patronu **Fadıl Akgündüz**, sadece Tür-kiye'de değil dünyaca dolandırıcı olarak bilinen **Cem Uzan**, Susur-luk'taki mersedesten çıkan **Sedat Bucak**, Tayyip Erdoğan'ın yerine İstanbul 1. sıradan aday gösterilen ve hakkında "çete", dolandırıcı-lık suçlamalarıyla davalar bulunan **Kemal Unakıtan**, faşist katil **Oral Çelik** bunlardan bazıları.

Paran varsa (çünkü milletvekilliği para işidir), barajı geçebilecek bir partiye "kapağı atıyorsan" bu ülkede suç işleme özgürlüğün de var demektir. Devlet zırhı kendi elleriyle sırtına giydirir ve kendi meclisinde korur. Suçun niteliği bu noktada hiç önemli değil, ister tecavüzcü olsun, isterse katil.

"Demokratik sistem" dedikleri sistem işte bu. Ve bu sistemin bu adaylara karşı hiçbir itirazı yoktur. O "rejim için tehlike" olanlarla meşgul. Bu aynı zamanda düzenin karakterini de ortaya koyuyor. Meclisi katillerden, hırsızlardan, dolandırıcılardan, mafyacılarından, susurlukçulardan oluşan bir düzenin kimin çıkarlarına hizmet edeceğini tartışmaya gerek var mı? Öte yandan hakkını arayan, ek-mek isteyen, adalet için mücadele edenler işkencelerden işkence, hapisliklerden hapislik beğensin.

Bunlar bizi yönetebilir mi?

Yazı Dizisi
Bölüm 1

AKP

Oligarşinin Böl-Yönet Politikasının Ürünü Bir Parti: Adalet ve Kalkınma Partisi

“Küskünler”in manevraları halen sürse de, onlarca partinin halkın karşısına çıkıp **“oyunuzu bize verin”** dediği bir seçim sürecine girdik.

Kim bu bizden oy isteyenler? Ne yaptılar, ne yapacaklar? Veya başka deyişle, geçmişleri ne, gelecekleri ne olacak? Bu yazı dizimizde belli başlı düzen partileri açısından bu soruları cevaplayacağız. Hafızasızlığa mahkum edilmek veya herşeyi kanıkmasaya yönlendirilmek istenen halkın hafızası ve uyanıklığı devrimcilerde somutlanır. Bu tarihsel olarak böyledir.

Onırlarca bu halkın kanını dökmüş, onyıllardır sömürmüş çeşitli partilerin hiç olmayacak ve olmaması gereken düzeyde “oy oranı”na sahip oldukları bir ülkede, bu partilerin teşhiri halen güncel bir zorunluluktur. Onlar zaten faşist, onlar işbirlikçi denilip geçilemez. Devrimciler halkın hafızasını temsil edecek, gerçekler ve gelecek adına uyarıcılık yapacaklarsa, bu teşhiri somut bilgiler, olaylar çerçevesinde yapmak durumundadırlar.

İşte böyle bir sorumluluğun gereği olarak ele alıp, mevcut düzen partilerini, bir derginin sınırları içinde tanıtıp değerlendirmeye çalışacağımız bu yazı dizimize, anketlerde “birinci sırada” gözüken AKP ile başlıyoruz.

28 Şubat’la iktidar koltuğundan indirilen Re-

fah Partisi açısından, 28 Şubat müdahalesinin sonuçları bununla sınırlı kalmayacaktı. Oligarşi, bu kadro ve bu çizgiyi iktidar koltuğuna oturtmaya-çağını göstermişti. Oligarşinin tanklı uyarısı, “milli görüş” çizgisi içinde de yeni bir tartışmayı açığa çıkardı. Tartışmanın bir tarafındakiler, *“devletle barışmalıyız, Batıyla barışmalıyız, orduyla barışmalıyız... ki iktidar olabilelim”* diyordu. Bu taraf Tayyip Erdoğan, Abdullah Gül, Bülent Arınç gibi isimlerden oluşuyordu.

MGK operasyonu

Oligarşi dört koldan zaten beklediği bu gelişmeyi, kışkırtmaya, körüklemeye başladı. Bu arada Refah kapatıldı, Fazilet Partisi kuruldu.

Tayyip ve beraberindekiler oligarşinin medyası tarafından **“Yenilikçi kanat”** olarak adlandırıldılar. “Yenilikçi”likleriyle medyanın, TÜSİAD’ın, hatta zaman zaman “adı belirtilmeyen” generallerin övgülerine mazhar oldular.

Burjuva medyanın **“Yenilikçilik”** diye kutsadığı, emperyalizme tam teslimiyet, MGK’ya tam itaat, inançlarından vazgeçişten başka bir şey değildi.

Daha FP içinde birliktelerken, hem **“yenilikçiler”**, hem **“gelenekçiler”**, yeni dünya düzenine tabi olmak konusunda hemfikirler. IMF’ye tabi olma konusunda hemfikirler. Ama **“yenilikçiler”** bu konuda daha cüretli, daha açık olacaklardı. “Yenilikçileri” de buydu zaten. Hareket noktaları, *“artık dinci bir parti olarak iktidara gelemeyiz”* düşüncesi idi. **İktidardan vazgeçemeyeceklerine göre, inançlarından vazgeçeceklerdi!**

Mesela bu kadar basit ve açıktı. AKP’nin varoluşunun hikmeti de bundan ibaretti.

Oligarşinin pohpohlamaları ve baskıları arasında AKP kuruluyor

14 Mayıs 2001’de yapılan Fazilet Partisi Kongresi, aynı zamanda AKP kadrolarının siyaset sahnesine çıkışına da tanıklık etti.

Erbakan’ın desteğindeki Recai Kutan’ın karşısına, “yenilikçilerin” adayı olarak **Abdullah Gül** çıkarıldı. Kongreyi Kutan kazansa da, Erbakan’ın artık parti içindeki otoritesinin mutlak olmadığı, MKG’nın desteğindeki “yenilikçi”lerin belli bir güç topladıkları anlaşılmış oldu.

Bu sürecin bütünü üzerinde oligarşinin baskısı vardı. Kongre **“FP’nin kapatılmasının tartışıldığı”**

günlerde yapılmıştı; oligarşinin FP tabanına, delegelerine verdiği mesaj şuydu; **yenilikçileri seçmezseniz, partiyi kapatırız**. Tayyip Erdoğan ekibinin oylarını artıran önemli etkenlerden biri buydu. Ama oligarşinin “kapatma” tehdidi, yenilikçilerin partiyi ele geçirmesine yetmedi.

Oligarşi baskıya devam ediyordu: Kongreden kısa süre sonra, 22 Haziran’da FP kapatıldı. Böylelikle yeni partinin kuruluş koşulları da tamamlanmış oldu.

FP’nin devamı olarak Saadet Partisi kurulurken, Tayyip ve beraberindekiler, SP’ye gitmeyip, yeni bir parti kurmaya yöneldiler.

Tezgaah çok açık işlemiştir. 28 Şubat destekçisi TV kanalları, Tayyip’i islamcı kesime “kurtarıcı” gibi sunmuştur. Fazilet Partisi’nin Anayasa Mahkemesi tarafından kapatılmasının hemen ardından aynı Anayasa Mahkemesi tarafından, Tayyip Erdoğan’ın siyaset yasağının kaldırılması, bu aleniyetin en çarpıcı kısmıdır.

AKP’nin doğuşu açık bir MGK operasyonudur.

Ne “temiz”dirler, ne “yeni”

AKP’yi, MSP’nin (12 Eylül öncesi Milli Selamet Partisi) ve RP’nin geçmişinden ayrı düşünmek mümkün değildir. AKP’yi oluşturan kadroların önemli bir kısmı, 1980 öncesinin **Milliyetçi Cephesi**’nden geliyorlar. Milliyetçi Cephe’nin o dönemdeki faşist politikalarının ortağıdır.

1990’lı yıllarda **Refahiyol iktidarı** döneminde de, AKP yöneticileri bakanlık koltuklarındaydılar. Ne israil’le anlaşmalara, ne hapishanelerdeki katliamlara karşı çıkmadılar, onay verdiler.

LİDERİ

1994 Mart’ında okuduğu bir şiirde “halkı kin ve düşmanlığa tahrik etmek” gerekçesiyle tutuklandı. 4 ay kadar hapishanede kaldığı bu süre, bir anlamda onun FP’den kopuşunun aleniyet kazandığı dönemdir. Bu arada da bir tür “demokrasi kahramanı” haline getirildi. Oysa demokrasi adına yaptığı tek bir şey yoktu. Ondan sonra da olmadı. İstanbul Belediye Başkanlığı dönemi için de,

AKP kadroları, “muhalfe”te oldukları dönemlerde de, emperyalizmin ve oligarşinin politikalarına onay veren kadrolardır. Emperyalizmin 1990’lı yıllarda Irak’a, ardından Yugoslavya’ya saldırısını destekleyen kadrolardır. TBMM’de **Uluslararası Tahkim** yasası oylanırken, şimdi AKP çatısında bulunan politikacıların herhangi bir karşı tavrını hatırlayan var mı? Yoktur! Çünkü, diğer düzen partileriyle birlikte Tahkim’e evet demek için el kaldırmaktan farklı bir şey yapmamışlardır.

Ama “milli görüş”çülükleri, islam ülkeleri birliği gibi deyişleri, emperyalizmin ve oligarşinin onlara güvenmemesine neden olmuştur. Onlar da bu görüşlerini terkederek emperyalizmin ve oligarşiden icazet isteme yolunu seçtiler. AKP, kelimenin tam manasıyla bir **“icazet alma”** partisidir.

Tayyip’e “Tövbe” Baskısı

Ama şu veya bu noktada bir dönem için muhalif olan güçlerin emperyalizmden oligarşiden icazet alması o kadar kolay değildir.

Tayyip Erdoğan’ın kadroları, parti kurulur kurulmaz büyük bir şaşkınlıkla karşı karşıya kaldılar. “Yenilikçiler” henüz FP’yi bölmeden önce, medyanın, patronların, generallerin övgülerine bakıp, artık önlerinin açık olduğu sonucuna varmışlardı. Ama parti kurulur kurulmaz, burjuva medyada yeni bir kampanya başlatıldı. Tayyip Acaba dediği gibi **değişmiş miydi, yoksa hocası gibi takiyye mi yapıyordu?**

Oligarşi açısından islamcılara yönelik operasyonun birinci adımı tamamlanmıştı. FP o günlerin yerinde deyimiyle “karpuz gibi” ortadan ikiye bölünmüş, her iki kesim de düzene biat edecekleri-

kimsenin halk için şunu yaptı diyebileceği bir icraatı yoktur. Tersine bu kariyerinden geriye, onlarca dava dosyası ve **Akbil hırsızlığı** kalmıştır.

Belediye Başkanlığı ve şiir okuma kahramanlığı sonucu öne çıkmasıyla, tarikatların, “islamcı sermaye”nin düzenlerini sürdürmek için kullandıkları bir lider oldu. ABD’ye ve TÜSİAD’a da “kendisini kullanabilecekleri” güvenini vermeye çalışıyor.

ni tekrar tekrar açıklamışlardı.

Ama yetmezdi. Şimdi yeni hareketi daha da "hizaya" sokmak gerekiyordu. Medyadaki kampanya bunun içindi. Tayyip kasetleri piyasaya sürüldü. Tayyip'in İstanbul Belediye Başkanlığı dönemindeki yolsuzluklar, sanki o güne kadar bilinmiyormuş da yeni farkedilmiş gibi ortaya serildi.

Oligarşi, Tayyip'den yeni bir "tövbe" istedi.

Ama Tayyip'in bunu yapması, seslendiği taban açısından zordu. "Değiştim... yok değişmedim geliştirdim" türü çeşitli açıklamalar yapsa, kapı arkasında her türlü güvenceyi verse de, oligarşinin istediğini de söylemedi. İşte erken seçime bu durumda gelindi.

AKP iktidar olursa ne yapacak?

AKP yöneticileri, bu soruyu temel hatları itibarıyla cevaplamışlardır. AKP'nin propaganda sloganları arasında olmasa da, "olması gereken yerlerde" bu sorunun cevabı vardır.

- IMF programlarını uygulayacak,
- ABD'nin Irak'a saldırısını destekleyecek

Mevcut iktidarın yapacağından farklı bir şey yapmayacak yani.

AKP'nin baş ekonomisti Ali Coşkun ve Abdullah Gül, her vesileyle IMF programını uygulamaya devam edeceklerini, "ne IMF'nin, ne Kemal Derviş'in suçlu olmadığını" söylüyorlar. Kemal Derviş, AKP'nin kapısını çalsaydı, davulla zurnayla karşılanacağından kimsenin kuşkusu olmasın.

Şovenizmde, muhalif güçlere karşı baskı uygulamakta önceki iktidarlardan geri kalmayacağını da, gerek AB uyum yasaları, idamın kaldırılması tartışmalarında, gerekse de Refahyol iktidarı dönemindeki katliam operasyonlarıyla kanıtlamışlardır. Üstelik, muhtemel bir AKP iktidarı durumunda, "kendilerini kanıtlamak" için, öteki düzen partilerinden daha pervasız ve daha sömürücü, baskıcı olacaklarına hiç kuşku yoktur.

AKP'nin iki yönlü "İkiyüzlülüğü"

Parti programlarında şöyle diyorlar:

"Partimiz, Türkiye Cumhuriyeti'nin birlik ve bütünlüğünün, laik, demokratik, sosyal hukuk devletinin, sivilleşmenin, demokratikleşmenin, inanç özgürlüğünün ve fırsat eşitliğinin esas kabul edildiği bir zemindir."

"Toplumları ve devletleri tahrip eden yozlaş-

Adayları

Milletvekili Aday listesi, AKP'yi koltuk ve ikbal kapısı olarak görüp koşanlarla doludur. Eski DYP'liler, ANAP'lılar, MHP'liler oradadır.

Hiçbirinin geçmiş sömürü ve zulüm politikalarına dair bir özeleştirisi, artık "aydınlanmadan" yana olacağına dair bir açıklaması yoktur.

AKP de emperyalizme, oligarşiye güven vermek için onlara bağrını açmıştır. Sevda Demirel adlı fahişe için bile adayımız olabilir diyen bir kafa bu. Hem düzene, hem kitlelere hoş görünmek için, her kılığa girebilecek bir kafa yapısı.

Tabii adayları da buna göre seçilmiş.

Polis şefleri, tarikat şeyhleri, aşiret ağaları, korucubaşları (veya adamları) oradadır.

Aday listelerinde bir tek HALK yoktur.

ma, yolsuzluk, usulsüzlük, çıkarıcılık, iltamaz, hukuk önünde ve fırsat açısından eşitsizlik, ırkçılık, partizanlık, despotluk gibi olumsuzluklar, partimizin en yoğun mücadele alanlarıdır." (AKP Programı, Giriş bölümünden)

Demokratikleşmemiş; bu ülkede oluk oluk kan dökülürken, bütün ülke F tipine çevrilirken tek bir itiraz sesi çıkarmayanların demokratiği mi olur?

İnanç özgürlüğüymüş; Türban sorununu bile çözeceğiz diyemeyenler, koltuğa oturduğunda ne yapabilir?

Yolsuzluk, usulsüzlük, en yoğun mücadele alanlarıymış! Liderinden onlarca milletvekili adayına kadar, hepsinin arkasında onlarca "yolsuzluk soruşturması" varken!

Sadece bu örnekler bile, ikiyüzlülüğün tüm düzen partileri gibi AKP'nin de asıl karakteri olduğunu, ve üstelik AKP'nin ikiyüzlülükte, öteki düzen partilerini de solladığını göstermeye yeter. Çünkü, AKP, hem kitlelere, hem tekellere karşı ikiyüzlülük siyaseti izlemek durumundaki bir parti.

Peki neden “birinci”?

Peki, bütün bunlar tamam da, peki öyleyse AKP niye anketlerde ön sıralarda çıkıyor denilebilir? Çıkar. Bunda söylediklerimizin tersine bir şey yoktur.

AKP’nin birinciliğine ilişkin en revaçta açıklama “*tepki oylarının AKP’ye aktığı*” şeklinde. Peki AKP ne yaptı da “tepki” oyları onda toplanıyor? Cevaplardan biri, belki de “*hiçbirsey yapmamış*” olmasıdır. Mevcut partiler o kadar yıpranmış ve teşhir olmuş ki, geçmiş döneme ilişkin sorumluluğunu gizlemeyi başarabilmiş kadroların kurduğu bir parti olan AKP, mevcut alternatifsizlik ve halkın çaresizliği içinde, öne çıkmıştır. Buna,

- “halka tepeden bakan”, tekelci burjuvalarla, generallerle içli dışılığı bilinen diğer düzen partilerinin yönetimlerinin karşısında AKP yönetiminin daha “halktan” bir görünüm sunmasından,

- Tarikatların desteğinden ve elde hazır bir güç olarak bulunan tarikat örgütlenmeleri aracılığıyla yürütülen yaygın taban çalışmasına,

- AKP liderinin “siyaset yasaklılığı” nedeniyle düzenle çatışan bir imaj vermesine kadar daha pek çok neden eklenebilir.

Ama asıl etken, mevcut siyasi boşluktur. Devrimcilerden kalan boşluk, değişik dönemlerde, oligarşinin değişik güçleri tarafından dolduruluyor.

Şu anda oligarşinin bazı güçlerinin “AKP’ye karşıymış” havası vermesi kimseyi yanıltmamalıdır. AKP, oligarşinin, genelkurmayın belki “öncelikli tercihi” değildir ama, mevcut karşıtlıkları esas olarak, AKP’yi daha da kendilerine biat eden bir çizgiye getirmeye yöneliktir. Neticede emperyalizmin de, oligarşinin de AKP iktidarına mevcut durumda kökten bir itirazları olmaz. Tersine, en azından belli bir dönem için, hem Irak’a saldırıda, hem IMF programının uygulanmasında, AKP’yi kitlelerin tepkilerini nötralize etmede bir araç olarak kullanma hesabı yapılabilir. Sakıp Sabancı’nın “güçlü iktidar olsun, isterse dinci parti olsun” deyişi, bu hesabın sonucudur.

Kimliği

Takiyyeci
IMF’ci
Amerikancı
aynı zamanda Avrupacı
Ama
demokrat değil,
islamcı da değil,
aydınlanmayla
işi yok
Kalkınmaya
IMF izin vermez
AKP,
halkın çaresizliğine sunulan yeni bir yalan, yeni bir aldatmadır...
Ekonomide ANAP’ı,
zulüm ve yasakta
MHP’yi aratmaz.

Daha ekonomik programının başında

AKP şöyle diyor: “*Partimiz... piyasa ekonomisinden yanadır.*”

Aslında daha sonraki maddelere bakılmasa da olur. Piyasa ekonomisi, zengini daha zengin, yoksulu daha yoksul yapan, sömürüyü meşrulaştıran modelin adıdır.

Ama AKP “piyasa ekonomisini savunuyoruz” demekle yetinmiyor; emperyalist tekellere ve işbirlikçilerine yeterli güvenceyi vermek için

“devletin ekonomiden elini çekmesinden yana olduklarını”,

“küreselleşmenin getirdiği yapısal dönüşümleri sağlayacaklarını”, “yabancı sermayenin gelmesini istediklerini”,

“özelleştirmenin devamından yana olduklarını”,

“sermaye kesimlerinden alınan vergileri düşüreceklerini”

peşpeşe sıralıyorlar. Cuntaların ilk açıklamalarında “NATO’ya Cento’ya bağlıyız” demesi gibi, AKP de “IMF’ye, Dünya Bankası’na bağlıyız” demeyi de ihmal etmiyorlar.

Öcalan’ın ipini çekmekte, MHP’yle yarışan bir **şovenizm** sergiledi.

“Muhalefette”ki bir düzen partisi olmasına rağmen, iki yıldır 97 kişinin ölümüne yol açan F tiplerine ilişkin tek bir sözlerini duyan olmadı.

ABD’nin Afganistan’a saldırısını desteklediler!

Irak’a saldırıyı da destekleyecekler!

Amerikancılık’ta öncekilere rahmet okutacaklar!

CHP “Seçim Bildirgesi” Halkı Aldatma Bildirgesidir

AHLAKSIZLARIN ‘AHLAKİ İSYAN’ ÇAĞRISI

Genel kabul görmüş bir doğru vardır; her döneme, her politikaya uyma “becerisi” gösterenler, kendi görüşlerini iki günde terk edip tam tersini savunanlar ahlaki, siyasi olarak güvenilirmezdirler.

CHP Bukalemun Gibi

İşte bu genel doğru, bugünlerde tam da CHP’yi anlatıyor. Kemal Derviş’i partisine katana kadar CHP’nin bir “Ekonomik Kurulu” vardı ve bu kurulun Türkiye ekonomisi, çözümleri üzerine değerlendirme ve yazıları CHP internet sitesinde yer alırdı.

İşte bu yazılar artık CHP sitesinde yok.

Bunun anlamı şu; Kendi programını, kendi “Ekonomik kurulu”nun söylediklerini bir günde terketti. Peki bu mu verdiği sözü tutacak, bu mu tutarlılık, bu mu ciddiyet, bu mu güvenilirlik? İki günde bukalemun gibi görüş değiştirenlere kim nasıl güvensin? Baykal bir de “Semene ahlaki isyan çağırısı” yapıyor. Bu isyan CHP’yi de hedefine almadan hedefini bulmuş sayılmaz.

CHP seçim bildirgesini Adnan Polat’ın lüks otelinde düzenlenen toplantıyla açıkladı. “**Ahlaki isyan çağırısı yapıyorum**” dedi Baykal. Çok bağırdı, coşturmak için çok yırtındı ama konuşmasının içeriğinde Türkiye gerçeği yoktu. Tek bir kez bile IMF’ye karşı bir cümle sarfetmeyen biri ne ahlaki olabilir, ne de halkın sorunlarını çözmeye talip olabilir.

Bildirgede ne vaatler sıralandığı bu noktada talidir. Çünkü bütün partiler onlarca vaat sıralıyor bildirgelerinde, iktidar olduklarında ise bir tekinin bile yerine getirildiği vaki değildir. Halkımız Demirel-İnönü iktidarının “500 gün masallarını”, Çiller’in “iki anahtar” uydurmalarını, MHP’nin “yol-

suzluğa, yoksulluğa karşı” deyip bütün IMF anlaşmalarının altına imza atmasını bilir. Hele bu vaatleri sıralayanların bukalemunluğu sıtırır hale gelmişse daha da inandırıcılıktan yoksundur.

Ahlaksızlık Bildirgenin Başlığından Başlıyor

Kapitalizmi savunanlarda ahlakın zerresinin bulunamayacağı bir yana, yolsuzluklara, çürümüşlük- lere karşı halka “ahlaki isyan” çağırısı yapanın ahlaksızlığı daha seçim bildirgesinin başlığından itibaren başlıyor.

CHP seçim bildirgesinin başlığı, “**Güzel günler göreceğiz**”.

Nazım’ın “güzel günler göreceğiz çocuklar/ güneşli günler...” diye başlayan dizelerine atıf yapılarak Nazım sömürüsü yapanların haline bakın; tek umudu IMF’nin gönderdiği Derviş. Nazım ise, yüreği bağımsızlık ateşiyle yanan bir komünist ozan. **Nazım IMF’cilerin**, koltuk hırsıyla “serbest piyasa” ahlakına esir olanların **değil halkın ozanıdır**.

CHP Bu Vaatleri Nasıl Uygulayacak?

Sağlık, eğitim, ekonomi, siyaset her konuda bir madde var bildirgede. Özal gibi Baykal da “toplumsal dönüşüm projesi” diyor konuşmasında. Özal’ın toplumu nasıl dönüştürdüğü ortada. Peki CHP hangi yöne dönüştürecek? Kemal Derviş’in gösterdiği yönün dışında bir çözümü var mı? Yoktur.

IMF ile, Amerikayla bütün bağımlılık ilişkilerine son verebilecek mi? Böyle bir niyeti olmadığına göre, yalanlar manzumesinden öte bildirgenin fazlaca bir anlamı yoktur.

Örneğin, “**Başkaları IMF’ye muhtaç hale getirdi, biz IMF’ye muhtaç olmaktan çıkacağız**” sözlerinin, “**Borçlarımızı bir an önce ödeyeceğiz. Ayaklarımız üzerinde duracağız.**” sözleriyle kendiliğinden koca bir yalan olduğu ortaya çıkıyor.

Bir kere, emperyalistler borçlandırma politikalarını sömürgeler IMF’den kurtulmasını diye uyguluyor. Sadece borçların faizini ödeyebilecek duruma sokuyor. Türkiye bu konuda şu anda IMF’ye en borçlu ülke olarak batağa batmış durumdadır. Özelleştirmelerle, yeraltı yerüstü zenginliklerinin

peşkeş çekilmesiyle ülke emperyalistlerin talanına uğramış, bir anlamda önlerine altın tepside sunulmuş, Baykal Türkiye gerçeğinin fersah fersah ötesinde yalanlarla avutmaya çalışıyor.

IMF'ye muhtaç hale gelmekten kurtulmak mı isteniyor? Tek çözüm, eski bir IMF memurunun söylediği gibi;

"IMF'ye pıllını pırtını topla çek git" diyebilmek. Baykal bunu diyebiliyor mu? Yok. Borcunu ödeyecekmiş de ayakları üzerinde duracakmış; yeter ki ay getirsin, her türlü yalan mubah.

Yalan Rüzgarı

Seçim bildirgesinden birkaç alıntı CHP'nin tek amacının aldatma, halkın oyunu çalma olduğu, vaatlerin basit yalanlardan ibaret olduğu daha net ortaya çıkacaktır.

- *"Devlet ucuz, saydam, denetlenebilir ve katılımcılığa fırsat veren bir yapıya kavuşacak, yurttaş-devlet ilişkisi yeni bir felsefeye oturacak, devlet halka hizmet edecek, vatandaşın beyanı esas alınacak."*

Tek bir soru sormak yeterlidir bu tumturaklı ifadelerle karşı; bunları yapabilmek için Susurluk devletiyle hesaplaşacak, Susurluk'un zirvesi MGK'yı lağvedecek, susurlukçu generalleri, 12 Eylül cuntacılarını tutuklayacak mısınız? Elbette hiçbirini yapmayacaktır. Geçin bu yalanı o zaman!

- *"Yerel yönetimler, idare ve tapu-imar ilişkileri yeniden yapılandırılacak."*

İki soru; 45'den fazla il ve yüzlerce ilçenin belediyesini almışken, belediyeler tarihinde adı anılan yolsuzluklara imza atanlar acaba hangi partidendi? Gecekondu halkının, evsizlerin konut sorununu hangi kaynakla nasıl çözeceksiniz? Çözemez, sadece yıkmasını bilirler. CHP belediyelerinin akılda kalan en önemli icraatları yıkımlardır.

- *"Enflasyon indirilecek, büyüme sağlanacak. Her yıl 1 milyon kişiye iş bulunacak, vergi tabana yayılacak, kayıt dışı ekonomi kayda alınacak. Asgari ücretten alınan vergi, kademeli olarak yüzde 5'e indirilecek."*

Tek bir soru ve gerçek yalanı anlamaya yeter: Bunları milletvekili aday listelerinde en fazla yeri patronlara vererek mi yapacaksınız?

Patronlar partisi haline gelmiş CHP, el mahkum onlara hizmet edecektir. Bugünlerde üst üste patronların CHP'ye destek vermesi herhalde Baykal'ın sportmenliğinden değildir. İşten atılan

milyonlar neden işten atıldıklarını çok iyi bilir. IMF'ye bayrak açmadan, TÜSİAD'la çatışmadan bırakın iş bulmayı, işten çıkarılmalara engel olması bile mümkün değildir.

- *"Tarıma, 2 milyar dolarlık bir projeye kaynak tahsis edilecek, ürün deseni değişecek, yem bitkileri ve hububat dahil, daha çok üretilmesi gereken ürünler ile hayvancılık desteklenecek. Çiftçiye ürün avansı verilecek."*

IMF'ye güvence vereceksin, ekonomiyi IMF'nin adamına vereceksin ve IMF'nin tarım politikası dışında bir politika uygulayacaksın; "olmayacak duaya amin demek" bile değil, düpedüz köylüyü aldatmak için söylenen yalan!

Sağlık, eğitim, yolsuzluk gibi konulardan alınlar yapmaya bile gerek yok. Onlar da benzer temelsiz, dayanaksız, hayali bir Türkiye projesinin ürünü.

Bildirgedeki tek gerçek şu; *"yabancı sermayenin doğrudan yatırımlarını hızlandırmak için gerekli adımlar atılacak."*

Bunu layıkıyla yapacakları kesin. Yabancı sermaye dedikleri emperyalist tekellere, işbirlikçilerine kendini ispat edebilmek için kırk takla atan Baykal hem de bu konuda daha pervasız olacaktır. IMF'nin, halkın tepkisini "sosyal demokrat" etiketli bir partiyle nötralize etme politikasında CHP'yi devreye sokması boşuna değildir.

Halkımız; Demagojiyi Dinlemeyin, Oy İsteyen CHP'lilere Sorun

Mahallelerimize, fabrikalarımıza, köylerimize şimdiden doluşmaya başladılar. Bildirgelerinde sıraladıkları yalanları daha da süsleyerek anlatacaklar.

Demagojilere inanmayın, aldanmayın ve sorun;

IMF'ye karşı mısınız, değil misiniz?

TÜSİAD'ın çıkarlarının karşısında mısınız, yanında mısınız?

Yoksulluğa IMF'siz, Amerikasız, Avrupasız bir çareniz var mı? Bunlar yoksulluğumuzu büyüttü, siz nasıl çözeceksiniz?

Amerika'nın Irak işgaline karşı mısınız?

Haklar ve özgürlükleri savunuyor musunuz?

F Tiplerindeki zulme karşı tavrınız nedir? F tiplerini, ıslah politikalarını savunuyor musunuz?

Demagoji, geçiştirme dışında verebilecekleri hiçbir cevap yoktur bunlara. Bunlara cevap veremeyenlerin halka verebileceği de bir şey yoktur.

AIHM'E SÖYLERİM HA!..

Dayak yiyen çocuk gücü yetmediği yerde karşısındakini **"abime söylerim ha..."** diye korkutur. "Abi" dayak atanı bir güzel pataklayacak, o da gerine gerine ortalıkta gezecek, hava atacaktır. Ama gelin görün ki, öteki çocukların gözünde beş kuruşluk itibarı olmayacak, sırtını "abi"ye dayayan kof bir kabadayı olarak bilecektir sadece.

Kürt milliyetçisinden islamcısına, kendine sosyalist diyenden demokratına kadar, düzene muhalif olan ya da muhalefet olma iddiası taşıyan ve bu muhalefeti nedeniyle bir şekilde baskıyla karşılaşanların, madur olanların ilk söz olarak ağızından **"AIHM'e gideceğiz..."** sözlerinin dökülmeye başlaması da buna dönüştü. "Dayak yiyen" muhalif "abi"ye koşuyor, "abi" de işine gelirse "pataklıyor", gelmezse "iyi yapmışsın" diye dayak atanı cesaretlendiriyor.

AIHM Kimdir, Ne İşe Yarar?

Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi (AIHM), Avrupa'nın "insan hakları, demokrasi, özgürlükler" **demagogilerini** daha rahat yürütebilmesi için kullanılan maske kurumlarından sadece biridir.

Tıpkı **"F tipleri yapın"** raporu hazırlayan ve sonrasında katliamı ve F tiplerini onaylayan **Avrupa İşkenceyi Önleme Komitesi (CPT)** gibi.

Oysa Avrupa'nın insan hakları, demokrasi konularında bırakın dünyaya "örnek" olmasını, kendi içinde polis devletini yerleştirmek için üst üste yasal düzenlemeler yaptığı kimse için sır değildir. Bu konuda Avrupa demokratik kamuoyunun tepkileri, eylemleri de giderek artmakta.

AIHM kararlarının hukuki değil, Avrupa'nın o süreçteki politikalarına paralel olarak verilen **siyasi kararlar** olduğunun da onlarca örneği vardır. RP'nin kapatılması hakkındaki karar, HADEP davasının 1 yıl sonraya ertelenmesi, ölüm orucuna ilişkin verilen karar, BASK'ın bağımsızlığı için mücadele eden örgütlenmeler hakkında verilen kararlar ve son olarak da Tayyip Erdoğan ve Erbakan'ın aday olmalarının reddi konusunda "ihtiyatı tedbir" istemli başvurularının reddedilmesi bu örneklerden sadece birkaçıdır.

Yargıtay ve YSK nasıl ki oligarşinin politikadaki ihtiyaçlarını "hukuk" zemininden karşılıyorsa, AIHM de Avrupa'nın ihtiyaçlarını karşılıyor. Benzer içerikli AIHM kararlarının değişik dönemlerde farklı kararlarla sonuçlanmasının nedeni de buradadır. Avrupa bir ülkeyi

Temel Haklar ve Özgürlükler Derneği Girişimi; bu ülke topraklarında, bu ülkenin halkından güç olarak, bu ülkede demokrasi, hukuk, adalet isteyenlerle birlikte haklar ve özgürlükler mücadelesi vermek için kuruluyor.

"insan haklarını ihlal ediyorsun" diye sıkıştırıp kimi siyasi-ekonomik tavizler koparmayı planlıyorsa AIHM kararları da ona göre şekilleniyor. Tersine, bir baskı rejiminin aklanması çıkarlara denk düşüyorsa kararlar buna göre veriliyor.

Haklar ve Özgürlükler Mücadelesinin Yerine AIHM (Avrupa) Konulmak İsteniyor

"İç hukukta istenilen sonuç çıkmaz ise biz davayı AIHM'e götüreceğiz."

"Karar kabul edilemez, AIHM'e gideceğiz."

Bu sözleri islamcısından Kürt milliyetçisine kadar geniş bir kesimin ağızından sıkça duymak mümkün. Hatta o düzeydedir ki, kendine devrimci, sosyalist diyenlerin de ilk aklına gelir.

Oligarşinin dünya kamuoyuna teşhir edilmesi haklar ve özgürlükler mücadelesinde kullanılabilecek **yöntemlerden sadece birisidir**. Bu noktada oligarşinin **"vay Türkiye'yi Avrupa'ya şikayet ediyorlar..."** demagogilerinin anlamı, **"ben her türlü katliamı, işkenceyi, hukuksuzluğu yapayım ama kimse bunu dünyaya duyurmasın"** demektir.

Ancak, ne AIHM ne de başka bir Avrupa kurumu (siz buna ABD'yi de ekleyin) haklar ve özgürlükler mücadelesinde asıl olan değildir. Bu, asıl mücadelenin, yani Türkiye topraklarındaki haklar ve özgürlükler mücadelesinin önüne geçiyorsa; sorun ideolojik demektir, kendi gücüne, halkına, politikalarına güvenmeme sorunu var demektir. AB yasalarının çıkarılması sürecinde ki tartışmaların da özü budur.

AIHM örneğiyle karşımıza çıkan;

Birincisi; Avrupa'dan adalet bekleme gibi bir yanılgı ortaya çıkıyor ki, onun adaletinin kistasının tekellerin çıkarları olduğu çok iyi bilinir.

İkincisi; Beyin bu topraklarda değil, politika Avru-

pa'ya endeksli olarak şekilleniyor demektir. Bu, sadece AİHM konusunda değil bir çok konuda karşımıza çıkar. Oligarşinin herhangi bir terörü, hukuksuzluğu, gayri meşruluğu eleştirilirken, herhangi bir talep dile getirilirken yazılar, açıklamalar Avrupa örnekleriyle başlıyor ve bitiyor. Hem de bu yapılırken Avrupa gerçeği bilinçli veya bilinçsiz bir şekilde çarpıtılıyor, hayali bir Avrupa tablosu anlatılıyor halka. Örnek olması açısından Kürt milliyetçilerinden bir alıntı yapalım:

"Düşüncenin suç sayılamayacağı artık dünyada kabul görüyor, en geri rejimler bile buna asgari özen gösteriyor. Hele AB ülkelerinde kabul edilecek bir uygulama değil." (25 Eylül 2002, Özgür Politika)

BASK'ın bağımsızlığını isteyen Batasuna partisini daha dün yasaklayan sanki başka bir Avrupa. (İspanya'nın kararına AB'nin onayı bizzat AB yetkililerince dile getirildi.) Sanki 19 Aralık, F tipleri, Ulucanlar o Avrupa'dan onay alınarak yapılmadı bu ülkede. Sanki o Avrupa Afganistan saldırısında yer almadı. Sanki İsrail terörü Avrupa'nın da "sessiz" deseğiyle sürmüyor. Daha fazla örneğe gerek duyan varsa, sadece görmek istemesi yeterli.

Özgür Politika başyazısının yazarı **ya**, politikanın öyle bir AB'ye endeksli hale gelmesinin sonucu olarak sözlerini, örneklerini hiç düşünülmeden birbiri ardısıra döküyor, bir klişe gibi her yere konduruyor. **Ya da**, Avrupa gerçeğini bilinçli olarak çarpıtıyor. Ki, her ikisi de birbirinden **vahimdir**.

Üçüncüsü; Haklar ve Özgürlükler Mücadelesi yerini "Avrupa'dan gelecek demokrasiye" terk ediyor. Halkın gücü yerine Avrupa'nın çıkarlarına göre şekillenenen gücü tercih ediyor.

Örneğin, HADEP Genel Başkanı Murat Bozlak ve birçok DEHAP adayının veto edilmesine karşı HADEP onbinleri sokağa dökerek (başka mücadele biçimleriyle de destekleyerek) oligarşinin bu kararını kendini vuran bir silaha dönüştürebilirdi. Hatta bu konuda yasaklara karşı olan çeşitli kesimlerle ortak eylemler örgütleyebilirdi. Bunun yerine masa başında "soğukkanlı" bir basın toplantısı ve Bozlak'ın "AİHM'e gideceğiz" açıklaması yapıldı.

Aynı durum, islamcılar için de geçerli. "Sağduyulu olmak" adına, aleni olan bir yasakçılığa karşı tercih Avrupa'dan ("Ecnebi kulübünden") güç alma girişimi oldu.

Bu "**muhalefet**" tarzı geliştikçe, sadece o kesimlerin değil, genel olarak halkın hak arama bilinci dumura uğrattılıyor, geriletiliyor demektir.

Devrimci politikanın bu olmadığı kesin. Ama en basitinden bir demokratın vereceği mücadele de bu değil-

dir. Haklar ve özgürlükler mücadelesi tarihin hiçbir döneminde böyle kazanılmamıştır. Halklar büyük bedeller ödeyerek, kendi güçlerine dayanarak kazandılar bu hakları. Avrupa'nın o çok övündüğü "Kopenhag Kriterleri"nde halklar lehine olan ne varsa, bunlar da uzun mücadeleler sonucu egemen sınıflara kabul ettirilen, yasal güvenceye alınan haklardır. (Avrupa, Amerika'nın "terörle savaş" yalanını bahane ederek şimdi bütün bu hakları yeniden budamanın yollarını arıyor.)

Haklar ve Özgürlükler Mücadelesini Kendi Gücümüzle Vereceğiz

Bu ülkede haklar ve özgürlükler mücadelesi verilecekse, demokrasi kavgası verilecekse, kendi gücümüzle, kendi halkımızla birlikte vereceğiz. Bunun aksini yapan, savunan her alanda politikasını **icazet** üzerine şekillendiriyor demektir. İcazet alınan yerin bir gün oligarşi olması, öteki gün Avrupa-Amerika olması gerçeği değiştirmiyor.

Faşizme karşı demokrasi mücadelesinde, yasaklara, ihlallere karşı mücadelede binlerce eylem biçimini, teşhir yöntemini, hak kazanma araçlarını kullanacağız elbette. Ama bu yöntemleri kullanırken asıl olanın kendi gücümüz, kendi örgütlülüğümüz, birliğimiz olduğu gerçeği gözden kaçırıldığında ortada ne haklar ve özgürlükler mücadelesi kalır, ne de kazanılacak kalıcı bir hak olur. Avrupa'nın, Amerika'nın siyasi, ekonomik çıkarları sonucu oligarşiye dayatmalarıyla ortaya çıkacak kimi aldatıcı sonuçların dahi uygulanmaması karşısında "**ama AB yasaları çıkmıştı...**" serzenişleri bugün yaşadığı gibi komediye dönüşür.

Oligarşiden AİHM'e De Hile

Oligarşi işkencede katlediyor, sonra AİHM'e başvuru olmuşsa, AİHM "uzlaşmaya gidin" diyor. Devlet "**veririm parayı öldürürüm, işkence yaparım**" diyor ve bilmem kaç bin Euro'ya uzlaşıyor. Böyle şekillenen onlarca AİHM kararı vardır.

Ama oligarşinin bu "tazminatları" da ödemediği son hazırlanan Avrupa Konseyi Parlamenterler Meclisi'nin "Türkiye Raporu" ile ortaya çıktı. Raporda AİHM kararlarının uygulanmaması eleştiriliyor ve örnek olarak da **90 davada** Türkiye'nin **maddi tazminatları ödemediği** belirtiliyor.

Oligarşinin mantığı günü kurtarma, Osmanlı oyunlarıyla aldatma, hile, entrika.

Amerikan İmparatorluğu'nun Stratejisi

Bush yönetimi, ABD'nin 11 Eylül'den bu yana tırmandırdığı saldırı politikasını Amerikan Kongresine ve-rilen bir raporla resmileştirdi.

Raporun başlığı "Ulusal Güvenlik Stratejisi". Ama bu rapordaki politikaların ne ABD'nin "güvenliğiyle" ne de bir "ulusallıkla" doğrudan ilgisi yok. Tersine tüm dünya halklarının güvenliğini ortadan kaldıran, tüm ulusların iradesini yok sayan bir politika var.

Raporda, kısacası, **Amerikan imparatorluğu** ilan ediyor ve ABD'nin bu imparatorluğu kurmak ve korumak için her türlü terör yöntemine başvuracağı açıklanıyor.

Muhtemeldir ki, bu politika da, Amerikan geleneği-ne uygun olarak "**Bush doktrini**" diye anılacaktır. Ama burada Bush'a ait olan bir doktrinden ziyade, **Amerikan tekellerinin doktrini** söz konusudur.

Madde 1: "Önce de, sonra da biz vuracağız!"

Bush yönetiminin "ulusal güvenlik stratejisi" politikasının odağında, "**düşman devletlere ve terörist gruplara karşı önceden tedbir alma ve harekete geçme**" politikası var. Bu sürekli bir saldırganlık demek. ABD bu "doktrinde" artık saldırılarını, uluslararası hukukun çiğ-nenmesi, etnik temizlik, barışın tehlikeye girmesi gibi kavramlarla bile gerekçelendirmeye ihtiyaç duymuyor. ABD bu "doktrin"le, herhangi bir ülkeye karşı "**kımyasal silahları var**" diye de saldırabileceği gibi, "**kımyasal silah yapıp bize karşı kullanabilir**" gerekçesiyle de saldırabilecek.

Raporda bu politika şu sözlerle ifade ediliyor: ABD, "**kendisine yönelik bir saldırı gerçekleşmeden saldırıya geçerek, meşru müdafaa hakkını kullanabilecektir**".

ABD'nin "meşruluk" anlayışı, kendi imparatorluğunu temel kabul ediyor. Kendi imparatorluğu meşru, bu imparatorluğu her karşı çıkış ise "gayrı meşru" sayılıyor.

Madde 2: "ABD dışında askeri süper güç oluşmasını engelleyeceğiz"

İmparatorluk politikası, en çıplak olarak bu madde-de ifade edilmiş.

ABD diyor ki, "**Kuvvetlerimiz; ABD'nin gücünü aşmayı veya ona eşit bir güce sahip olmayı umarak aske-ri gelişim stratejisi izleyen potansiyel rakipleri bu çaba-dan vazgeçirecek kadar güçlü olacaktır.**"

"Herhangi bir yabancı gücün, ABD'nin on yıldan bu yana diğer devletler karşısında açtığı büyük arayı ka-patmasına izin verilmeyecektir."

Hiç kuşku yok ki, burada hedeflenen ve tehdit edi-len sadece Afganistan, Irak, Kuzey Kore gibi ülkeler de-ğil, aynı zamanda Rusya, Çin, Almanya gibi ülkelerdir.

ABD, 11 Eylül sonrası, "**ya bizden yanasınız, ya bize karşı**" politikasını, diğer emperyalist ülkelere karşı da askeri tehdit boyutunda ifade ediyor şimdi. Onlara kar-şı da askeri güç kullanımından kaçınmayacağını ortaya koyuyor.

Madde 3: Kilit Kelime; Zor!

ABD politikalarına direnen, ABD'yle birlikte olmayan tüm ülkelere karşı "zor" kullanılacağı, uluslararası bel-gelerde pek sık görülmeyecek bir açıklıkta söyleniyor: Deniyor ki, "**diğer devletler, teröristlere yardım etme-me sorumluluğunu yerine getirmeye ikna edilecek veya zorlanacaktır.**"

Amerika'nın nasıl zorlayacağı belli.

Böyle bir belgeden sonra, emperyalizmin değiştiğini, ABD'nin dünyaya demokrasi ihraç ettiğini söylemek değil, onu çağ-rıştıran şeyler bile söylemek, açık bir Amerikancılık olacaktır.

Ama bu noktada da tahmin veya yorum yapmamıza gerek kalmıyor. Amerika nasıl zorlayacağını da açıkça söylüyor.

Askeri güç dışında, mesela Irak'a karşı 11 yıldır uygulanan ekonomik ambargoda olduğu gibi, Venezüela'da olduğu gibi, **"ekonomi silahı"** da kullanılacak: *"Bu muharebe; diplomasi, ekonomik yardım, IMF ve Dünya Bankası gibi araçlar eliyle yürütülecektir."*

ABD, bu doktrinle, **"ölkelerin içişleri"** diye bir şey tanımadığını, kendinde tüm ölkelerin yönetimlerine müdahale hakkını gördüğünü de ilan ediyor. Şöyle deniyor: *"ABD, din ve vicdan hürriyetini, baskıcı yönetimlere karşı koruyacaktır... özellikle İslam dünyasında ılımlı ve çağdaş devletleri destekleyecek, terörizme olanak tanıyan koşul ve ideolojilerin hiçbir ölkede verimli toprak bulmamasını sağlayacaktır".*

Sonuç: Tehdit ve Terör Doktrini

Bush yönetiminin hazırladığı ve Bush doktrini de denilen bu politika, kuşku yok ki, halklar açısından sadece ve sadece **"tehdit ve terör doktrini"**dir. Baştan aşağıya bir meydan okuma, başdan aşağıya, zorla, askeri güç gösterisiyle dolu bu metnin ifadelerindeki cüretkarlık, "imparatorluk" politikasını en iyi yansıtan yanlarından biridir.

Bush raporunda, "diğer ölkelerin Amerikan ekonomik felsefesini benimsemeye teşvik edileceği"nden, ABD'nin *"terörizmle mücadelede müttefikler arayacağı"* ama *"gerektiğinde, tek başına hareket edeceği"*ne kadar zorbalığın tüm biçimleri var.

Son olarak ise, bu saldırganlık politikası nedeniyle hiç bir uluslararası hukuk yaptırımının kabul edilmeyeceği de ilan edilerek, imparatorluğun kurumsal yapısı tamamlanıyor. Bush yönetimi, hazırladığı raporda, *"ABD; Uluslararası Ceza Mahkemesi'ne asla boyun eğmeyecektir"* diyor.

Öyle ya; imparatoru sınırlayacak, engelleyecek bir hukuk kabul edilemez! Onun üstünde bir hukuk olmaz! Olursa, nerde kaldı onun imparatorluğu?

Hedef: "Tüm Dünya"

Raporda kullanılan **"düşman devletler ve güçler"** ifadesi, Amerikan saldırganlığının hiç bir sınır tanımayacağını bir başka ifadesidir. "Düşman devletler ve güçler", en yalın haliyle ABD'ye tabi olmayan herkeştir. ABD'ye tabi olmayan veya pürüz çıkaran emperyalist devletler, yeni-sömürge devletler, bağımsız, sosyalist devletler ve bunun yanında Amerikancı dünya düzenine, sömür ve bağımlılığa karşı savaşılan ilerciler, devrimci, is-

lamcı, yurtsever tüm örgütler, ABD tarafından bu doktrinle, tehdit edilmektedir.

Bush yönetiminin "Ulusal Güvenlik Stratejisi" raporu, Amerikanın 11 Eylül'den itibaren El Kaide'yi, Afganistan'ı ve Irak'ı hedefe koyarak, zaman zaman da "şer eksenini", "terör örgütleri listeleri"yle biraz daha hedef genişleterek yürüttüğü saldırganlık politikalarının, TÜM DÜNYA HALKLARINA karşı ve TÜM DÜNYAYI TESLİM ALMAYA YÖNELİK olduğunu söyleyenlerin **haklılığını kanıtlayan** bir belgedir.

Globalizmin askeri stratejisi

Bu "doktrin"in şekillenmesi, sadece 11 Eylül'den sonrasına ait bir süreç değildir. Raporda dile getirilen politikayı sadece onunla açıklamak mümkün değildir zaten. SSCB'nin yıkılışından bu yana, Amerika'nın tüm politikalarının yöneldiği, hizmet ettiği yer "imparatorluk"tur. **"Tek kutuplu dünya"** kavramı, esas olarak ABD'nin tek güç olarak hükmettiği bir dünyayı anlatmaktaydı. Emperyalizmin ideologlarının o günlerde istediği ve öngördüğü gibi, dünya halklarının emperyalizme karşı direnişi, sosyalizm için mücadelesi bitmiş olsaydı, Amerikan emperyalizmi, imparatorluğunu "barış, demokrasi, globalizm" manevralarıyla kurmaya çalışıyordu.

Ama "tek kutuplu bir dünya"da bile, Amerika bu sonucunu alamayacağını kısa sürede görmüş ve kısa süreli demokrasi manevralarını bırakıp, ortaya yeniden bombaları (yani askeri zoru) sürmüştür. 1991 Irak saldırısı tüm dünya halklarına yöneltilmiş bir tehdit olarak imparatorluk politikasının ilk basamaklarından biridir. Bu terör, daha sonra Yugoslavya'da tekrarlandı.

11 Eylül sonrası ise, politika daha bir açıklık kazandı. ABD yönetimi, tüm dünya halklarının, devletlerinin karşısına bu raporda daha rafine hale gelen dayatmalarla çıktı.

Bu saldırganlık şimdi bir "doktrin" halini alarak, ABD'nin resmi politikası olarak tescillenmiştir.

Artık dünya halkları için bir tek doğru ve bir tek gelecek kalmıştır: Doğru, Amerikan imparatorluğunun görülmedik ölçüde bir sömürü ve zulüm diktatörlüğü olduğudur. Gelecek, Amerikan imparatorluğuna karşı çıkmaktır.

Bu noktadan, böyle bir belgeden sonra, emperyalizmin değiştiğini, ABD'nin dünyaya demokrasi ihraç ettiğini söylemek değil, onu çağırıştıran şeyler bile söylemek, açık bir Amerikancılık olacaktır.

*Tanklara karşı taş ve bedenlerin direnişi
Teröre karşı özgürlük ateşinin direnişi
Yıkıma karşı kendini yaratma iradesi*

Karargahlar Yıkılabilir, Halkın İradesi ve Umudu Asla

6 ay aradan sonra Filistin devlet başkanı Yaser Arafat'ın karargahı bir kez daha kuşatma altında, bir kez daha karargahın binaları, duvarları yerle bir edildi. Ve bir kez daha, özgürlüğe ve bağımsızlığa hasret bir halkı yenebilecek hiçbir gücün olmadığı dünyanın gözleri önünde.

“Terör Listeleri” Hazırlayanlar Cevap Verin!

Dünyanın gözleri önünde yaşıyor İsrail terörü. Ve o dünya devletleri, “uluslararası toplum” denilen Amerika’nın gözünün içine bakan mahlukat sadece izliyor. Bunda garipsenecek bir durum yoktur artık ezilen halklar, Filistin halkı açısından. “Uluslararası toplum” dediklerine bakın; BM, AB, ABD, Arap devletleri, Rusya, Çin..

Arap Birliği’ni geçiyoruz, onlar sadece toplanır ve açıklama yapar, Amerika’dan yardım ister, yine böyle yaptılar. “Arafat’ı destekliyoruz” bile diye-mediler.

Beyaz Saray Sözcüsü Ari Fleischer’in, “İsrail’in kendini savunma hakkı olduğunu” belirten açıklaması da Amerika’nın bildik, İsrail terörüne destek tavrını ortaya koyuyor.

Peki, terörün en açığını ve pervasızını sergile-

yen İsrail’e karşı BM’nin yaptığı ne oldu?

Arafat’ın karargahındaki kuşatma ve yıkımın durdurulması yönünde bir karar tasarısını ABD’nin lütfen çekimser kalması sayesinde çıkardı BM Güvenlik Konseyi. Peki sonuç ne? Kuşatma sürüyor, İsrail Çevre Bakanı Tzachi Hanegbi, “*Operasyon bitmemiştir, biten sadece bina yıkımıdır*” dedi.

İsrail BM’nin son kararını da dinlemedi, O da bu kararların hiçbir hükmünün olmadığını biliyor. İşte İsrail “uluslararası”nın kararlarını dinlemiyor; peki ne yapacaksınız?

Hollandalı aydınların önerdikleri gibi AB İsrail ile yaptığı bütün ticari, siyasi, askeri anlaşmalara son verebilecek mi?

“BM Barış Gücü” dedikleri askeri güç, İsrail’i işgal edebilecek mi?

“Saddamın kitle imha silahları üretebileceği” üzerine operasyon hazırlıkları yapılıyor, BM kararlar alıyor; İsrail bırakın hazırlığı, kitleleri imha ediyor, bir devletin başkanını karargahında kuşatıyor ve aynı BM sadece kınama kararları alıyor. Onu da Amerika’yı “çekimser” kalmaya ikna edebilirse, edemezse o da veto ediyor.

Böyle bir dünyada **adalet** mümkün mü?

Böyle bir dünyada **halklar ne yapacak?**

Filistin halkı ne yapacak örneğin?

Devrimci, islamcı, ulusalcı örgütlenmeler ne yapacaklar?

Şiddeti, terörü yaratan **kim?** Filistin’de yaşayanlar terör değilse, terör **ne?** Yok terörse listelerinizde Şaron’un ismi **neden yok?**

“Terör listeleri” hazırlayanlar; cevap verin!

“Ölçülü Terör”

Başka ne yaptı “uluslararası toplum”? Kuşatma ve yıkımın ilk günlerinde AB İsrail’i “**ölçülü olma-ya**” çağırdı ve “*yapılanların reform sürecine fayda-sı olmadığını, tam da Arafat’ın reform sürecine so-*

Oligarşi Kimi Aldatıyor?

Ecevit, Bush'a ve İsrail'e yazdığı mektupla kuşatmaya son verilmesini istedi.

Sahtekarlar! İsrail ile stratejik askeri anlaşmaları yapan sanki başkası; Filistin kentlerini bombalayan pilotlar sanki Konya'da eğitilmiyor; Tank anlaşması sanki başka ülkeyle yapıldı; tank anlaşmasından Türkiye'nin alması gereken 27 milyon dolar İsraili şirketlere hibe eden başkası...

Oligarşi sahte barış girişimleri ile kimseyi aldatamaz; bölge halklarına karşı ABD-İsrail-Türkiye stratejik ittifakı tam da bu terör için kuruldu.

kulmuşken zarar verdiğini" söyledi.

Eleştirilen terör değil, "reformların" kesintiye uğraması. Bunun anlamı biliniyor; Amerika ve İsrail'in istediği gibi bir Filistin yönetimi'nin şekillenmesi reform dedikleri.

Belli ki terörün ölçülü olanına **itirazları yok!** Pe ki **terörün ölçülü olanı ne?** Karargahın üç beş duvarını yıkmadan bırakmak mı? Yani denilen şu; tamam sen teröre, şiddete devam et, ama dünyanın gözlerinin içine sokacak kadar ölçüyü kaçırma. Söylenen bu. Demek ki, sorun maskelerini düşürecek kadar "ölçünün" kaçırılmış olmasında. İsrail ise, bu "ölçüye" dünyayı alıştırma istiyor.

6 ay önceki kuşatmadan, bugünkünün bir farkı da halkların tepkilerinin, Filistin'e desteğinin o güne göre daha geri düzeyde olması. İster alıştırma, kanıksatmanın sonucu olsun, isterse başka nedenle halklar açısından olumsuz bir tablo olduğu kesindir. Emperyalistlerin istediği de bu değil midir? Başta tepkileri bir şekilde geçiştirme, sonrasında nasılsa alışırlar politikası izleme.

Emperyalizme karşı direnen halklar olarak bu statüyü kabul etmemeliyiz. Kabul etmek, Filistin'i yalnız bırakmak, Amerikan imparatorluğuna sessiz kalmak demektir. Bu, halkların çok daha büyük acılar, yoksulluklar ve yokluklar yaşaması demektir. Filistin'in yalnızlığı bütün dünya halklarının kaderini belirleyecek önemdedir.

Terör... Yıkım... Ölüm... Ve Direniş

Her kuşatmaya, her terör saldırısına uydurulacak bir gerekçe mutlaka vardır. Bu kez gerekçe, **"karagahta aranan teröristler var, bize teslim et"**. Kuşattığı yer bir devlet başkanının karargahı. Üstelik İsrail'in aradıklarının sayısı bir gün 30 oluyor, ertesi günü 50 oluyor, bir gün sonra "içeride-

kilerin listesini bize ver" diyor. "Arananlar" baha-nesinin nasıl bir yalan olduğunu bu bile açıklama-ya yeter, ancak, İsrail'in isimlerini telaffuz ettikle-rinin ikisinin kim olduğuna bakmak da gerekçenin uydurma olduğunu ve niyetin teslimiyet olduğunu açık ediyor. Örneğin biri Arafatın korumasını ya-pan Güç17'nin komutanı Mahmud Damra, diğeri Batı Şeria İstihbarat Şefi Tevfik Tiravi. Yani Filis-tin'in resmi görevlileri!

Teslim olunması istenen Filistinin kendisi! İste-nenlerin teslim edilmesi Arafat'ın siyaseten intiharıdır, ben senin iradene boyun eğiyorum demesidir. Bunu bilen Arafat şu ana kadar "burada teslim edilecek hiçbir Filistinli yoktur" açıklamasında di-reniyor ve teslim olmayacağını ilan ediyor.

Filistin halkı da eylemleriyle teslim olmayacak-larını bir kez daha ilan ediyor. Hem de terör saldırısı sadece karagahla da sınırlı değilken. Gazze he-likopterler, tank mermileriyle dövülür, evler yıkılır, yıkılan evin sahibi elleri arkadan bağlı hayasız-ca yıkımı seyretmeye zorlanmışken.

Gazze ve Ramallah'da saldırılarda ve Arafat'a destek gösterilerine ateş açılması sonucu 20'ye ya-kın Filistinli katledilirken, onlarcası yaralandı. So-kağa çıkma yasağına rağmen tanklara taş atanlara yine kurşunlarla karşılık verildi.

Kuşatanlar Kuşatılıyor

Gazze, Batı Şeria ve Ramallah'ta Arafat'a des-tek için silahlı, silahsız, taşlı, tencere gürültülü gösteriler düzenlenirken karargahın bulunduğu Ramallah'ta halk iki gece üst üste karargaha yürü-yüş yaptı.

Avrupalı Aydınlardan AB'ye Çağrı

Hollandalı 200 aydın, politikacı, bilim adamı ve sanatçı ortak bir bildiri yayınlayarak İsrail terörünü "şiddetle kınadıklarını" belirttiler ve Avrupa Parlamentosunu İsrail üzerinde baskı yapmaya çağırdılar. Aydınlar ayrıca İsrail ile imzalanan siyasi ekonomik ilişkilerin yeniden gözden geçirilmesini istediler.

Karargahı kuşatan zulmü sloganları ve kararlılığıyla kuşatan halkın üzerine atılan gaz bombaları ve kurşun yağmuru sonucu onlarca insan yaralanırken, sokağa çıkma yasağına uyulmaması tankların desteğindeki İsrail iradesinin hiçbir koşulda tanınmayacağı ilan edilmiş oldu.

Filistin halkı, kuşatmanın altıncı gününde Arafat'a destek için El Fetih'in çağrısı ile Gazze şeridinde dayanışma grevi gerçekleştirildi.

Kuşatmaya karşı gösteriler bunlarla da sınırlı değildi. Beytüllahim'de 3 bin kişinin katıldığı destek gösterisinde telefonla halka seslenen Arafat, "Biz daha beterini de gördük. Filistin halkı, bütün badireleri atlattığını bildi" dedi. Tulkarim'de sokağa çıkma yasağına rağmen 500 Filistinli'nin katıldığı eylemin yanı sıra, Lübnan'daki en büyük mülteci kampı El Hilve'de toplanan 7 bin Filistinli "Arafat'ın öldürülmesi halinde tüm elçilikleri bombalama" tehdidinde bulundu.

Terör, Psikolojik Terör 'Zaman Meselesi' ve Sürgün

İsrail operasyonun adını "Zaman Meselesi" olarak açıkladı. Amacın Arafat'ı sürgüne göndermek olduğu da çeşitli İsraili yetkililer tarafından dile getirildi.

İsrail Çevre Bakanı Tzachi Hanegbi İsrail radyosuna yaptığı açıklamada "Arafat er geç sürgüne gönderilecek" derken, İsrail Savunma Bakan Yardımcısı Weizman Şiri, kuşatmanın amacının Arafat'ı sürgüne zorlamak olduğunu açıkça ilan etti. Şiri, "Arafat'ı fiziksel olarak ortadan kaldırmak ya da güç kullanarak karargahını işgal etmek gibi bir niyetimiz yok, ancak bizim istediğimiz onun bizzat nereye gideceğine karar vermesini sağlamak" dedi. Meşhur İsrail demokrasisini görüyor musunuz; Arafat'a nereye sürgün olmak istediği hakkını bile tanıyor!

Arafat, "teslim olmayacağım, şehit olmaya hazırım" derken, "psikolojik savaş" dediklerinin de ne olduğu görülüyor: Yak, yık, kuşat, terör estir, sonra tankları karargaha dayıyarak psikolojik savaş yürüt. Tıpkı Tantan'ın 19 Aralık'ta uyguladıklarını söylediği "psikolojik savaş" gibi. Emperyalistlerin ve onların uşaklarının bütün yöntemleri birbirine benzer. Çünkü eğiten, bu yöntemleri kontra okullarında öğreten Amerika'dır.

Terörün Kendini Tekrarı İflasıdır

Filistin Meclis Başkanı Ahmed Kurey'i telefonla arayan İsrail Başbakanı Şaron, "Arafat artık bitmiştir. Filistinliler'in de bunu anlayacağını umuyoruz" dedi. Bir başka İsraili bakan da "o artık öldü" açıklaması yaptı.

Peki biten kim, ölen kim?

Bugün yaşananlar -belki daha da şiddetlisi- 6 ay önce de yaşandı. Arafat kuşatıldı, sokağa çıkma yasakları ilan edildi, binlerce Filistinli tutuklandı, evler yıkıldı, insanlar katledildi.

Bugün yine aynı sahneler tekrarlanmak zorunda kalınıyorsa, İsrail'in ABD destekli terör politikası iflas etmiş demektir. Demek ki, bu terörle hiçbir sorunu çözemiyorsun, hiçbir sonuç alamıyorsun.

Bu sonucu belirleyen ise Filistin halkının direnişidir. 6 ay öncesinden bakarsak, Cenin direnişidir örneğin. Sonraki günlerde bakarsak hiç durmayan teröre karşı her türlü araçla, feda ruhuyla Filistin halkının direnmekten geri durmamasıdır.

Modern silahlara, terör demagogilerine karşı halkların gücünün kaynağı da buradadır. Filistin bunun en boyutlu örneğidir. Türkiye'de, Kolombiya'da, Nepal'de ve dünyanın dört bir yanında **direnenlerin gücü buradadır**; direnme kararlılığında, teslim olmayışlarında ve haklılıklarındadır.

Üçüncü yılına girerken: İntifada ve Çatışma... Kölelikten Kurtulma İsteği

Mahir El Yousfi

İki uzlaşmaz zıt: İsrail işgali ve Filistin intifadısı arasındaki çatışma, cellat ile kurbanını gösteren, çatışmanın ezeli baki kalacak tarafını ortaya çıkaran tarihsel zamanların ve olayların tekrarından başka bir şey değil. İnsanlık hafızası, savaşları ve acıları unutmuyorsa, kahramanlık günlerinde ayaklanan Filistinlinin kaderi; haklarını, toprağını savunmak ve Siyonist vahşete karşı durmaktır. İnsan doğasını etkileyen en büyük özür özgürlük ve bağımsızlığını yitirmekse, İntifada Halkının hedeflediği özgürlük, bütün bu acıları, bedelleri, sabrı ve siyonizme karşı durmayı hak ediyor.

İNTIFADANIN İRADESİ

İsrail'in şefleri, Filistin topraklarındaki soykırım savaşında diz çöktürme, dayatma ve egemen olma teorisini çerçevesinde gücünü savaştan alan anlayışına karşılık, işgal edilenlerin bu güce karşı durmasında yolu açacak, bir **yaşam tarzı ve süreklilik** örneği olacak intifadanın, günlük çatışmanın ışığı olarak çıkması gerekiyordu. Bu çatışmalar, Filistinlinin İsrail savaş ve işgal aygıtının dayattığı kölelikten kurtulma isteğini ortaya çıkarıyor. Çatışmada, eşit olmayan güçler dengesine baktığımızda **intifadanın ruhundan gelen sabırlı ve inatçı iradesini** görürüz.

İsraili generaller gücün, şiddetin ve savaş aygıtının en katısını uygulamakla övünüyorlar. Doğru, diz çökmeyi ve iradesinin kırılmasını reddeden **ayaklanmış bir halk** yenmek için korkunç bir savaş gücüne **gereksinim** var.

KURBANIN BAŞINI DÖNDÜRME YÖNTEMİ

Belkide, İsrail toplumunda olduğu gibi askeri gücün önderlik ettiği bir örneği çağdaş toplumlarda göremeyiz. İsrail, katliamı en üst düzeye ulaştır-

mış, ona ait sahte gerekçeler ve kavramlar üretmiştir. Bu güç gösterilerinin, ırkçı ve vahşi uygulamaların

kaynağı güvenden çok korkudur. Yoksa İsrail toplumunun, savaş suçlularını seçmesi başka nasıl açıklanabilir. Aynı dönemde sadece **sahte barış** çağrıları duyuluyor. Bu yeni tip bir soygundur, işgalin ve tehlikenin gerçek resmi-dir. Filistinlinin kendi toprağında yaşadığı sefaletin yeni kaynağıdır. Bu resim, İsrailinin devamlı olarak **güçlü, üstün ve egemen olma teorisine** tutunması; Filistinliyi, sefalete ve ittifakların baş döndürücü oturumlarına bırakmasıdır. Sahte çekilme hayalleri ve vaatlerinden oluşan bir dokunun önünde bekletmesidir. İsrail-ABD'nin izlediği bu yöntem, kurbanın başını döndürme yöntemidir.

İŞGALE KARŞI İSYAN: İNTIFADA

İsraili generaller, Batı Şeria ve Gazze'de -bütün güç kullanma ve ezme yöntemlerini kullanmalarına rağmen-, en kısa yolu, intifada halkına özgürlük ve bağımsızlığını verip çekilme, yerleşim birimlerini boşaltma yolunu görmüyorlar. İntifada, **işgale ve baskıya karşı isyanın** ifadesi olarak ortaya çıktı. Bilmiyoruz, acaba nefret edilen **kölelik çağı** geride kaldı mı; özellikle de Filistin gerçeğini kabul ettirmeye and içmiş ve tek yol olarak özgürlük ve bağımsızlığı seçmiş bir halk için. Burada hatırlatmakta fayda var sanırım: **Batı Şeria ve Gazze**, kölelik çağındaki **Isparta ve Atina'nın** günümüzdeki örnekleri değil mi?

İsrail toplumu, katliamcılığı bir yöntem ve sosyal ilişki şekli olarak seçiyor. Bu seçim, toplumun krizini ortaya çıkarıyor. Gücüyle övünen bir sakat mantığı ortaya çıkarıyor ki, bu güç onu vuruyor ve ona uluslararası toplumun ve yasalarının kınadığı korkunç katliamlar yaptırıyor.

İsrail'in baskı uygulamalarında ayrıntılara bakıldığında Siyonist varlığın seçtiği yol daha net ortaya çıkıyor. Yıkımlar, tankların dolaşması, uçakların Filistin şehirlerini bombalaması manzaranın sadece bir kısmı; katletme, kuşatma, aç bırakma, diz çöktürme amaçlı bölge kapatma, ırkçı izolasyon (apartheid), yerleşimcilerin saldırıları, toplu tutuklamalar, Filistin toplumsal yapısını ve kurumlarını yıkma, ev yıkma eylemleri de bunlara ekleniyor. Böylece saldırının kurbanları, İsrail'in rahmetini ve şartlarını kabul etmeye zorlanıyor. Ki, bunlar egemen olma, hakimiyet kurma amacıyla değişik adlarla sunuluyor: örneğin **"İsrail'in güvenliği ni koruma"**. İsrail'in vahşi uygulamaları adlandırılacaksa, Nazi uygulamalarından geri kalmayan uygulamalar diye adlandırılacaktır.

Sonuçlara değil de sebeplere bakarsak; intifada, zulme ve işgale karşı bir isyan olarak var oldu. İrade silahıyla temsil edildi. İsrail ise iradeyi kırma yöntemini kullandı. Sorun şu, İsrail'e özgü ırkçı bir mantık, güvenlik anlaşmalarını ancak kendi çıkarına göre yorumlar.

İşgal ancak ırkçı, faşist mantığın bitişiyse sona erecektir. Sorulacak soru şu: İsrail, dayatmacı, ırkçı man-

tiğinden vazgeçecek mi?

Yorumlama ve kıyaslama açısından ele aldığımızda Amerikanın İsrail egemenliğinin devamı için en iyi yolları ve yöntemleri denediğini görürüz. Sürekli olarak İsrail tarafını tutmakta. Bu sahtekar politika, gerçek bir barışa götürmez. Amerika daha da ileri gidecek, Arap toplumlarını aşağılamakta ve onlara kalın kafalı ve sürü gözüyle bakmaktadır?!

Araplar stratejik olarak barışı seçtiklerini ilan etseler de karşı tarafın, **Amerika-İsrail hakimiyetini bir strateji olarak seçtiğini** görüyoruz. Bu komiktir... Bu köleliktir. İnsanların başkasına boyun eğmesidir. Yoksa Filistin halkını, Arapları zulümden, aşağılanmadan kim kurtaracak; insanın insanlığını savunma ulusal onurun ve egemenliğin bir ölçütü olmuştur artık. Sonuçta, şu soruya varacağız: 1948 yılında kurulduğundan beri İsrail'in yarattığı gelenek, katliamlar, saldırılar, üsttenci, hakimiyetçi ruh hali ve ırkçılıktan başka nedir?

İNTİFADANIN SU YÜZÜNE ÇIKARDIKLARI

Buradan hareketle: çağdaş efsane **intifadanın su yüzüne çıkar-dıklarına** tekrar bakmalıyız:

1- İsrail ve uluslararası toplum, İsrailli savaş suçlularını yargılamaya hazır değildir.

2- Amerika-İsrail, Filistin'e uluslararası koruma gönderilmesini reddetmektedir, BM Güvenlik Konseyinde, Amerikan vetosu hazır bekliyor.

3- Gazze ve Batı Şeria'daki Filistin şehirlerine İsrail'in uyguladığı ambargo ve giriş çıkışı sürecektir.

4- Yerleşimcilik yeniden gündemdedir. Eski Arap Kudüs'ünde ki yerleşimcilik birimlerini genişletme niyetleri vardır. Ayrıca Kudüs'te, Yahudi mahallesinden Mescid-i Aksa duvarlarına ve şehre kadar uzanan uzun bir tünelin açılacağı ilan edilmiştir.

5- Amerika-İsrail öne sürdükleri mazeretlerle suçu kurbanı yüklemeye politikası gütmekte ve Intifadayı *"şiddeti ve terörü doğu-ran eylem"* olarak nitelemektedir. Diğer taraftan İsrail'in üst düzeyde donanımla gerçekleştirdiği soykırım savaşı ve terörünü görmezden gelmektedir.

İsrail varlığıyla savaşımız tamamiyle farklıdır. Araçları da farklıdır. Bir taraf diğerine galip gelirse, sonuçlardan söz etmeye başlar. **İsrail şartlarında galibiyet**, Filistin halkının silinmesidir, soykırımdır, kendi köleci yasalarına boyun eğmesidir. **Filistin'in galibiyeti**, İsrail işgalinin sona ermesi, meşru ve haklı hakların kazanılması, bağımsızlığın, ulusal onurun, geri dönüşün sağlanması, başkenti Kudüs olan tam egemen bağımsız devletin ilanidir.

Sonuçta itiraf edelim ki, Siyonist Varlıkla çatışma yeni bir aşamaya girmiştir. Amerikan politikası intifadanın hedefleri ve bölge halklarının gereksinimleriyle uyuşmamaktadır. Bu politika, hakimiyet kurma ve dayatma zemininde yükselmekte bölge halklarına karışmakta, onlar adına karar vermektedir.

İsrail saldırganlığını durdurmak ve karşı koymakta doğal yerlerini almak için özgürlükçüler birbirleriyle yarışmaktadır. İsrail gücünün görüntüsü, özü ve sonuçlarıyla ceberrutuna karşı koyacak denk bir efsane bulamamamız mümkün değil!

UĞUR BÜLBÜL ANILDI

İsviçre'nin Zürih kentinde Cephe Güçleri 22 Eylül'de yaptıkları bir toplantıyla feda eyleminde şehit düşen Uğur Bülbül'ü ve onun nezdinde tüm Ölüm Orucu şehitlerini andılar. Anmada son süreçte şehit düşen Ölüm Orucu şehitlerinin mektupları okunda, direniş süreci tartışıldı.

FRANSA'DA ŞEHİTLER ANILDI

Paris'te, Ulucanlar Katliamının yıldönümü vesilesiyle, Ulucanlar ve Ölüm Orucu şehitleri için Tayad Komite'nin de yer aldığı Türkiye devrimciler tarafından ortak bir anma düzenlendi. 21 eylülde düzenlenen miting ve yürüyüşle ulucanlar katliamında devletin gerçek yüzü anlatılırken, ortak bildiride, süren direnişin Avrupa'da yaşayan Türkiyelilerin geleceğini de yakından ilgilendirdiği belirtildi ve Avrupalılara, Türkiye faşist iktidarı destekleyen hükümetlerine karşı tavır alma çağrısı yapıldı. Türkçe ve Fransızca sloganların ardından Ölüm Orucu direnişinin son şehidi Hamide Öztürk ile ilgili Cephe'nin yaptığı açıklama okunurken, eylemde Ulucanlar ve Ölüm orucu şehitlerinin fotoğrafları ve Fransızca pankartlar taşındı. Eyleme 300 kişi katılırken, kimi Fransız gruplarından 30 kadar kişi de destek verdi.

Fransa Tayad Komite, ortak anmadan önce, Opera Meydanında Fransız gruplar tarafından düzenlenen bir yürüyüşe de katıldı. **İtalyan bir devrimcinin** 12 yıl aradan sonra İtalya'ya iade edilmesi üzerine düzenlenen yürüyüşte Fransız hükümetinin anti demokratik tutumu protesto edildi. 500 kişinin katıldığı yürüyüşten önce yapılan konuşmalarda, söz hakkı alan Fransa Tayad Komite de bir konuşma yaptı. Türkiye hapisanelerinde, Avrupa'daki demokrasi mücadelesi açısından gözardı edilmemesi gereken büyük bir direnişin yaşandığı vurgulanarak, hazırlanan bildiri okundu. Yürüyüş sırasında da Fransızca **"Tecriti kaldırın ölümler dursun! Tayad Komite"** yazılı pankart taşındı.

Cephe Güçleri Beyrut'ta Filistin Halkının Yanındaydı

Sabra ve Şatila Katliamı Lanetlendi

Bundan 20 sene önce 15-16 Eylül günlerinde yaşanan Sabra ve Şatila mülteci kamplarındaki katliam, dünyanın dört bir yanından Beyrut'ta toplanan ilerici güçlerin de katıldığı bir yürüyüşle lanetlendi. Yürüyüşü izleyen Ortadoğu muhabirimiz Tarık Ziya, aynı zamanda katliamı yaşayanlarla görüştü ve Cephe temsilcisinin Filistin mülteci kamplarındaki ziyaretini anlattı.

Tarık Ziya/Ortadoğu: Şaron'un talimatıyla Falañjist milislerce gerçekleştirilen katliamın yıldönümünde **Türkiye'den de Cephe** davet edilirken, 2 bin kişinin katıldığı yürüyüş sırasında sık sık Katil Şaron sloganları atıldı.

Beyrut'un Ghobeyri mahallesinde gerçekleştiren yürüyüşe, Filistinli devrimci örgütlerden FKDC, FHKC ve FHKC-Genel Komutanlık katılırken, islamcı güçlerden, Hamas, Hizbullah ve İslami Cihad de gösteride yer aldılar. Yürüyüşte katliamı yaşayanlar, direniş örgütlerinin yanı sıra destek için giden Avrupalı heyetlerden iki konuşmacı da, Irak'a saldırı hazırlıkları, Filistin halkına yönelik saldırıya halkların tepkilerini içeren bir konuşma yaptılar.

Ertesi günü Lübnan basını yürüyüşe ilişkin haberinde Cephe temsilcisinin **"Filistin halkının bir diğer celladının, Amerika ve İsrail ile ittifak yapan Türkiye devleti olduğu"** sözlerine yer verdi.

"Baltayla katlettiler"

Sabra-Şatila katliamını yaşayanlardan **Neval**

Abduravi isimli Filistinli bir kadınla görüştük;

"Ahraz bir ablam vardı, 2 aylık hamileydi. Faşistler önce ona **tecavüz** ettiler, sonra karnını **keserek** onu katlettiler. Evde, ablamla birlikte, babam da vardı. Babamı **baltayla** katlettiler. Ailemden, bir ben bir de abim sağ kaldı. **Katliam** yaşan-

Filistin Mülteci Kamplarındayız

Cephe heyeti 17 eylülde Trablus yakınlarındaki Al Baddavi ve Nahr el Bered Filistin mülteci kamplarını ziyaret etti. FHKC'nin Gassan Kanafani kültür vakıfları, kütüphaneleri, anaokulları ve sağlık ocaklarını gezen heyet, şehitliğe çelenk koydu.

Ertesi gün, Hizbullah'ın siyonist işgalden kurtardığı bölgeleri gezen heyet Lübnan-Filistin sınırında İsrail zırlı araçlarıyla karşılaştı.

Daha sonra Cephe heyetiyle birlikte, Hizbullah tarafından "utanç müzesine" dönüştürülen El Hiyyam kampını ziyaretimizde, 90x90 cm ebadındaki sadece çamaşır makinası büyüklüğündeki hücrele-

ri gözledik. LKP üyesi Suha Besara'nın yıllarca kapatıldığı bu hücreler bize F tiplerini yapan kafa yapısını hatırlattı. Bütün bu acıların sonunda İsrail'in çekilmesinin ardından tutsakları kurtarmak için hapishaneye akın eden halkın görüntüleri ise, büyük bir coşku yarattı bizde.

Cebel El Seyh dağlarındaki su nedeniyle sık sık gündeme gelen Sebaa çiftliklerine yaptığımız gezinin ardından akşam saatlerinde, Sayda yakınlarında bulunan Ayn El Hilve Filistin kampını ziyaretimiz sırasında Tel Aviv'de feda eylemi yapıldığı haberinin gelmesi üzerine kampta bulunan yüzlerce FHKC'li gençler ve milisler 2 saat boyunca havaya açtıkları ateşle selamladılar eylemi.

diği sokaklardan 5 sene boyunca geçemedim. Biz katliam sırasında 22 kişiyle bir odada saklandık, katiller, mahalleyi tavanlardan kuşatmışlardı. Odada bulunan 12 erkeği alıp götürdüler. Ve bir ara sokakta hepsi kurşuna dizildi. Biz kaçtık ve camide saklandık. Ertesi gün, yakınlarda bulunan bir stadyuma götürdükleri **100 kadar genci kurşuna dizdiler**. Abimle, evimize döndüğümüzde, bira kutuları ve uyuşturucu artıkları bulduk.

İsraililer bizi terörist ilan ediyor. Onların çocuk, kadın, ihtiyar demeden 2 bin kişiyi katletmesi kendini savunmak oluyor. **Terörist kim, kararı siz verin.**

Direnış Günü

15 Eylül Lübnan halkı için aynı zamanda direniş günü. **Lübnan Komünist Partisi**'nin, (LKP) Siyonist işgaline karşı başlattığı direnişin 20. yıldönümü vesilesiyle Beyrut UNESCO sarayında bir gece düzenledi. Geceye, çok sayıda Lübnanlı ve Filistinli yetkilinin dışında İtalyan ve Cephe heyeti davet edildi.

Siyonist işgale karşı direnişte şehit düşenler için yapılan saygı duruşunun ardından Filistin ve Lübnan ulusal marşlarının söylenmesiyle başlayan gecede, işbirlikçi Güney Lübnan Ordusu şefi Antoine Lahad'ın cezalandırılması girişiminde tutsak alınan ve 10 yıl İsrail'de tutuklu kalan Suha Besara konuşmasında bütün tutsak direnişçileri selamladı. LKP genel sekreter yardımcısının 20 yıllık direnişe ilişkin yaptığı konuşmanın ardından devrimci sanatçı Sami Havvat'ın marşlarıyla gece sona erdi.

Irak'a saldırı hazırlıkları ve Amerikan terörü "İster Kitabına Uygun İster Uygun Olmadan"

Amerika'nın Irak'a saldırı zeminin yaratmak için girişimleri, yalanları sürerken, öte yandan saldırı hazırlıkları, askeri sevkıyatlar da sürüyor. Saldırı şu ayda mı olacak, bu ayda mı, yok "yıldırım saldırı" planı mı başka bir plan mı yapıyor; bu aşamada tali bir sorundur. Aslolan Amerika'nın, kimi ülkeleri de yanına alarak saldıracağıdır.

Irak'ın silah denetçilerini kabul etmesiyle birlikte şu ana kadarki propagandaları boşa çıkan Amerika gerçek yüzünü daha açık ortaya koymaya başladı.

Amerika, BM'ye, Nato'ya, AB'ye, dünyaya şunu söylüyor; *"biz Irak'ta istediğimizi yapacağız, ister kitabına uygun, ister uygun olmadan... siz bilirsiniz, isterseniz kitabına uydurun."*

"Güvercininden şahinine" kadar bütün Amerikan yetkililerinin son açıklamalarında net olan bu vurgu, aynı zamanda Amerikan terörünün ve hukuksuzluğunun da resmidir.

"Güvercin" Dışişleri Bakanı Colin Powell'in, ABD'nin, *"silah denetçilerinin Irak'a dönmesini engellemek için elinden geleni yapacağını"* açıklaması Amerikan imparatorluğu gerçeğinin özetidir. Çıkarları için her türlü hukuksuzluk, gayrimişruluk askeri güçle dayatılmak isteniyor. Irak bu konuda bir anlamda "eşik" haline geldi. Bu "eşik" atlandığında, sıra aynı politikayla başka ülkelere gelecek demektir.

Yalan olmadan terör olmaz

Dünya bir yanda, Amerika ve İngiltere öte yanda; yalan üstüne yalan söylüyorlar. Birinin yalanını sadece ötekisi onaylıyor. Bu kez sıra İngiltere başbakanındaydı. **Blair**, uzun süredir beklenen Irak'ın *"kitle imha silahları ürettiğine, ne kadar tehlikeli olduğuna ilişkin kanıtları"* geçtiğimiz hafta İngiliz meclisinde açıkladı.

Raporla tüm dünya alay etti. Başta, İngiliz basını ve muhalefeti. Somut hiçbir delilin olmadığı ve İngiliz istihbarat örgütü tarafından hazırlanan raporu okuyan Blair, bolca *"tahmin ediliyor... almaya niyetlendi... her an vurabilir..."* ifadeleriyle dolu raporla komik duruma düştü. İstihbarat örgütünün kuşkularına göre bir ülkeyi yerlebir etme yetkisi istedi kendi meclisinden Blair.

Örneğin Blair'in, *"Güney Afrika'dan uranyum alma girişiminde bulundu"* komedisine, G. Afrika dışişleri bakanı cevap verdi; *"Saçma. Tek uranyum üreticisi biziz ve ne Irak ne de başkası bizden uranyum talebinde bulunmadı"* dedi.

Ama olsun, Bush "çok cesur biridir, kendisine hayranım" dedi ya Blair için, bu yeterli. Körler sağırılar birbirini ağırlarmış. Dünyanın gerisinin ikna olmasına ne gerek var. Gerek olursa rüşvetle, tehditle satın alınır.

Sosyalist Olmayan Her Şeyi Satar!

Amerika'nın Irak'la ilgili çıkarttırmak istediği ikinci karara düne kadar İngiltere dışındaki Güvenlik Konseyi üyeleri karşı çıkıyordu. Bugün **Rusya'nın**, Pan-

kisi Vadisi'nde "Çeçen teröristlere karşı" bahanesiyle operasyon düzenlemesine Amerika'nın ses çıkarmayacağı rüşvetine karşılık, ABD'nin Irak planına destek vereceğinin sinyalleri verilmeye başladı. **Savunma Bakanı Igor İvanov**'un böyle bir karara "ille de karşı olmayacakları" açıklaması ve Powell'in Pankisi ile ilgili olarak "Rusya'ya ne yapacağının aklını verecek değiliz" sözleri bu olasılığı giderek netleştiren gelişmeler olarak basına yansıdı.

Sosyalizmden dönenlerin düştükleri durum hem ibretlik, hem de halklar için öğreticidir. **Sosyalist olmayanların çıkarları için satamayacakları hiçbir şey yoktur**; karşılığında akacak milyonlarca yoksulun kanı bile olsa. Bu arada Afganistan'dan sonra Filistin ve Irak'ta gerçekler ortaya çıktıkça; "Müslüman Arap alemi" nutukları atan İslamcılar, dün Sovyetlere karşı Amerika'nın safında savaşmışlarına hala pişman olmayacaklar mı?

IMF Savaş Kışkırtıcısı

"Irak'a saldırının dünya ekonomisine etkisi ne olur" yönündeki sorulara IMF'nin en yetkili ismi, Başkanı Horst Köhler'den cevap geldi.

Köhler International Herald Tribune'de yayınlanan demecinde; "kısa süreli bir Irak operasyonunun dünya ekonomisine olumlu etki edeceğini" söyledi.

IMF demek, Amerika artı Avrupa demektir. Ülkemizi tanksız, topsuz işgal eden IMF şimdi Irak'ı yağmalamak için savaş kışkırtıcılığı yapıyor. "Türkiye'yi kurtaracak" olanların gerçek yüzü işte bu!

Ortadoğu Halklarının Yanındayız

Şu veya bugün, ama Irak'a yönelik bir işgal saldırısının olacağı açık. Saflar giderek netleşiyor. Kim Amerikan işgalinden yana, kim değil ortaya çıkıyor. İstisnaları dışında, bugün itiraz ediyor gibi görünen onlarca emperyalist devletin yarın pastadan pay alabilmek için işgale ortak olacakları, 1991 saldırısının öğrettiği bir gerçektir.

Bizim safımız kimliğimizde **devrimci** yazdığı günden bu yana nettir. Emperyalizme karşı direnen, emperyalistlerin saldırısına uğrayan hangi halk olursa olsun, yerimiz halkların yanındır. "Diktatör Saddam... demokratik Ortadoğu" masallarıyla kimse kendine kılıf bulmaya çalışmasın. Ya Amerika'dan yana, ya Ortadoğu halklarından. Başka bir yol bulmaya çalışan taşıdığı sıfatları silmek zorundadır.

Türkiye halkının safı da net; egemenlerin bütün yalan bombardımanına rağmen, Filistin'de olduğu gibi, Irak'ta da halkımız Ortadoğu halklarının yanında olacaktır.

"Savaşa hayır" demek yetmez...

AMERİKAN İMPARATORLUĞUNA HAYIR!

11 Eylül'den bu yana tekrarlanan ABD dayatmasını biliyoruz: "Ya bizden yanasınız, ya bize karşı!"

Evet, bu saflaşma kaçınılmaz. ABD dayattığı için değil, emperyalizmle dünya halkları arasındaki savaş böyle gerektirdiği için. Amerika'nın açık saldırganlığı karşısında, arada hiç bir yer kalmamıştır.

Son on yılda çokça tartışılan, küreselleşmenin ne olup olmadığı, tek kutuplu dünyanın nasıl olacağı gibi soruların cevapları ortaya çıkmıştır, bir belirsizlik, belirlilik kalmamıştır. Dünya koşulları açısından hiç bir belirsizlik yoktur. Dünya halkları için, en büyük tehdidin nereden geldiği ortadadır. Bush yönetiminin açıkladığı "strateji"yle, kaldığı iddia edilebilecek belirsizlikler de silinmiştir. Karşımızda dünya imparatorluğu için savaşan pervasız bir emperyalist güç vardır.

Milyarları aç bırakan adaletsizliğe karşı olan herkes; Halkların, ulusların, ülkelerin ulusal iradesine saygısı olan herkes;

Özgürlükten, demokrasiden yana olan herkes;

Savaşa karşı, barıştan yana olan herkes;

tereddütsüz, çok net olarak, cüretle, safını **Amerikan imparatorluğuna karşı** belirlemelidir.

"Savaşa hayır!" gibi sloganlar, mevcut durumda, soyut ve zayıftır.

Hele ki "savaşa da şiddete de hayır" gibi, kime ne dediği belirsiz, özünde objektiflik, barış savunuculuğu kılıfı altında emperyalizme açık cephe almaktan kaçan teorilerin, "Bush da kötü, Saddam da..." gibi sloganların hiç bir kıymeti harbiyesi yoktur.

"Savaş savaş" diye haykıran, tüm dünya halklarını, ülkeleri, örgütleri bombalarla tehdit eden **ABD**'dir.

ABD karargahlarında yüzbinlerin, belki milyonların **ölüm kararı** alınıyor.

Ve ABD ilan ediyor; bana boyun eğeceksiniz! Savaş, bu boyun eğdirmenin bir aracı.

Sloganımız, savaşa hayır değil, AMERİKAN İMPARATORLUĞUNA HAYIR olmalı!

PROGRAM, İDDİADIR BİRLİK, KENDİNE GÜVENDİR!

**Eğer bu ikisi varsa; tek talep de, yüzlerce madde-
lik bir program da solun birliğinin zemini olabilir!**

Düzen partilerinin halkın önüne çıkardığı ciddi bir programları yok. "Seçim bildirgesi" diye piyasaya sürdükleri ise, boş bir kaç seçim sloganından ibaret. Gerisi laf kalabalığı.

Halka söyleyecek sözü, halka verebilecek hiç bir şeyi olmayanların daha ötesini yapabilmesi de mümkün değil. Başvurabilecekleri tek yol, ciddi bir program değil, demagojiler, medyatik şovlar olabilir ancak.

Peki sol; halka söyleyecek çok şeyi olan, bir halk iktidarıyla halka temel herşeyi verebilecek olan sol; böyle bir programı, oligarşiye karşı mücadelede bir "silah" haline getirebiliyor mu? Asgari talepleri içeren bir programı, halka maledebilirdi mi, onun elinde bir bayrağa dönüştürebildi mi?

Ne yazık ki hayır!

Soldaki örgütlerin hemen hepsi, bir çok doğruyu ifade eden programlara sahiptirler. Çeşitli dönemlere ilişkin demokratik taleplerin ve çözüm yollarının sıralandığı asgari talepler listeleri yapmışlardır. Ama bunlar bir "cephe" bakış açısıyla ortaklaştırılamamış, çeşitli halk kesimlerine maledilememiştir.

Türkiye solunda bu çerçevede yayınlanmış metinlerin en kapsamlılarından biri Haklar ve Özgürlükler Platformu tarafından yayınlanan **Halk Anayasası Taslağı**'dır. Fakat, bu taslak, yayınlayanlar dışındaki sol tarafından bir bakıma adeta yok sayılmıştır. Ne bir "destek" belirtilmiş, ne de ciddi bir "eleştiri" yapılmıştır. Bunun tek bir nedeni yok; ama iki temel neden sayabiliriz: **Bir**; grupçuluk. **İki**; iktidar iddiasından ve ciddiyetinden uzaklaşmış olmak.

Böyle bir program, kuşkusuz halk iktidarı perspektifini ve bu iddiayı hayatın her alanındaki mücadeleye taşımayı gerektirir.

İktidar perspektifi ve iddiasından uzaklaşmış olanlar, doğal olarak, böyle bir programın gerçekleştirilebileceğine de **inançsızdırlar**. Onlar için belki de bu taslağın anlamı "kağıt üzerindeki herhangi bir çalışma"dır!

İnançsızlığı ve iddiasızlığı hiç bir program tatmin edemez. Çünkü onun için programların anlamı yoktur.

Halk Anayasası Taslağı'na ilişkin bir tartışmanın olma-

ması, Türkiye solunda iktidar iddiasından uzaklaşmanın ne kadar vahim boyutlarda olduğunun da bir göstergesidir.

Türkiye solunun büyük çoğunluğu itibarıyla, bugün, demokratik devrim mi, sosyalist devrim mi vb. tartışmalara girecek hali yoktur.

Ama devrimi tartışılabilir hale getirmenin yollarından ve araçlarından biri, geniş halk kitlelerinin acil talepleri çerçevesinde oluşturulacak bir **haklar ve özgürlükler cephesi**'dir.

Bölük pörçük bir solun mevcut koşullardaki etkisizliği ortadadır. Bölük pörçüklük, kitleler nezdinde nesnel olarak solun güvenilirliğini, iddiasını ve çekim merkezi oluşunu da zayıflatan bir unsurdur. Bu nedenle uzun süredir, birlikte olabilmeyin koşulları üzerinde tekrar tekrar duruyoruz.

Dediğimiz gibi,

Hak güçleri açısından, bugün hem gerekli, hem de mümkün olabilecek bir birliğin temeli, asgari talepler veya başka deyişle, haklar ve özgürlükler temelidir.

Haklar ve özgürlüklere zemininde, tek bir talep etrafında da, etraflı bir program etrafında da birleşilebilir. ikisi de mümkün; mesele birliğin istenmesinde ve gereklerinin üstlenilmesinde.

Çeşitli vesilelerle belirttiğimiz gibi, tek talep; mesela IMF veya F tipleri veya Kürtçe veya... kim hangisine itiraz edebilir?..

Veya Halk Anayasası Taslağı gibi bir program neden birliğin zemini olmasın; bu taslakta yer alan bin maddenin 900'ünde kendine solum, devrimciyim diyenlerin itiraz edeceği bir şey yoktur (100'ünde de üslup, soyut program ta-kıntıları nedeniyle anlaşılabilir, ki onlar da kalsın, 900'ü yeter).

Burjuvazinin karşısında bir **"alternatif"sek**, **"biz çözeriz"** iddiasına sahipsek, mücadelenin **kazanacağına** inanıyorsak, bunları somutlayan bir araca sahip olmalıyız.

Halk Anayasası Taslağı, tüm sola böyle bir aracı sunuyor. Haklar ve özgürlükler mücadelesini ciddiye alan, devrim mücadelesinin bir parçası olarak gören tüm sola, bu taslağa, bir de bu gözle bakmalarını öneriyoruz.

Sizden hiç bir şey olmaz;

Devrimci kalamadınız, burjuvaziye de yaramazsınız!

Ah ah, neydi o günler... şöyle savaştık, hatta böyle dağlara çıktık... Ah ah, sonra işkencelerle, hapishanelerle kıydılar bize... "146'dan, 168'den mahkum etmekle" de yetinmeyip, "dernek kurma, vakıf kurma" yasağı koydular, "mal ve para idaresi haklarından" yoksun bıraktılar, ve heyhat, "babalık ve kocalık haklarımızı" da elimizden aldılar...

İşte sevgili okurlar, onlar böyle "zavallı" bir kuşak... Çok çektiler. Onlar şimdi, milletvekili olamıyor, baba bile olamıyor, koca olamıyorlar! Çok çektiler çok, hala da çekiyorlar, bir vakıf başkanı bile olamıyorlar!

Onlara acıyın, destek olun; hiç değilse, bir kokteyllerine katılıp, onlarla birlikte bir kadeh atıp efkarlarına ortak olun!

...

Niye böyle bir giriş yaptık? Çünkü, "kuşak" meselesinin de cılkını çıkardılar da ondan. Eskiden bir 68'liler vardı. O sıfatı kullananlar, o mücadeleden kopmuş olsalar da, en döneği bile, "o zamanlar dünyayı, Türkiye'yi sarstık" diye gözlerinde saliselik de olsa bir ışıltıyla sözederdi "kuşağından". Sonradan çıkma "78'liler" ise, sadece ağlayıp sızlıyor... Ne zaman gazetelerde gözümüze "78'liler" diye bir ibare ilişse, devamında ne geleceği artık biliniyor, çok çektik çok, işkenceler, darağaçları, ve ille de babalık, kocalık hakkı; utanmıyorlar da!

Yeniden Özgür Gündem gazetesinin 19 Eylül günü nüshasında "12 Eylülle ilişkin" bir röportaj yayınlandı. "78'liler vakfı girişimi"nin sözcüsü ve iki girişim üyesiyle yapılan röportajda, konuşmacılar 12 Eylül sürecini "değerlendiriyor"lar. Tabii röportajın hiç bir yerinde "bu süreci değerlendirmek de, o mücadeleyi ve örgütlülükleri bugün hala sürdürenlere düşer" deme sorumluluğunu ve mütevaziliğini göstermeyip, hem sızlanıp, hem ahkam kesiyorlar.

Kim bu sızlanıp duranlar?

Devrimciliği bırakmış, örgütlerinden kaçmış, düzende yaşayan, artık halkı, vatani değil, ailelerini, sevgililerini, düzendeki yerlerini düşünen, ve hem düzen içindeki yerlerini hem "eski" sıfatlarını korumanın tezgahını kuran tipler.

Tezgah, bazen "vakıf" oluyor, bazen bir legal parti, veya bir dergi, farketmiyor.

Örgütlerinden kaçanlar, pili bitmişler, bu tezgahta kendilerini pazarlayıp, "geçmiş" ranta çevirmek istiyorlar.

Ne ölenlerimiz, ne ölmekte olanlarımız, ne kavgamız üzerine söyleyecekleri bir şey yoktur; buna hakları da yoktur.

Bunlar, ne 12 Eylül'ü, ne dünü, ne de bugünü anlayamayanlardır. Anladıkları, gördükleri kadarı ise, onları düzene döndürmeye yetmiştir. 12 Eylül'den bir tek devrimciliğin bedellerinin ağır olduğunu öğrenmişler ve elhak, öğrendiklerinin gereğini yerine getirip risk-

li, bedelli devrimcilikten kaçmışlardır.

Ama hallerine bakmadan, büyük değerlendirmeler yapıyor, önderlikleri beğenmiyor, teori

yapıyorlar, (bu arada bir yerlere yağcılık yapmayı da ihmal etmiyorlar).

Kimseyi beğenmiyorsanız, o dediklerinizi kendiniz yapınıza o zaman. En azından yapmaya çalışsanıza. O dinamik, o cesaret, o yürek, o beyin yok ama.

Ahkim kesip vakıfçılık oynamak kolay. Hayat burda, kavgada burda, düşman burda. Kararmamışsa yüreğinizdeki cevahir buyrun. Ama buyuramazsınız. Terkedemezsiniz düzen içindeki rahat yaşamınızı.

Peki öyleyse, bunlar neyin "siyasetini" yapıyorlar?

"Siyasi hakları elinden alınmış" mı! 12 Eylül yasakları kalkmadan ülke demokratikleşemezmiş, yasaklara karşı mücadele de bunlarla başlamış!

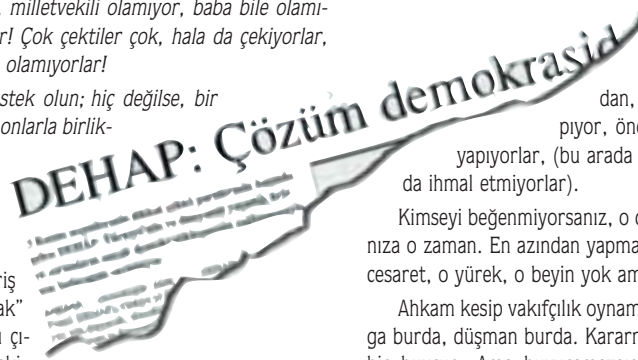
Bir de çok büyük dertleri var. Milletvekili de olamıyorlar. Ah bir girebilseler o parlamentoya. İki günde demokratik devrimi yapar çıkarlar. Ama işte, ah şu 12 Eylül, bırakın milletvekili olmayı, vakıf başkanı olmayı bile yasaklamış.

Deveye sormuşlar, boynun niye eğri misali; neresini düzeltelim bunların.

12 Eylül öncesi, "oligarşinin izniyle" mi, "yasal mevzuat çerçevesinde" mi mücadele etmişsiniz de, şimdi mücadelenizin(!) temeline bunu oturtuyorsunuz? Faşizm karşısında her türlü bedeli ödemeyi göze almış birinin siyasi hakkını kim alabilir elinden?

Faşizmin, 12 Eylül'ün yasaklamalarına karşı mücadele etmek farklı birşey, o yasakları bahane gösterip mücadele etmemek farklı bir şeydir. "78'lilik" ikincisi demek oluyor. Onlar "yasaklı" ne yaparlar! 12 Eylül öncesinin silahlı savaşılları, illegal militanları, şimdi oligarşiye izin de izin diye yalvarıyorlar. Vah, ne hallere düşmüşler.

Bu ülkeden ya haberleri yok, ya da habersizmiş gibi dav-

ranmak işlerine geliyor. Bu ülke, artık "direnme hakkı"nın bile, **ölümlerle** savunulduğu bir ülke. Onlar kalkmış, demokratik hakları için "**kokteyller**" yapıyorlar.

Aslında sadece direnme hakkı için ölünen bir ülkede, 12 Eylül yasakları için kokteyller yapmanın komikliği ve abesliği, bu 78'lilik maskaralığının ne olduğunu da anlatmaya yetiyor.

Sizin düzenlediğiniz üç beş kokteyle mi "demokrasi mücadelesinin gelişeceğini", 12 Eylül yasaklarının aşılabacağını sanıyorsunuz yoksa?

Kokteylleri öğrendiler burjuvaziden.

Kenan Evren'i çağırın, o da gelir katılır belki kokteyllini-ze. Nasıl olsa içkili masalarda geçmiş nostaljisi yapılacak değil mi? Evren de katılır, aslında netekim ben o kadar baskıcı bir Anayasa yapmak tarafıysa değilim diyerek taleplerinize destek bile verebilir!

Kısacası, hal şudur ki, "onlar da kıyısından köşesinden demokratik mücadelenin bir parçası olsunlar" denilip geçilemeyecek bir maskaralık, bir döneklilik var ortada. **Taner Akçam solculuğu** başka **versiyonlarla** sahneleniyor. Onun için, bu kaçkın, pili tükenmiş tipleri, "12 Eylül muhasebesi" adına, "Türkiye halkının mücadelesi adına" konuşturmak da başka bir sorumsuzluk ve aymazlıktır.

Bütün dert; kendini pazarlamak; vakıf, bu pazarlamanın tezgahı

Bunlar ipini koparmış, tercihini yapmış. Kararları kesin: Mücadele için, halk için hiç bir bedel ödemeyecekler artık.

Bir daha asla işkence tezgahlarına düşmeyecek, asla tutuklanmayacaklar. İşte onların tüm yaşamlarına ve "siyasetlerine" yön veren budur.

Tabii, böyle olduğu için de, 12 Eylül'e karşı adam gibi bir "protesto eylemi" bile yapamazlar. O zaman ya tekrar gözaltına alınırlarsa!..

Mazallah! Karakteristik bir döneklilik durumu. Bu ruh halini **Orhan Pamuk** çok açık söylüyor: "*başımı belaya sokacak işlere girmem*"!

Aslında kendilerine en uygun yer, "*geceleri polis tarafından kaldırılma riskinin olmadığı*" ÖDP ama, tasfiyeciler şeflerin yanında onlara hiç bir kariyer düşmemesinden korkuyorlar.

Bu tipler, kariyerist ve megalomandır da. Yeniden Özgür Gündem'deki ahkam kesmeler de bunun ifadesi.

Kişilikleri biraz megaloman, biraz arabesktir. Nostaljiyle, (tabii abartılar eşliğinde) hala çevresinde kendisini dinleyecek bir kaç kişi bulundurmaya çalışırlar. Kariyer hırslarını öyle tatmin ederler. Asla isimsiz kahraman olmak istemezler, "**Sıra neferliği**" hiç onlara göre değildir. Devrimciliği bırakır, ama bunu çevresine söylemeye yediremez. Kendilerini hala devrimciymişcesine "pazarlamanın" yollarını ararlar.

Bunlardan biri sözkonusu röportajda kalkıp diyor ki, "78

kuşağının 68 kuşağına göre çıkarttığı çok daha büyük kitle, işçi ve öğrenci önderleri vardı."

Şimdi 70'li yıllarda ortaya çıkan ilk mücadele önderlerinin önceki sürecin mücadelesine sempati temelinde geliştiğini, o mücadelelerin birbirinin devamı olduğunu, tarihsel, siyasi, örgütsel olgularla ortaya koymak gerekir ama yararsız. Onların derdi zaten o değil. Onlar, "*78 kuşağı diye bir tarih yazıp özel bir **misyon kazanmak***" peşinde.

Yani yine aynı noktaya geliyoruz; kendilerini pazarlamak, artık vakıf mı olur, dernek mi, yoksa parlamento mu (asıl düşleri de odur) bir kariyer edinmek; dert bu.

"Emperyalizme ve oligarşiye karşı" vakıfçılık!

Bir öteki de "*karşı devrim güçlerinin baskıcı ve kıyımci niteliğini göz önüne alıp ona uygun bir örgütlenme içerisine girmeyince süreç kesintiye uğradı*" diye tahlil döktürüyor. O "**baskıcı ve kıyımci nitelik**" sürdüğüne göre, kendisi ne yapıyor peki? "Vakıf" kuruyor. O baskıcı kıyımci niteliğe uygun örgütlenme biçimi de "Vakıf" oluyor demek ki! Keşke 12 Eylül öncesi kursalardı bu vakıfları da "12 Eylül'de yenilmeseydik"!!!

Emperyalizme ve oligarşiye karşı... bir zamanlar neler önermiyorlardı ki?! Baktılar, devrimcilikte pabuç pahalı, baktılar AB'cilik revaçta, onlar da sırtlarını AB'ye yaslayıp vakıfçılık oynamaya başladılar.

Meşruluklarını, haklılıklarını inkar etmiş, kendilerini burjuvaziye ispat yarışındalar. Geçmişte elde edemediklerini, burjuvaziye yaslanarak elde etmeye çalışıyorlar.

Tabii, kendi başlarına ayakta kalmaları zor; bu yüzden şu veya bu kesime sığıntı olarak yaşamaya çalışıyorlar. Siyasi sığıntı olanların kendilerine ait bir beyinleri de kalmaz, başkalarının teorilerini, tahlillerini alıp kendi düşünceleri gibi tekrarlamaya başlarlar. Bakın, düne ve bugüne ilişkin söylediklerinin yüzde ellisi, tasfiyeciler DY şeflerine, yüzde ellisi de, Kürt milliyetçilerine aittir. Çünkü sığındıkları kesimler de onlardır.

12 Eylül'de ölenlerden söz ediyorlar her konuşmalarında. Ya 12 Eylül'den bugüne katledilenler... ya, ve hala katledilenler... Onlardan niye söz etmiyorsunuz hiç? Onları niye görmezden geliyorsunuz? Kokteyllerinizde adını bile anamıyorsunuz onların, **unutkanlıktan değil, utançtan**. Çünkü mesela F tiplerinde direnenlerin, 97 şehidin adı geçtiğinde, oradaki kimse, karşısındakinin yüzüne bile bakamaz. Tabii biraz utanma duygusu kalanlardan söz ediyoruz.

Ötekiler için söyleyeceğimiz bir çift sözden ibarettir: Sizden hiç bir şey olmaz. Burjuvaziye de yaramazsınız. Çekin rakıları, koyun teybe arabesk kasetleri... Buğulu beyinleriniz ve yüreklerinizle 12 Eylül yasakları üzerine sızlanmaya devam edin!

ABD "Kürt beyni" devşirecek!

Üniversitelerde başarılı olan gençlerimizin Amerika tarafından "burs" vb. tuzaklarla devşirildiği biliniyor. Amerika bu politikayı sadece ülkemizde değil, bütün dünyada, özelde yoksul ülkelerde uyguluyor.

Batıdaki kentlerimizde, büyük üniversitelerde uygulanan bu yöntem, şimdi Güneydoğu'daki üniversitelere de yayılıyor. Bunun için, ABD Dışişleri Bakanı Collin Powell'in Kültür ve Eğitim İşlerinden sorumlu bakan yardımcısı Patricia Harrison, Güneydoğu üniversitelerini de Amerikan burs programı **Fullbright**'a alındığını açıklamış.

Bu programla Kürt gençleri vaatlerle devşirilerek, Amerika'ya hizmet etmesi sağlanacak. Ürettikleriyle, örneğin buluşları, bilimsel çalışmalarıyla Türkiye gibi sömürge ülkelerin bağımlılık zincirleri sıkılaştırılacak; örneğin Amerika'ya ürettiği silahlarla yoksul halklar yokedilecek...

Beyin devşirmenin **iki yönü** var; birincisi köleleştirilmenin bir türü. İkincisi ise, bu ülkenin eğitim politikasının sefaleti.

Emperyalistler sadece topraklarımızı, zenginliklerimizi, madenlerimizi yağmalayarak yoksullaştırmıyor aynı zamanda genç beyinlerimizi yağmalayarak yoksullaştırıyor, köleleştiriyor.

Beyin göçü, aynı zamanda Türkiye'yi yönettiğini iddia edenlerin utancıdır. Bilimsellik adına hiçbir şey bırakılmayan, yüzbinlerce üniversite mezununun işsiz, halen okuyanların da iş güvencesinin olmadığı bir ülkede beyin devşirmek için emperyalistlerin çok büyük gayretler göstermesine gerek yok. Amerika hem ülkemizi bu hale getiriyor, hem de sonuçlarını yine kendi çıkarına kullanıyor.

Gençliğin apolitikleştirilmesi, yurtseverlik duygularının yok edilmesi bilinçli bir politikayla yaygınlaştırılarak yaratılıyor bu sonuç; her şeyi yok sayarak sadece kendini kurtarma felsefesi beyinlere yerleştiriliyor, sonra da gelsin Amerika, Avrupa rüyaları.

Gençlerimiz; beyinlerinizi satmayın. Bilginizi, birikiminizi bu ülkenin bağımsızlığı, halkımızın özgürlüğü için kullanın.

Bu Kafa Eğitilebilir Mi?

AB'ye uyulacak ya; en başta da işkence, infaz, katliam sanığı polise bir güzel makyaj gerekiyor. Hukuk, hak ve özgürlüklere saygı demiyoruz, bu **polis** ancak makyajlanabilir. Ama bunun da zor olduğu bizzat İstanbul Emniyet Müdürü **Hasan Özdemir**'den belli oluyor.

Polisin kimlik sormak, arama yapmak için hakimden izin alması gerektiğine ilişkin çıkarılan yasa gereği hukukçular tarafından bilgilendirme toplantısı yapılıyor. Dinleyenler rütbeli polisler. Hukukçu, mantığını, nasıl olacağını açıklıyor ve ilk itiraz hemen yanındaki Hasan Özdemir'den geliyor; **"İyi de gecenin bir saatinde hakimi nereden bulacağız... can korkusu olan siz değilsiniz ki..."**

Ve bütün salonda çığınca bir alkış kopuyor; belli ki bütün amirler, müdürler aynı düşüncede.

Buyurun size polisin kafa yapısını en tepeden gösteren bir örnek. Yani çokça demagojisini yaptıkları gibi münferit vs. değil, yönetenlerin kafası bu.

Şimdi bu örneği alın götürün; gece yarısı bir evi kuşatın mı, o saatte nereden bulacaksınız hakimi, bas tetiğe delik deşik et, hızını alamazsan cesedi parçala (çünkü çocukların teröre karşı eğitimi için bu da gerekli!) sonra yanına bir de silah bırak; **"çatışma çıktı ateş açtık..."** açıklaması yap.

Binlerce kez tekrarlanmadı mı bu sahneler. Bu kafa hu-

kuktan, hak ve özgürlüklerden ne anlar, sadece katletmesini, katlettikleriyle övünmesini bilir.

Devrimci Olursanız, Böyle Olursunuz!

Liseler açıldı, polis de gençleri "teröre karşı eğitime" başladı. Bolu Emniyeti de görev başındaydı. Gerisini 26 Eylül 2002 tarihli Milliyet'ten aktaralım: **"Anadolu Öğretmen Lisesi'nde terör konulu konferansta, henüz lise çağındaki öğrencilere, çatışma sırasında öldürülen teröristlerin parçalanmış cesetleri gösterildi. Ürkütücü fotoğrafları gören bazı öğrenciler çığlık atıp gözlerini kapattı. Bu fotoğraflar, 13 liseye daha götürülecek."**

Yapılanı ve anlatılmak isteneni yorumlamaya bile gerek yok, ama biz bir cümle ile türkçeleştirelim: devrimci olursanız, sizi de böyle yaparız. Polisin eğitim anlayışı bu. Devletin bütün politikaları korkutma, gözdağı, sindirme üzerine şekillenince polis de böyle eğitir! Hasan Özdemir'in kafasıyla Bolu emniyet müdürünün kafası arasında hiçbir fark yok; demek ki, "münferit" değilmiş bu kafa!

TECRİTTEN NOTLAR -1 Yalnız başına

Birsen Hoşver, Malatya Hapishanesi'nde, ölüm orucuna başladığında, takvim yaprakları 26 Eylül 2001'i gösteriyordu.

Ölüm orucunun henüz 20. Günündeyken, idarenin hazırladığı bir komplo sonucu zorla kaçırılarak diğer tutsaklardan **tecrit edildi**.

Aylarca, yalnız başına, hapishane içinde oradan oraya sürüldü. Aylarca, çanta-sındaki eşyaları hiç çıkarmadan yaşadı.

Hergün, yalnız başına, işkenceciler karşısında irade savaşı yürüttü.

Gün oldu güvercinlerle, gün oldu yıldızlarla konuştu. Aytağa bile kalkmadığı günler oldu.

Düşmanın tek bir amacı vardı; Birsen'in iradesini kırmak. Tecrit en büyük silahlarıydı. Ama işkenceyi, ailesini de kullanmaktan geri durmadılar. İşkencecilerin, tecritin ve idarenin kullandığı ailesinin kuşatması altındaki Birsen'in tek bir amacı vardı; yalnız başına olduğu bu koşullarda, yürüyüşünü sürdürmek.

Birsen'in iradesini yüzlerce gün süren tecrit altında da kıramadılar.

Birsen'in "Tecritten notlar"ında, tek başına bir direnişçi karşısında, direnen bir irade karşısında, gardiyanların, müdürlerin nasıl hayvanlaştıklarını ama aynı zamanda nasıl zavallı, çaresiz kaldıklarını da tanımlayacaksınız.

Tecrit altında çoğu kez yazmayı istediği halde, kimsenin eline ulaşmayacağı düşüncesiyle yazmaktan vazgeçti zaman zaman. Ama eninde sonunda bir yol buldu yoldaşları; ve kaçırılışından ancak üç ay sonra Birsen Hoşver'in "**Tecritten notlar**"ı yoldaşlarına ulaşmaya başladı. Ölüm orucunun 252. gününe kadar sürdü bu bağ. Ankara Numune Hastanesine kaçırılışına kadar geçen sürede yaşadıklarını kısa notlar halinde yazdı Birsen.

Kaçırıldığı ilk 3 gün su ve şekeri kesti. Diğer tutsaklar da açlık grevi yaptı.

253. gün hastaneye kaçırılmaya geldiklerinde Birsen var gücüyle tavır koydu. Pencereye koşarak kaçırıldığını PKK'lilere duyurup, yoldaşlarına haber iletmelerini istedi. Fakat PKK'liler, Birsen'in yoldaşları bu haberi duyarsa "eylem yapar" kaygısıyla aynı gün haberi iletmadiler. Yoldaşları Birsen'in kaçırıldığını ikinci gün öğrendiler. Ama artık Birsen gitmişti... Birsen'den geriye "**tecritten not**"lar kalmıştı.

İlk not; "2,5 ay... kafes gibi bir yerde..."

Uzun uzun bir zaman sonra sizlere seslenebilmek ne kadar güzel ah bir bilseniz. Ama geçen bu üç ayda hiç kendimi yalnız hissetmedim. Hep yanımdaydınız. Ne olursa olsun her zaman da yanımda olacaksınız. Onlar sanıyorlar ki beni ayırarak örgütümden, Partimden, yoldaşlarımdan ayırabilecekler. Oysa ki ben her geçen gün daha çok sarılıyorum, örgütüme, yoldaşıma. Hepinizi çok seviyorum. Ve tüm sıcaklığımı, canlılığımı hepinize tek tek sarılıyorum. Sımsıkı kucaklıyorum.

Biliyorum bu üç aylık zamanda neler olduğunu merak ediyorsunuz. Aslında işin esas noktası şu, onlar saldırdıkça üstüme geldikçe ben de onlara saldırdım. Fiziki değil tabi, bu- rayaya yeni yere gelene kadar ziyaretçilerim çok oluyordu. Şimdilerde azaldı. Ben de bol bol ajite çekiyorum. Gerçekten o hallerini görecektiniz. Bayağı komikti ve ne yazık ki ben tek başıma o kadar çok gülemiyordum. Yemekler bile getirdiler kapıma. Bir sürü tekliflerde bulundular. Çok komik oluyordular. Sizler de oralarda yaşıyorsunuzdur zaten. Evet 2,5 ay revirde kafes gibi bir yerde kaldım. Orası korkunçtu. Nefes dahi alamıyordum. Ama yanlış anlamayın gayet iyiydim. Revirde ilk günler geceleri ölüp ölmediğime bakmak için kapıyı açıp giriyorlardı. Bunun için epeyce arbeye yaşadık. Gece yarısı sesim çnlüyordu. Ortalıkta hatta şu Nedim ... (baş gardiyan) beni dövmeye bile kalktı. Bayağı heyecanlıydı. Sonradan vazgeçtiler. Hemen her hafta Bakanlığa ve savcılığa dilekçe ile başvurdum. Sonuç çıkmadı. Sonunda geçen hafta savcı ifademi aldı. Fakat dedi ki ben bir şey yapamam yetkim değil, infaz hakimliğine başvuru, ben de onu tanımıyoruz dedim. Ayrıca Nedim (baş gardiyan) hakkında suç duyurusu için ifade de verdim. It it işte, maksat uğraştırmak. Şimdi kaldığım yer daha iyi, hava alabiliyorum. İyiyim anlayacağınız. Sağlık durumumu merak ediyorsun biliyorum. Hemen sadede geleyim. Gerçekten iyiyim. Şimdilerde sıvıyı biraz azaltmaya başladım. Eskisi gibi alamıyorum....

*

Notlar sürüyor:

"Ben zaten örgütüm" diyorum.

Tabii çok fazla sorun var. Mektuplarıma engel olunuyor. Sadık abiye 2 mektup yazdım. Hatta biri bomboş 8 sayfa idi. I. Müdür Naci Yıldız göndermedi. Bir de yalan konuşuyor. İki yüzlü bir adam. Ne mektuplarım veriliyor, ne de gönderiliyor. Ailemden gelen faksları veriyorlar sadece. Onlar da çok komikler. Eve faks cihazı almışlar. Sürekli faks çekiyorlar. Mektup için iki kez suç duyurusunda bulundum. Devam edecem. Gazeteci-yazarlara da mektup yazmayı düşünüyorum. Bakalım gönderecek mi pek sanmıyorum ama! Kıtı tap vermiyorlar yani bizim kitaplardan vermiyorlar. Beni tamamen kopartmak için uğraşıyorlar. Ben de onlara "**ben zaten örgütüm**" diyorum. Hemen her şeyi kavga dövüş aldım diyebilirim. Hatta bir ara bende de nasıl şans varsa kantin dilekçeleri bile kayboluyordu. Revirdeyken banyo suyu sorundu. Su çıkmıyordu. Bidonla su taşıdılar. Yani tam rezalet. Artık çamaşır yıkayamıyorum, pantolon kazak gibi ağır çamaşırları. Yumuşak penye vb. yı-kıyorum. Bazen çiğneyerek yıkıyorum. Kirlilerin size gönderilmesini çok konuştum. Kesinlikle olmaz dedi I. Müdür Naci Yıldız. Bak burası çok komik. Ta İstanbul'a eve gönderecekler kirlileri. Açık görüşte annemle öyle karar aldılar. Tam Laz işi. Bu arada samimiyeti bayağı ilerletmiş. Annemle Lazca konuşuyorlardı. Kaçırılma meselesi de şöyle olmuş. Başlangıçta ailemin haberi yok. Kendileri bizim buradaki örgütlülüğümüzü ve gücümüzü kırmak için yapmışlar. ... Ailem de sonradan dilekçe vermişler. Hem de bir sürü...

*

"İnsan sesi işte."

Onlar böyle saldırdıkça sizlere daha çok sarılıyorum. Ailemden ise hayatıma bu kadar karıştıkları için çok sinirleniyorum. Beni çok kızdırıyorlar. Dilekçeyi geri almak gibi bir ni-

yetleri yok haberiniz olsun... Yanımda iki türbanlı kız var. İyi kızlar, anlaşıyoruz. Yalnız bizi çok merak ediyorlar. Ve öyle çok soru soruyorlar ki. Saygı duyduklarını söylüyorlar. Hiç olmazsa konuşacağım birileri var. İnsan sesi işte. ... Ben de el işleriyle uğraşıyorum. Kendime bir bere ördüm. Kocaman bir şey. Şimdi de çorap örüyorum giymek için. Aslında oyalanmak için yapıyorum. İp vb. aldım. Küçük çoraplardan epeyce ördüm. Size de yapacam ama kırmızı ip bekliyorum. Hepinizi özellikle Fatma ve Feride'yi merak ediyorum. Özlem'in iyi olmadığını söylüyorlar. Sürekli sizi soruyorum. Sayımlarda çok yanınızda olmak istedim. Hep bizim küçük canavarla konuştuk. Gözümde tütüyorsunuz. Hepinizi o kadar özledim ki tam diydum birleşecez diye gördün mü nasıl ayrılık oldu.

*

Muharrem'i gazeteden öğrendim, biliyor musun. Birden öyle kötü oldum ki kendiliğinden çıktı gözümünden yaşlar. Ah Muharrem ah deyip durdum. Sonunda kavuştum.

Biliyor musun bu adam bana zorla yemek yedirmekten bahsetti. Şu yasa çıkınca. Kesinlikle I. Müdür Naci Yıldız.

... Benim hiçbir şeyden haberim olmuyor. Ne oluyor, ne bitiyor bilmiyorum. Artık bitiriyorum. Umarım bu mektup elinize geçer. ... evet bu kadar. Hoşçakalın. Kendinize çok iyi bakın, ben iyiyim. Onlara da hep böyle görünecem. Bu müdür (N. Yıldız) bana her şeyi yapar. Söyledi de zaten.

Her geçen gün daha da yakınlaşıyoruz. Ve BİZ KAZANA-CAĞIZ..

*

"Direniş... Anahtar sözcük o."

Kaçırıldığımdan beri en çok tartıştığımız konu şu geceleri gelip ölüp ölmediğime bakmaları yüzünden oldu. Gecenin bir yarısı bas bas bağıryordum. Epeyce harp ettik bu konuda, komik olan da ne biliyor musun. Bir gece en fazla rahatsız ettikleri gece ciddi ciddi saatte bir geliyorlar. Kavga kıyamet o arbede de o zaman olmuştum. Başgardiyan üstüme yürümüştü. Tüm yaptıklarına karşın her seferinde kendimi öyle güçlü hissediyordum ki. Öylesine refleksten karşı çıkıyorum. Sanki kendiliğinden oluyor. Hemen tepki hazır. Ben de kendi kendime diyorum Melek sen eskiden böyle değildin. Direniş... Anahtar sözcük o. Direniş insanı öyle güçlü kılıyor ki. Onlar sana her şeyi yapabilir. Öldürseler fiziki anlamda her şeyi yapabilir

ama içindeki beynindeki yüreğindeki gücü alamıyorlar. Bu da dev gibi yapıyor insanı. Hani perspektiflerde hep derdik yalnız kalabiliriz vb. Tek başına örgüt olmak... hepsini başına gelince anlıyorsun. Herkesi yanımda hissediyordum. Hatalarım oldu tabi. Ama ne bileyim işte ben direnişle çok güçlüyüm. Ne yaparlarsa yapsınlar.

... Yazabildiğim kadar çok yazmak istiyordum. Ne olur ne olmaz. Yalnızken hiç yazmadım. Götürülürse onların eline geçecekti. O yüzden. Ama dedim ya hep sizlerle konuştum. Bazen öyle duygusallaşıyorum ki. O zaman kendimi çok garip hissediyordum. Geçmiş, şehitlerimizi, Gökçe ise hiç sorma, çok kötü oldum. Evet biliyorum beni çok severdi. Ondan eskiler aklıma geldi. Bir hoş oldum işte. Ordu'da çatışma deyince aklıma hemen Gökçe gelmişti...

*

"Ölmek o kadar kolay bir zanaat değilmiş"

Son zamanlarda böyle unutmalar sıklaştı. Yalnız kalmaktan kaynaklı da olabilir. Neyse. Cuma günü epeyce kalabalık geldiler. TTB doktoru, Sağlık Bakanlığı'nın doktoru, buranın doktoru, müdürler, tabii 1. Müdür. Muayene etmeye geldiler. Kabul etmedim. Sizin yanınıza gelmek istediğimi söyledim. Yalnız başıma kalamadığımı, banyo yapamadığımı vs. söyledim. 1. Müdür anlamış durumda yalnız kalamayacağım konusunda, ama sizin yanınıza vermek konusunda hala aynı şeyleri söyledi.

... Kendimi de iyi hissediyordum. Zaten iyi olduğumu söylüyorlar. Kafam vs. yerinde gezip dolaşıyorum. Hatta pek dinlenmiyorum bile. Sizin yanınıza verme olasılıkları daha yüksek gibi. Neyse Allah belalarını versin. Ne yaparlarsa yapsınlar. Zaten kaçırıldığımdan beri her gün götürülme durumu ile yaşadım. Eşyalarım bile torbalarla hepsi derli toplu. Her an operasyon hazırlığı içinde geçti diyebilirim. Sonunda geçenlerde ulan dedim ne yaparlarsa yapsınlar nedir bu? Yanlış anlama öyle kendimi sıkıttığım falan da yok ama ne bileyim işte. Anladın değil mi ne demek istediğimi. Aslında sizlere anlatmak istediklerim çok fakat kafamı bir türlü toparlayamıyorum. Hep sizinle konuşuyorum. Öyle içimden sesleniyorum. Hislerimi, duygularımı döküyorum sizlere. Çok bunaldığım, sıkıldığım zamanlar oldu. Yeter dediğim zamanlar, neden ölmüyordum diye düşündüğüm zamanlar. Ama ölmek o kadar kolay bir zanaat değilmiş. Hatta sıvıyı yavaş yavaş azaltırsam diye de aklımdan geçmedi değil. Ama yok öyle olmuyor sıvıyı azaltırsam götürürler. Bu kez de diri olmaya çalıştım sürekli. Hem zihin olarak, hem fiziksel olarak. Bazen öyle düşüncelerde öyle değişik yerlere gidiyorum ki. Şehitleri öğrendiğimde bir değişik oluyor o zaman aklımdan geçenler çok çeşitli sizinle paylaşmak istiyordum ama dedim ya kafamı toparlayamıyorum. Her bir tarafa dağılıyor. Yazıyı bitiriyordum ondan sonra unuttuklarım aklıma geliyor. Çok gülüyordum bu halime. Sizleri sürekli rüyamda gördüm, hem de hepinizi en son rüyamda gördüm.

- sürecek -

kahramanlar Ölmez

Yüksel GENÇ

Şehitlik tarihi:

28 Eylül 1980

Şehit düşme şekli:

Devrimci bir görevi yerine getirirken silahının ateş almasıyla yaşamını kaybetti.

Makbule SÜRMEİ

Şehitlik tarihi:

28 Eylül 1992

Şehit düştüğü yer:

İstanbul İçerenköy
Şehit düşme şekli:

Bulunduğu evde, ölüm mangaları tarafından kuşatıldığında, direnerek şehit düştü. Muş Varto doğumlu olan Makbule, uzun süre Türk Hemşireler Derneğinde çalışmış, '90 ortalarından itibaren devrimci hareketin içinde farklı görevler üstlenmişti.

Kayhan TAZEÖĞLU

Fatma SÜZEN

Şehitlik tarihi:

29 Eylül 1992

Şehit düştükleri yer:

İstanbul Beylerbeyi

Şehit düşme şekli:

Bulundukları üç ölüm mangalarıncı kuşatıldığında, SDB savaşçılarına yaralı bir şekilde savaşıp şehit düştüler.

Hasan Veli AŞIKÇI

Şehitlik tarihi:

29 Eylül 1987

Şehit düştüğü yer:

İstanbul

Şehit düşme şekli:

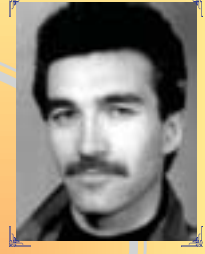
Emekçiliği, coşkusuyla mücadeleye içindeyken, bir hastalık onu aramızdan ayırdı.

Elmas YALÇIN

Fuat ERDOĞAN

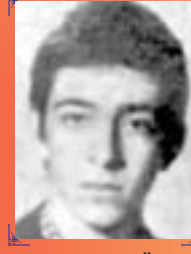

İsmet ERDOĞAN

Şehitlik tarihi: **28 Eylül 1994**

Şehit düştükleri yer: İstanbul Beşiktaş

Şehit düşme şekli: Barbaros Bulvarı üzerinde bulunan Arzum Cafe'de adli işyerinde, savunmasız şekilde infaz edildiler. **Elmas**, devrimci memur hareketinin gelişiminde, **Fuat**, halkın hukukunun savunulmasında önemli misyonlar yüklenmiş, **İsmet**, mühendisliğini halkın savaşının hizmetini sunmuş devrimcilerdi.

F. Yılmaz GÜVEN

Şehitlik tarihi:

1 Ekim 1979

Şehit düştüğü yer:

İstanbul Bahçelievler

Şehit düşme şekli:

Faşistlerle çıkan bir çatışmada bıçaklanarak katledildi.

Ömer Faruk BAYRAKTAR

Şehitlik tarihi:

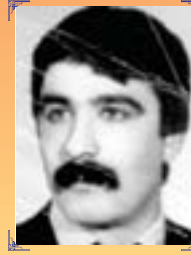
2 Ekim 1979

Şehit düştüğü yer:

İstanbul Serencebey

Şehit düşme şekli:

Faşistler tarafından katledildi.

Rıdvan SANCAR

Şehitlik tarihi:

2 Ekim 1980

Şehit düştüğü yer:

İstanbul

Şehit düşme şekli:

Devrimci bir eylem hazırlığındaiken, elindeki bombanın patlaması sonucu şehit düştü.